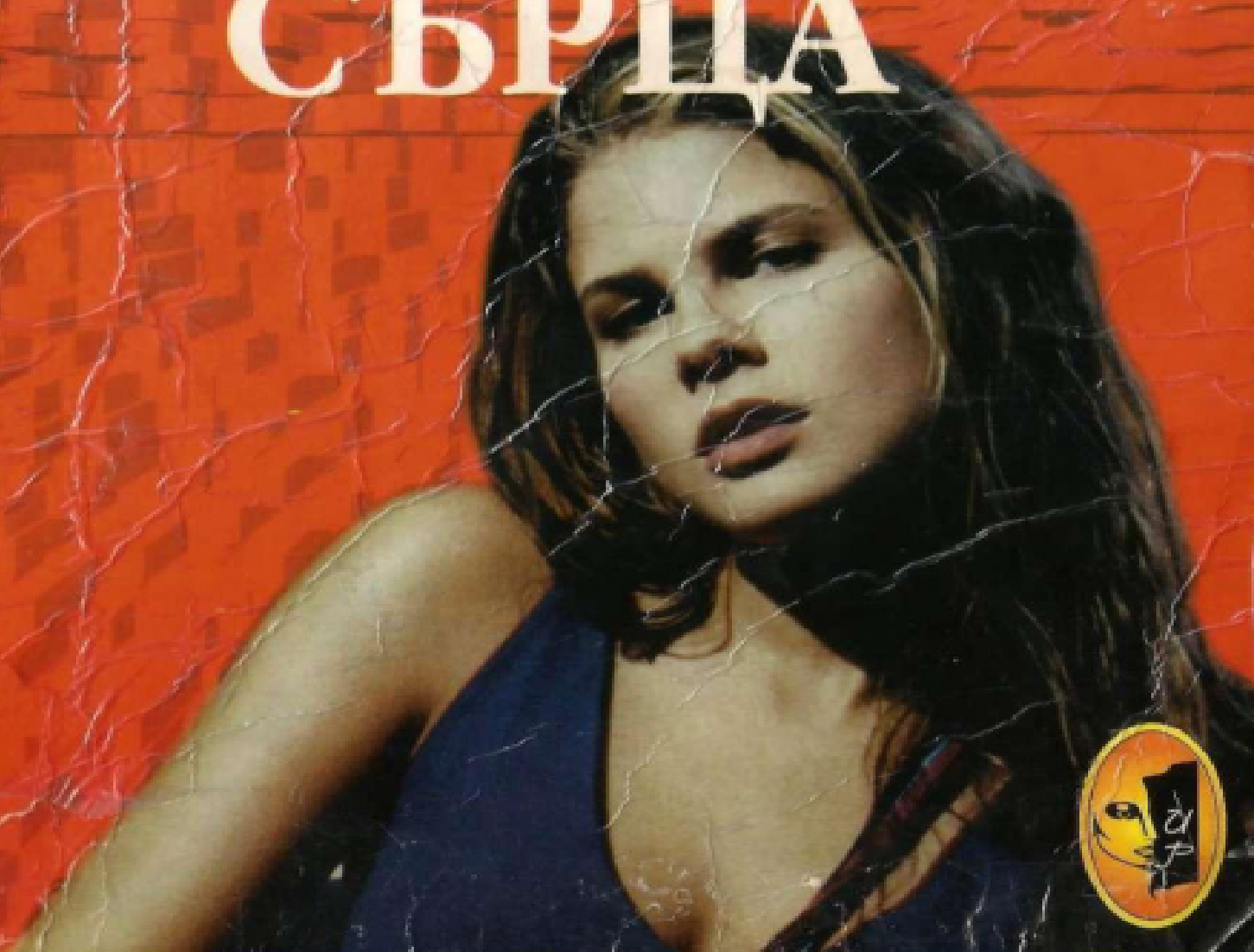

ИЗБРАНИ РОМАНИ

ЛИНДА СЮ КУПЪР

БЕЗЗАЩИТНИ СЪРЦА

Когато нека книга КОМПАС

ЛИНДА СЮ КУПЪР БЕЗЗАЩИТНИ СЪРЦА

Превод: Бранимир Белчев

chitanka.info

Тя е професионален бодигард, принудена да напусне секретните служби след въвличането ѝ в сексскандал. И сега трябва да охранява баскетболен треньор, който като всяка суперзвезда е високомерен и суров, но притиснат от заплахата за живота му. Отначало е просто бодигард, след това трябва да играе ролята на приятелка, после на съпруга. И сред лабиринтите на ревност, предателства, бизнес и спорт, в сърцето ѝ пламва искрата на истинската любов...

ПРОЛОГ

Ако указанията на опаковката бяха правилни, проклетото куче трябваше да хапне само малко от отровния хамбургер, за да умре. *Побързай, глупаво, плашливо зверче...*

— Ела тук, кученце! Хайде, Килиан...

Премахни раздразнението от гласа си. Гадинката ще го усети.

Грациозното, с лъскава златиста козина ловджийско куче стоеше на няколко метра разстояние, с наведена глава и бдително. Като дишаше тежко и гледаше така, сякаш почти се усмихваше, то размаха рунтавата си опашка. Ушите му бяха клепнали надолу, но трепваха при всяко движение. Красиво животно. Почти твърде красиво, за да бъде убито.

Почти.

Чинията изскърца по бетона, когато бе побутната по-близо до кучето. То заотстъпва назад с някакво предчувствие, преди да забележи съдържанието и да повдигне дългата си тясна муцуна, за да подуши няколко пъти.

— Точно така, куче. Това е хамбургер. Ти обичаш хамбургери, нали?

Туп... туп... туп — отекваха лапите на кучето, докато приближаваше към купичката. Черният му нос затрепери над месото. То облиза муцуна, после повдигна въпросително шоколадовокафявите си очи към непознатия му човек.

— Хайде, Килиан...

Туп, туп.

Подушване.

Вдигна поглед още веднъж, преди да започне да яде отровното месо. Колебливо отначало. По-бързо, когато изглежда осъзна късмета си. *Хамбургерът е далеч по-добра храна от ежедневната, която получава кучето* — помисли си непознатият човек.

— Точно така, приятел. Изяж го. Наслади се на последната си вечеря. Нека да видим дали твойт господар ще разбере съобщението

този път. По-добре да го разбере. Никой не е постъпвал с мен така, както той постъпи. Никой!

ГЛАВА ПЪРВА

— Бум, бум. Мъртъв си!

Треньорът Мич Халоран изпусна папката си и се изви точно навреме, за да види как дългокраката блондинка духна върха на показалеца си, сякаш бе димящо дуло на пистолет. Тя поклати глава и го погледна през усмихващи се тъмносиви очи.

— Съжалявам — каза тя, като изглежда се опита да смени веселото изражение на лицето си с нещо, което наподобяваше на съжаление. Кръстоса на няколко пъти дългите си крака, облежната върху тапицираната с черна кожа кушетка в кабинета му, сякаш бе нейна собственост. — Просто се опитвах да ти обърна внимание. Да те убие човек би било детинска игра.

— Благодаря за неочакваната новина, но... коя сте вие?

Той прокара трепереща ръка по косата си, после се наведе да вземе листата, които се бяха пръснали под формата на дъга върху сиво-жълтото подово покритие. Беше достатъчно напрегнат през последните няколко седмици, за да бъде усложняван проблемът и с неочаквани посетители. Мразеше изненадите, дори и когато те идваха във формата на високи, лъскави и руси сексбомби.

Като погледна многозначително към жената, докато събираше и подреждаше разбърканите листове, той забеляза, че тя го наблюдава съсредоточено, но изглежда не се канеше да формулира някакъв отговор.

Той повдигна вежди.

— Не отговорихте на въпроса ми.

— Съжалявам. Виж, нека да ти помогна.

Като се изправи, тя прекоси стаята с две плавни крачки и се наведе до него. Класическите черти на лицето ѝ в момента бяха лишени от разбираемо изражение, но нещо в начина, по който тя го изучаваше сякаш под микроскоп, накара Мич да се чувства неудобно.

Той се усмихна, обзет от любопитство.

Тя протегна ръка със събраните в дланта ѝ листи.

— Аз съм Нина Уайлд.

Хвърли му очакващ поглед, който той не разбра съвсем, сякаш думата от четири букви, която съставляваше името ѝ, би трябвало да означава нещо за него. Той не можа да включи.

С бавни, отчетливи срички тя поясни:

— Нина. Нина Уайлд, не се ли сещаш? Твоят бодигард.

Челюстта му увисна. Завладяха го шок и смут и сякаш гъст сок от някакво дърво се изсипа отгоре му. Това не можеше да се случва с него.

— Моят какво?

— Охо. Изненадан си?

Тя се изправи и скръсти ръце на гърди, бръчка на смущение проряза лицето ѝ.

— Мислех, че ще ме очакваш. Джаред ми каза, че трябва да започна на първо число на месеца, а днес е първи май.

— Почакайте за минутка...

— Първи май е, нали?

Тя потупа по стъкълцето на часовника си, поставен на загорялата ѝ китка, после сви рамене. Отново го погледна в лицето.

Мич бе загубил ума и дума.

— Е, можем да отработим подробностите заедно. Изглежда съм дошла тъкмо навреме. — Тя закрачи из кабинета с присвит и преценяващ поглед. — Джаред не ми каза колко рехава е охраната ти тук. В светлината на смъртните заплахи, ако занемариш охраната си, това може само да предизвика проблеми. Винаги ли оставяш вратата на кабинета си отворена?

Мич седна отново и хвърли поглед през прага към затворената врата на шефа си, Джаред Расмусон. Мътните да го вземат! Като мърмореше низ от неприлични думи наум, той се изправи на крака и постави купчината хартия върху вече разхвърляното си бюро. Хубавичко щеше да насоли Джаред по-късно. Но първо трябваше да се разправи... с нея.

Погледна към жената пред него с желание да се извини, като се помъчи да си спомни името ѝ.

— Страхувам се да кажа, че сте си загубила времето, госпожице...?

— Уайлд — подсети го тя, а извитите ѝ вежди се свиха угрижено. — Наричай ме Нина.

— Разбира се — изкашля се леко той. — Нина. Джаред се е престарал. Последното нещо, от което се нуждае моето тяло, е охрана.

Той ѝ хвърли преценяващ поглед. Дори и наистина да имаше нужда или да искаше придружител, не можеше да си представи, че Нина ще е подходящият човек. Цялото схващане за бодигард, който приличаше повече на някоя ръководителка на мажоретките, които насърчаваха професионалния му баскетболен отбор — *Литъл Рок Лейзърс*, възбуди любопитството му.

— Страхувам се, че не се нуждая от твоите услуги.

— Но...

— Прощавай, че ти казвам това — той просто трябваше да ме попита — но не ме впечатляваш като типичен бодигард.

Мич кръстоса небрежно ръце и се облегна на бюрото.

У Нина пламна възмущение и остави изгаряща следа. Трябваше да се досети докъде ще се нажежи обстановката още в минутата, когато този мъж започна да увърта и шикалкави за датата на започването ѝ. Халоран имаше нужда от бодигард, той просто не искаше да има *жена* за бодигард. Същото нелепо обяснение за различно изискване.

— Което означава какво? Та аз съм професионалистка — тръсна му тя, като леко се сви от отбранителния характер на думите си.

Не можеше да си позволи да му противоречи.

Той протегна ръце с очевидно примирение.

— Не исках това да прозвучи като обида. Аз просто... няма значение. Просто ще се противопоставя на това по-решително. Прощавай. В действителност аз не се нуждая от твоите услуги, въпреки че съм сигурен, че си много добра. *В работата си* — допълни той.

Като се окопоти, Нина си пое дълбоко дъх и се опита да потисне импулсивната си реакция. Не можеше да си позволи лошите спомени да повлияят на действията ѝ — имаше нужда от това назначение. Всъщност сега изпита затруднение от това колко много се нуждаеше от него. Но беше трудно, ако не и невъзможно да защитава някого, който не иска да бъде охраняван. По дяволите — тя трябваше да промени отношението му. Ако само съумееше да контролира своята лесна

докачливост, можеше да спаси онова, което заплашваше бързо да се превърне в огромен провал.

Овладей се, Нина!

Като прехапа устни, тя бързо взе да брои отзад напред от десет, за да възстанови душевното си равновесие, като зарея поглед над Мич докато броеше. *Десет... девет.* Мержелеещата ѝ се фигура я задушаваше — не че очакваше нещо по-различно от бивш баскетболен играч, който е станал треньор в НБА. И все пак като някакво предзнаменование тя бе внушителна по начин, което я караше да го зяпа глупаво. *Осем... седем.* От това, което можеше да види от тялото му, което придаваше форма на черно-жълтия найлонов екип, който носеше, той не бе нищо друго, освен здрави, солидно изваяни мускули и застрашителна мъжка сила. Като цяло, трябваше да признае, той беше впечатляващ представител на мъжкия род. *Шест... пет.* Твърде лошо е, че гордостта му не му позволяваше да направи единственото разумно нещо в неговото положение. Типичен мъжки инат. *Четири... три.* Как би ѝ се искало да отхвърли всичко това и просто да си тръгне, да съхрани собствената си гордост, като маскира отчаянието си с безразличие. За нещастие линеещата ѝ кариера не можеше да ѝ позволи това. *Две... едно.*

Преглътни го, Нина. Бъди професионалистка. Очаровай този мъж.

Като лепна една усмивка на лицето си, тя се вторачи към месинговата табелка на вратата, после обратно към мъжа, който бе застанал в стойка за борба с нея.

— Ти *наистина* си Мич Халоран, нали така? Старши треньорът на *Литъл Рок Лейзърс*? Баскетболният отбор на аутсайдерите, устремил се към плейофите?

Господи, нека хвалебствията я отведат някъде...

— Това съм аз. Същият човек, който *не се нуждае* от бодигард.

Беше съкрушена. Увеси нос за миг, преди да срещне отново очите му. Тонът ѝ бе мек, но сериозен:

— Виж, не знам къде се пресичат линиите на общуване, треньоре, но тук някъде имам потвърждение по факса за назначението си. — Тя се обърна и взе чантата си от кушетката и затършува из нея. — Длъжна съм да ти се представя, съгласно това, което е написано.

Той пристъпи към нея, високият му ръст я принуди да вдигне глава и да го погледне в очите. Постави ръка на рамото ѝ.

— Нина, не ти си проблемът. Не се изразих ясно.

Нина спря да рови из чантата си и за свое удивление забеляза, че Мич Халоран ухае смущаващо хубаво. Странна комбинация от гореща черна кожа и богат десерт — твърде упадъчни, за да бъдат поделени. Неподправена мъжественост. Тя се пребори с глупавата мисъл да затвори очи и да вдиша.

Ръката му се плъзна по рамото ѝ и се отдръпна, като остави гореща следа.

— Станала е грешка, но тя не е твоя грешка. Имам пълното основание да вярвам, че Джаред ти е предложил работата. Но разбираш ли, *той* си мисли, че имам нужда от бодигард. *Не и аз.*

— Разбирам неохотата ти — поде нехайно тя, за да не издаде с тона си колко ѝ бе нужна работата. — Никой не иска някой непознат да се навърта около него двадесет и четири часа в денонощието. Но твоят шеф счита, че си в опасност, и за него е от първостепенна важност да запази живота ти. Може би трябва да размислиш...

— Никой не се кани да ме убива — промърмори той, като се обърна и закрачи из стаята. Тонът му стана безрадостен, уморен. — Както обикновено, Джаред реагира прекалено на няколко мижави заплахи.

— Мижави? Заплахи, придружени от *действие*, както ми казаха.

Той се обърна, после спря, а на лицето му бе изписано примирение.

— Имаш предвид Килиан? — попита, като хвърли поглед към снимката в рамка на любимото му ловджийско куче, поставена на шкафа зад бюрото му. — Виж, той е добре. От ветеринарната служба казаха, че ще се оправи. Отравянето му е било жестока шега, нищо повече. Не знам какво друго да ти кажа.

Мич не искаше да извиква отново в съзнанието си сцената с бедния Килиан върху верандата, изпитващ ужасяващи болки. Кой, за Бога, би отровил едно игриво, безобидно куче като Килиан?

Като се обърна, Мич прекоси разстоянието до прозореца и се спря за известно време. Прокара ръка по лицето си и впери поглед към центъра на Литъл Рок, като се бореше да заличи тревогата от гласа си.

— Както и да е, това свърши. Нищо друго няма да се случи.

— Моето професионално мнение, основано на информацията, която получих, е, че нищо от това не изглежда да е *шега*, трениоре.

Мич издиша задържания си въздух. Не би имало значение, ако в този момент някой насочеше оръжие към главата му. Той не би могъл да има бодигард. Това само щеше да привлече вниманието на медиите към проблема, което, да благодарим на господ, все още не бе станало. Той просто не можеше да си позволи заплашителните думи към него да бъдат публикувани и раздухани. Последното нещо, от което имаше нужда, бе още един проблем.

Съсредоточи се отново върху въпроса ѝ, като се обърна с лице към нея.

— Не можем да докажем, че смъртните заплахи имат някакво основание. Не можем дори да кажем, че те са свързани с моя... с Килиан.

— Някой е *стрелял* по къщата ти посред нощ, нали?

Той я загледа през присвитите си очи.

— Това би могло да е случайно. В Литъл Рок върлуват банди.

Известно време наблюдава как тя гледа втренчено късите си, nelaкирани нокти с подчертано безразличие, като обръщаше ръката си от една страна на друга.

— Разрязаха ли ти гумите?

— Да.

— И имаше... други *съобщения*!

Той присви устни. Кимна.

— Виж... да. Но това няма връзка. Аз не мога да имам бодигард, дори и да искам.

— Аз ли съм причината? — попита Нина настръхнала.

— Разбира се, че не.

— Добре тогава... — Тя направи пауза, като прокара пръсти по косата си. — Изглежда стигнахме до задънена улица. Аз съм тук да изпълня задълженията си по едно назначение като твой бодигард. Ти не искаш такъв. Какво следва?

През тялото на Мич премина вълна на безпомощност. Нима бе възможно да ѝ обясни своята дилема? От една страна, трябваше да мисли за отбора си. Бяха работили усърдно, за да достигнат плейофите, и заслужаваха да бъдат в центъра на вниманието. Но ако беше само това, той щеше да намери начин да се справи.

Истинският проблем беше по-сложен. Здравето на майка му вече будеше безпокойство. Той не можеше да промени факта, че тя умира. Но да бъде проклет, ако позволеше някакви журналисти лешояди, търсещи сензационни заглавия, да изпълнят последните ѝ дни с болка и тревога за онова, което би могло да бъде серия от жестоки шеги. Как би могъл да сподели това с някаква непозната и да я накара да разбере?

Отговорът бе прост — *не можеше*. И ако госпожица Уайлд си мислеше, че може да промени мнението му, като изтъква причини или си играе с вината му, то тя имаше да научи много за Мич Халоран. Като се облегна на прозореца, той плъзна потайно втрепен поглед по дължината на тялото ѝ.

Това, че жената бе изваяна като произведение на изкуството, само влошаваше нещата. Стегнатата извивка на гърдите ѝ, прилепнали към бялата ѝ памучна блуза, която бе втъкната в лъскави черни памучни панталони, обгръщащи извитите ѝ бедра като любовник, комуто те принадлежат. Гладката, златисторуса коса, която галеше силните ѝ, добре оформени рамене. Дори белегът под формата на полумесец върху бузата ѝ, която тя неволно докосваше, имаше своя странен чар. А тези устни! Сочни. Рубиненочервени.

Сочни устни, които молеха да бъдат целувани и оставени влажни.

Да не говорим за някой нахален търсач на сензационни заглавия. Онова, от което той се нуждаеше дори по-малко, отколкото от бодигард, бе човек, който привлича вниманието на хората, като грациозната, секси Нина Уайлд.

— Е, канех се да обсъдя това с него по-късно, но нека сега да отидем при Джаред — реши Мич най-накрая. — Нали той ни забърка в тази каша... Съжалявам, че ти изгубих времето, но ще убедя Джаред да ти даде някакво обезщетение, преди да си тръгнеш.

Джаред Расмусон притежаваше *Лейзърс* още от времето, когато бяха неизвестен прогресиращ отбор, който нямаше накъде другаде да се движи, освен нагоре, и Нина го познаваше от също толкова отдавна. Първоначално той бе приятел на един от приемните ѝ бащи, но неговата поддръжка и ентусиазъм се оказаха единственото постоянно нещо в младостта ѝ. Като се движеше от един приемен дом в друг —

на петнадесет години, ако искаме да сме точни — Нина бе свикнала да разчита на Джаред като на свой баща. Един маяк в бушуващото море на нейната младост. Неговата поддръжка я зареждаше с енергия да оцелее, да се справи. Той я убеди да завърши средно образование и колеж и да постигне целта си да работи за тайните служби на САЩ.

И тя го бе направила. За кратко.

Когато тази мечта се бе осъществила и когато после всичко около нея се бе сгромолясало и тя се бе почувствала съкрушена и сама, Джаред бе останал на нейна страна. През всичките скандали... При блокирането на членството ѝ в тайните служби... Когато я съпътстваше угнетяващото чувство на провал...

Той все още бе нейната постоянна опора и тя нямаше да го разочарова.

Беше безкрайно благодарна, че той ѝ предложи тази работа, като пренебрегна факта, че никой друг от силно стеснения свят на служителите на сигурността нямаше да ѝ обърне нужното внимание. Но това бе преди да се срещне с треньора. Сега поражението ѝ се стовари като непосилна тежест отгоре ѝ. Да го охранява щеше да бъде като да разбърква гнездо на сърдити стършели.

Но, за бога, тя никога не се бе отдръпвала от някоя битка! Просто трябваше да накара Халоран да промени мнението си. Той бе в опасност и можеше да загуби живота си. Тя пък беше под опасността да изгуби препитанието си. Нима той не можеше да види, че двамата си пасват идеално?

Тя последва Мич през приемната към кабинета на Джаред, като си напомни да накаже стария си познайник за това, че не я бе предупредил за ината на треньора. Това, че Расмусон бе държал пристигането ѝ в тайна, не беше помогнало.

Мич се втурна в кабинета на Расмусон, без да почука кой знае колко усърдно. Нина го последва. Белокосият мъж погледна иззад купчината книжа явно изненадан, макар че се усмихна колебливо.

— Деца! Виждам, че сте се запознали. Какво мога да направя за вас?

— Да действаш против желанията ми, зад гърба ми, е неуместно, Джаред...

Мич посочи с пръст Нина, сякаш тя бе грозна картина, която мъжът се канеше да закачи на стената на фойето.

— Загуби времето на Нина, а и моето. Сега ѝ кажи, че нямам нужда от нейните услуги, така че да си продължим заниманията.

Стомахът на Нина се сви, докато наблюдаваше как Джаред преценява думите на треньора. Усети, че раздразнението на Мич бързо прераства в гняв, което не работеше в нейна полза.

Джаред постави едната си ръка с изпъкнали вени върху другата и подпря брадичка върху тях, преди да отговори. Когато го направи, тонът му бе равен, дори самоуверен.

— Ето защо тя е тук, Мич. Искам животът ти да е в безопасност.

— Без да се консултираш с мен ли, Джаред? Без обсъждане? Без сътрудничество?

Нина поиска да се намеси по нейната част. Тя заобиколи Мич и застана пред него, като постави и двете си ръце върху бюрото на Джаред. Тихият ѝ глас забръмча с напрежение, което се опита да прикрие с изкуствена усмивка.

— Наистина, Джаред, трябваше да ме предупредиш, че правиш това зад гърба на треньора Халоран. Нямах представа...

— Вижте, сега... Няма смисъл и двамата да се опълчвате срещу мен. — Той погледна към Мич. — Мич, аз съм този, който нае Нина, и го направих, защото имам основателна причина. Седнете и двамата и ще обсъдим нещата.

— Добре. Ти искаш да го обсъдим. Но аз ще започна пръв — измърмори Мич, като приседна на ръба на единия от украсените с дърворезба и тапицирани в кожа фотьойли пред огромното бюро на Джаред. Нина остана права. — Ти си я наел. Уволни я. Не мога да я оставя да ми бъде опашка.

— Няма да стане, партньоре — каза Джаред на Мич.

Нина стисна зъби, като почувства отново, че този абсолютен отказ бе по някакъв начин свързан с факта, че тя е жена. Сърцето ѝ започна да тупти силно от напрежението, с което се въздържа да изрази мнението си за това пренебрегване. Какво друго би могло да бъде? Тя вдигна пръст да потърка белега върху бузата си, като си наложи да не проговори. Нямаше смисъл да заема отбранителна позиция.

— По дяволите, Джаред, трябваше да обсъдим това. Ти знаеш моето... *положение*.

Слепоочията на Мич пулсираха.

— Какво положение? — попита тя, като леко се намръщи. — Заплахите?

Това можеше да има смисъл. Джаред я дари с бащинска усмивка.

— Сядай, сядай. Ще отработим всичко.

Тя се подчини неохотно.

— Не можем ли да обсъдим това насаме? — попита Мич, като ясно даде да се разбере, че иска Нина да излезе от стаята.

Раздразнението почти я накара да си грабне чантата и да си тръгне. Никога нямаше да получи това назначение.

— Не, не можем — поклати глава Джаред. — И тримата трябва да участваме. Нина няма да ходи никъде. — Той насочи пръст към Мич. — Осъзнай го. Ти имаш нужда от нея. Време е да започнеш да възприемаш смъртните заплахи насериозно. Положението става все по-лошо.

Мич поклати глава, сякаш се отърсваше от смущението.

— Наистина ги вземам насериозно, но не искам медиите да се възползват от всичко това и да го раздухат. Знаеш *защо*.

Внезапно ѝ просветна. Баскетболът! Нина потисна желанието си да му се присмее. Мич не ѝ бе направил веднага впечатление на човек, който би изложил живота си на опасност заради някакъв си глупав спорт, но също така той никога не бе извеждал и отбора си до плейофите. Проявлението на неговата повърхностност я разочарова. *Не се тревожи толкова, това е само игра.*

— Боже мой, тренъоре — намеси се Нина, неспособна да остане спокойна нито миг повече. — Какво още трябва да направи този дебнещ те маниак, за да го вземеш насериозно? Цяло щастие е, че кучето ти е оживяло след това отравяне. Нима искаш ти да си следващият? Ти ще си заплаха за всички около себе си, ако не осъзнаеш нещата.

Брадичката на Мич затрепери и Нина си помисли, че може би е отишла твърде далеч. Твърде лошо за нея.

Вместо да ѝ отговори, той изглежда размисли върху ситуацията, преди да помоли Джаред.

— Ако аз *наистина* съм в опасност, честно, ти мислиш ли, че *госпожица Уайлд* ще успее да ме защити?

У Нина се надигна нова вълна на гняв и тя го изрази, като заби нокти в дланите си. Да заговори в този момент би било крайно

неразумно. Само прехапа силно устни.

— Защо не? — изпуктя Джаред. — Нима не виждаш колко глупаво постъпваш? Тя е професионалист, Мич. Една от най-добрите. Познавам я откакто не представляваше нищо друго, освен едни мършави лакти, бързи юмруци и светкавични реакции.

Мич скръсти ръце и седна отново на стола. Чувстваше се неудобно, като в капан.

— Не разбираш. Тя е съвсем погрешен избор.

Чувството за самосъхранение избухна у Нина.

— Моля?!

Въпреки отричането му беше очевидно, че този човек бе шовинист по отношение на мъжете, който вярваше, че най-подходящият човек за работата не може никога да бъде жена.

Той я погледна леко смутен, глуповато и все пак пренебрежително.

— Съжалявам. Трябва да ми повярваш, че това няма нищо общо с теб.

Тя бързо се премести до ръба на стола и леко се наведе напред, като постави лакът на кръстосаните си крака.

— Становището, което току-що изрази, противоречи на това ти твърдение, треньор Халоран.

Джаред въздъхна.

— Имаме нужда от теб, момче. Защо да те излагам на опасност, като назначавам някой некомпетентен?

— Не, не. Никога не съм казвал, че тя е некомпетентна. Не е това.

— Тя идва от място с отлична професионална репутация на специален агент в тайните служби. Нали така, Нина?

Тя кимна, но стомахът ѝ я присви ужасно. Не бе необходимо да излага това наяве.

— Виж сега. — Възрастният мъж се наведе напред и погледна Мич в очите. — Ще ти кажа как стоят всъщност нещата, веднъж завинаги, после всички се залавяме отново за работа. — Джаред погледна още веднъж към Мич и Нина, преди да продължи. — Момчетата имат шанс да стигнат далеч в първенството. Знаеш колко дълго преследваме тази цел.

— Да, и точно за това не можем да позволим на медиите...

— Изслушай ме, по дяволите! Аз съм по-стар от теб и отказвам да те увещавам. — Той стовари юмрук върху бюрото, а Мич, смъмрен, се отпусна назад във фотьойла. — Ти си адски добър треньор. Най-добрият. Аз знам това и отборът го знае. Имаме нужда от теб. Ако се оставиш да те убият, защото проявяваш твърде голям инат, като не признаваш, че нещата са извън контрол, въобще няма да се доберем до плейофите. Освен това, въпреки факта, че ти си едно копеле с магарешки инат, те считам за един от най-близките си приятели. Не искам да те загубя.

Мич се наведе напред и понечи да заговори, но Джаред вдигна предупредително ръка и продължи:

— Ти *действително* ще имаш бодигард, Мичел. Като говоря от името на човека, който подписва чековете ти, това е последната ми дума.

Той отново стовари юмрук върху бюрото, като накара моливите и папките да подскочат.

За миг в стаята се възцари тишина. Мич я наруши като измърмори едно проклетие, после прокара голямата си длан през лицето. Очевидно бе достатъчно разумен, за да разбере кога е загубил.

— Добре. Прав си. Ти си шефът — смотолели той най-накрая, като изглежда подбираще следващите си думи предпазливо: — Но нека да поговорим за това какво искаме от един бодигард.

Това е то. Изплю си камъчето.

— Треньор Халоран — прекъсна го Нина, — ако не си забравил, аз вече съм подписала договора. Ще ти бъда благодарна, ако спреш да говориш със заобикалки и да обясниш какъв точно ти е проблемът с мен.

Явното неодобрение от негова страна на качествата ѝ я бе накарало да премине границата на търпението. Гърдите ѝ се повдигаха и отпускаха бързо, докато адреналинът бушуваше из тялото ѝ. Тя се мъчеше да се държи професионално, но колко би трябвало да понесе човек?

— Не казвам, че не си добър бодигард. Съвсем не съм казал това.

— А какво тогава? — разпери тя широко ръце.

— Просто не знам как ще можеш да вършиш тази работа. Предполага се, че един бодигард ходи навсякъде с този, когото охранява. През *цялото* време, нали?

— Вярно.

— Е, аз съм зает, действащ професионален треньор по баскетбол. Да предположим, че няма да издържиш на темпото да ме следваш навсякъде?

Тя едва сдържа смеха си. Двойката на годината — Мич Халоран и неговото его.

— Да те следвам къде? Дай ми пример за твоя изнурителен график.

— Ами... — Той се замисли за миг, преди израз на самодоволство да озари чертите на лицето му. — Първо на първо, аз бягам около пет километра всяка сутрин на зазоряване.

Тя сви рамене.

— Ей, това не е проблем. Нямам нищо против да си *намаля* километрите, които пробягвам ежедневно, докато ми свърши този ангажимент.

Прониза го с ясен, невинен поглед, доволна от това, че той има доблестта да почервенее.

— Прекарвам голяма част от времето си в съблекалнята.

— Виждала съм съблекалня.

— Виждала ли си такава, пълна с голи двуметрови мъже?

— И какво се очаква от мен да правя? Да изпадна в несвяст? Да се изчервя?

Той преплете пръсти, но не каза нищо.

Тя постави лакти на коленете си, съедини леко двете си ръце и сниши тон, докато той стана почти интимен.

— Слушай, треньоре! Имам магистърска степен по анатомична кинезиология^[1]. Напълно съм осведомена за това какво ти и твоите играчи имате под марковото си бельо.

Безразличният ѝ поглед се спусна за кратко към слабините му, преди да се върне отново на лицето му.

— Честно казано, не съм склонна да се хиля похотливо.

Мич кръстоса крака, после бързо направи обратното движение. Нина отбеляза точка. Засега оборваше аргументите му.

— Ако исках да изучавам голата мъжка анатомия, признавам си, лесно бих си намерила някой доброволец. Но не бих изложила живота си на риск — или твоя — за една евтина възбуда.

Той поклати глава и погледна към Джаред, който се усмихваше.

— Трябва да признаеш, че тя те смущава — отбеляза възрастният мъж.

— Не искам хората да бъдат смущавани. Ако трябва да имам бодигард, не бих искал никой друг да знае.

— Защо? — попита Нина, като се облегна.

Това пък не бе очаквала.

Двамата мъже погледнаха първо към нея, после се спогледаха. Напомняне ли беше това, което видя загадъчно изписано на изражението на Мич? Никой от мъжете не проговори.

— Говоря сериозно. Защо не? Първото ниво на защита от някой бодигард идва от това, че хората *знаят*, че той или тя е там. Това се нарича присъствие.

— Това не може се случи — въздъхна Мич и плесна с ръце по коленете си. — Виждаш ли? Няма да стане.

Тя също въздъхна.

— Предполагам, че ако е толкова съдбоносно, мога да бъда дискретна. Никой не трябва да знае коя съм.

— Има ли някакви други глупави аргументи? — обади се Джаред. — Тогава всичко е наред.

Мич издаде пораженческа въздишка.

— Не знам. Просто... как ще обясня присъствието й, Джаред?

Възрастният мъж се намръщи.

— Не е необходимо да даваш обяснения за нея или за себе си, или за каквото и да е друго. Та ти си старши треньор, за бога!

— Хората са склонни към любопитство. Обикновено на тренировки не водя със себе си дългокраки блондинки. — Той хвърли поглед към Нина. — Не се обиждай.

— Ни най-малко — излъга тя.

— Намери начин да се справиш с това, Мичел — изсумтя Джаред.

Нина го изгледа изумена. Той я бе притиснал до стената. Тя не бе на мнение, че тъкмо тя трябва да направи всичките компромиси, но не можеше да си позволи да загуби работата. Трябваше да играе по *неговите* правила. Потисна присъщата си упоритост и го погледна безпристрастно.

— Чуй ме...

Направи пауза, готова да спори. Той не се помръдна.

— Честно казано, вече не ме блазни перспективата да те охранявам, както и ти не си очарован от това, че ще трябва да ме търпиш около себе си.

— Благодаря — прекъсна я той с язвителен тон.

— Правя го само защото се страхувам, че ще застанеш на пътя ми. Но изглежда сме залепени един за друг, треньоре. Аз съм добра в това, което правя. Ако искаш да останеш жив, гарантирам ти, че наоколо няма по-добър от мен.

Тя се надяваше, че съмнението и силното отчаяние няма да се покажат през професионалната ѝ шлифовка. Суровата ѝ нужда за работа в тази нелепа ситуация я разгневи. Почувства се като актьор, чиято кариера е на път да се провали, умоляващ да прави реклама на крем за хемороиди. По дяволите, та тя е професионалистка! Не би трябвало да се стига до това.

Наведе се напред, като отново постави лакти върху коленете и леко хвана ръцете си.

— Не мога да запазя живота ти, ако ти се бориш с мен на всяка крачка.

— И така... какво е решението?

— Дай ми шанс, това е всичко, което искам. Не ме познаваш достатъчно добре, за да ме изхвърляш от играта. Ако намериш, че съм недискретна, или просто ако не можеш да ме търпиш, аз ще си тръгна и Джаред може да ти намери някой друг. Договорихме ли се?

И тя му подаде ръка. Той се вторачи в нея.

— Хайде, треньоре! Не те карам да ме харесваш. Просто се дръж като възрастен и работи с мен.

— Тук въобще не става въпрос дали те харесвам...

— Каквото и да е основанието.

Тя протегна ръка по-близо към него, а погледът ѝ остана прикован в неговия.

— Можеш ли да се биеш? — попита той неочаквано.

Тя отпусна ръка, а невероятна усмивка се появи на ъгълчетата на устните ѝ. Впери учудено поглед към Джаред, а после погледна обратно към Мич.

— Черен колан в Кенно Карате, две участия в националния шампионат по кикбокс. — Завъртя едното си рамо с безгрижен жест. — Знам си силата.

— Оръжия?

— Какво за тях?

— Знаеш ли как да боравиш с тях?

Не, треньоре. Разчитам на прашка, за да заловя лошия. Тя стисна зъби за миг.

— Мога да улуча някое ухилено лице от силует на мишена от петдесет метра в тъмното и имам подготовка на снайперист. Това приемливо ли е?

— Подготовка на снайперист — повтори той. — При Специалните служби?

Измина минута, преди Нина да успее да отговори със спокоен тон.

— Да.

— Защо напусна?

Невинният му маниер внезапно накара сирените да завият в мозъка ѝ. Нима я проучваше? Щеше ли да си направи труда да разследва живота ѝ? Хлад пропълзя по кожата ѝ. По дяволите, няма да позволи на Мич Халоран да измъкне съкровения тайни! Положи усилия да овладее гласа си. Успя дори да се усмихне.

— Всеки има нужда да се премести по някое време. Независимостта е американска мечта.

Той отново присви очи, като я изучаваше. С бързо и неочаквано движение той се наведе напред и неохотно ѝ подаде ръката си.

— Добре, печелиш, Нина Уайлд, професионален бодигард, кикбоксър, черен колан. Ще ти дам шанс да се докажеш, че си полезна и дискретна.

Докажи се!

Господи, как мразеше тези думи. Нима не бе правила това през целия си живот? Ръкува се с него и се пребори с чувството за безпомощност, като стисна кокалчетата му, докато видя, че той издърпа ръката си.

— Дадено — рече му с възможно най-сладък глас.

Когато дланта му се изплъзна, тя с изненада установи, че нейната е пламнала. Руменина премина по предателското ѝ тяло и тя с ужас осъзна, че от месеци не се бе чувствала толкова жизнена. И това бе заради него. Защото той я бе предизвикал и тя си бе уредила сметките с него. И бе спечелила.

Гърлото ѝ се сви.

Мич Халоран беше без съмнение труден, твърдоглав и склонен към арогантност човек. За нещастие той представляваше също и над деветдесеткилограмова солидна мъжественост, която бе трудно да пренебрегнеш.

А някой искаше смъртта му.

Боже мой... В какво се бе забъркала?

[1] Кинезиология — наука за мускулните движения. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ВТОРА

— Трябва да разговарям с Джаред за няколко минути. *Сам* — натърти той.

Не изглежда ядосан — забеляза Нина. Просто победен и разстроен.

Тя се изправи, приглади с длани черните си габардинени панталони и забеляза трептенето на един мускул на брадичката му — съчетание на безпокойство и триумф. Без съмнение, беше се добрала до този мъж. Оставаше да се види дали в дългосрочен план тази ѝ малка победа ще бъде в нейна полза. Оправи сакото си.

— Ще бъда отвън.

Лукава усмивка се появи в ъгълчетата на устата му.

— По дяволите, вече се чувствам в по-голяма безопасност.

Нина поклати с учудване глава. Изглежда този мъж се бореше здраво и все пак можеше да приема достойно поражението. Уважаваше това у хората. Излезе от кабинета, като дръпна и затвори тежката врата след себе си. Все още стискайки дръжката, тя затвори очи, облегна глава и издиша на пресекулки. Такова ожесточено противопоставяне винаги изсушаваше силите ѝ.

— Има ли нещо, в което да мога да ви помогна? — прозвуча някакъв глас точно пред нея.

Нина моментално отвори очи. Жената, която надничаше подозрително към нея, бе около метър и шестдесет, подпомогната донякъде от тънки и високи черни маркови обувки и от пищна бухнала кафява коса. Носеше модното в Холивуд сако на ивици, което подчертаваше естествените ѝ пищни извивки по начин, за който Нина си мислеше, че е малко прекален за кабинетна обстановка. Не че модата ѝ бе силно място.

Отговори на въпроса ѝ, Нина.

— Не, благодаря, аз... хм...

Издърпа треперещата си ръка от дръжката на вратата, притисна я до гърдите си и се засмя.

— Изненадахте ме. Коя сте вие?

Топлата широка усмивка на жената заличи представата за нея, която създаваха дрехите ѝ.

— Лиза Кадби — представи се кратко и добави: — Секретарката на Мич и Джаред.

Нина протегна ръка. Секретарката не бе на бюрото си, когато Нина бе влязла.

— Приятно ми е. Аз съм Нина Уайлд. Ние с Мич... — Тя прекъсна внезапно, като се зачуди как да продължи. — Аз просто... се срещнах с него и с Джаред.

Малките очи на Лиза се присвиха, после тя премигна.

— Вие сте бодигардът — прошепна. — Нали?

Това изненада Нина. Мич толкова много държеше на дискретността.

— Значи знаете?

Лиза просто се усмихна.

— Аз съм секретарка, скъпа. Знам всичко. — Тя се наведе, а едната ѝ вежда съзаклятнически се изви в дъга. — Джаред? Боксерки. Мич? Слипове. Разбра ли какво имам предвид?

Тъй като никога не бе имала братя и сестри, с които да общува — особено сестри — Нина се почувства малко неловко заради тази споделена интимност. Би отстъпила назад, ако вратата не беше точно зад нея. Не че не жадуваше за такава семейна интимност. Напротив, беше я желала през целия си живот. Но никога не я бе получила. Сега трябваше да поработи върху това как да позволи на хората да се доближат до нея.

— Разбирам. — Тя лекичко се изкашля. — Но Мич иска самоличността ми да остане в тайна.

— Тогава просто ще трябва да измислим нещо правдоподобно за прикритие. Имаш ли някаква идея?

Нина се огледа, като се опита да съчини някаква приемлива история. Помисли си, че тази история с преструването, че тя не му е бодигард, щеше да се окаже по-лоша. Щеше да се наложи да внимава за всяка дума, която изрича. Като погледна надолу по коридора, тя забеляза някакъв огромен мъж с шина на ръката, който се придвижваше бавно към тях. Разпозна в него един от основните защитници на *Лейзърс* — Едрик Грийли. *Ето ти на!*

— Какво ще кажеш за това — аз съм един от новите, хм... *треньори* на отбора?

— Но ти си *жена*.

— Благодаря ти, че забеляза — усмихна се тя. — Това проблем ли е?

— Не съм сигурна.

Лиза показва за миг моравата си дъвка, а съмнението изглежда се процеждаше от всяка нейна пора. Тя бавно потупа с кървавочервените си, с драконовска дължина нокти по купчината кафяви папки, които държеше пред бюста си, стегнат в сутиен *Уандърбра*.

— Разбираш ли нещо от този вид работа?

— Разбира се — ухили се Нина. — А онова, което не разбирам, мога да си измисля.

— Предполагам, че можем да пробваме с това. — Лиза безцеремонно я заразглежда от главата до петите. — Между другото, откъде намериха такъв първокласен модел бодигард като теб?

Нина се усмихна, без да е сигурна дали казаното бе комплимент или не.

— Моля те... Едва ли съм Клаудия Шифър. И ме намериха във Вирджиния — смотолеви тя. — Северна. Приятелка съм на Джаред.

— Семейството ти от Вирджиния ли е?

— Аз... ами...

Изпълни я благодарност, когато Едрик Грийли ги прекъсна и я спаси от отговора.

— Хей, Лиза? — провикна се той.

Младата жена въздъхна с едва прикрито раздразнение, което изненада Нина. Тя извъртя гримираните си очи към тавана.

— Какво има, Едрик? Не виждаш ли, че разговарям?

Едрик застина с височината си от над метър и деветдесет и широки гърди като предница на камион с отделно задвижване на четирите колела. Гладкият му тон заприлича на Нина на разтопен тъмен шоколад, а гласът му — богат баритон — проехтя през сградата. Неподвижен, с извинителна усмивка заради прекъсването, той изглеждаше нежен като котенце. Погледна надолу към Лиза и ѝ подаде един плик от химическо чистене.

— Треньорът ми зае неговия смокинг преди няколко седмици за едно благотворително мероприятие, обявено в последния момент.

Почистих го. Просто се чудех дали ще му го дадеш.

— Видя ли му сметката? Не му ли разпори ръкавите?

— Не, доста внимавах как си движа ръцете. Пък и с изключение на раменете двамата с треньора имаме почти еднакви размери.

— Преувеличаваш.

Тя грабна поставените в полиетиленов плик дрехи от него, като едновременно с това му хвърли насмешлив поглед.

Без сякаш да забележи язвителното ѝ отношение, той ѝ благодари, после погледна пак към Нина.

— Коя си ти?

— Въпреки че действително не ти влиза в работата, тя е нов треньор и се казва Нина — троснато го осведоми Лиза.

— Не знаех, че има нужда от нов треньор — заекна Едрик.

— Не сметнахме, че трябва да се консултираме с теб.

Нина премигна два пъти към Лиза, ужасена от промяната в отношението ѝ. Очевидно играчът и Лиза не можеха да се понасят. Тя се усмихна леко за извинение на Едрик.

— Здравсти, Едрик.

Той ѝ протегна огромната си ръка.

— Радвам се да се запознаем, Нина.

Топлата му, гладка длан обхвана нейната и тя изведнъж започна да изглежда малка.

— Предполагам, ще хващам тази твоя китка, веднага щом махна шината, а? — Той погледна надолу към краката си и стеснителна усмивка смекчи чертите на лицето му. — Оздравява малко по-малко.

Нина беше видяла падането, при което Едрик си бе счупил ръката, по канала ESPN. Изглеждаше като болезнена контузия, дори и на телевизионния екран.

— Ще се погрижа за нея — излъга тя лесно.

— Благодаря. Е, най-добре да тръгвам.

И той отправи и на двете една последна усмивка, преди да се обърне и да поеме към изхода.

Нина се загледа как всяващата му страх фигура се смалва постепенно по коридора и после се обърна към Лиза.

— Изглежда приятен човек.

— Той е досадник — промърмори секретарката.

Раздразнението ѝ премина като електрически ток през стаята. Секретарят Джекил и госпожа Хайд.

— Защо си толкова строга към него?

Лиза има доблестта да се покаже малко засрамена от реакцията ѝ към мъжа. Две червени петна се появиха на бузите ѝ, покрити с руж.

— Както казах, той е един досадник. Винаги се навърта около Мич като голяма, глупава сянка. Пречка му се. И, разбира се, Мич просто окуражава поведението му. Той има слабост към странниците. — Тя се насили да въздъхне. — Просто нямам доверие на Едрик. Съжалявам, не исках да се държа като вещица. Когато си имаш работа с егото на тези атлети всеки ден...

— Няма нищо. — Нина вдигна длани към Лиза. — Не ми влиза в работата.

Лиза си пое дълбоко дъх.

— Е, радвам се, че си тук — заради Мич. Той има нужда някой да го пази. Ще бъда наоколо, ако имаш нужда от мен.

И младата жена показа с жест правоъгълната приемна и едно работно място в диагонал от вратата на Мич. Като се завъртя на обувките си с прекалено високи токчета, тя се запъти с несигурна походка към своята си територия. На средата на пътя се обърна.

— Омъжена ли си, Нина?

Въпросът я озадачи.

— Ами... н-не.

Лиза се усмихна.

— О, добре. Добре ще е да има още една неомъжена жена наоколо за известно време.

Нина наблюдава отстъплението ѝ с уморен поглед. Да прекараш времето си с една толкова емоционална секретарка бе като да гледаш някой екшън с прекалено силно включен звук. Като се отпусна на фотьойла пред вратата на Джаред, тя облегна глава на стената и се загледа в плочките на тавана, докато погледът ѝ се замъгли.

Кой, за бога, би могъл да преследва Мич Халоран? Макар и да не се бе запознала все още с всички подробности по случая, тя нямаше и най-малка представа. Някой откачен запалянка? Някой съперник? Сърдит играч? Служител? Списъкът беше безкраен и очевидно трябваше да го прегледа име по име.

— Добре направи, че се появи — чу тя Лиза да произнася с укор и с рязък глас.

Като вдигна глава, тя погледна към другия край на коридора. Мъжът, който бе застанал пред бюрото на Лиза, имаше светлокафява коса, започнала леко да оплешивява на темето. Носеше същият жълто-черен екип като Мич, въпреки че с физиката си едва го запълваше. Изглежда бе малко под метър и осемдесет и може би няколко години по-възрастен от четиридесетте на Мич. Стори ѝ се познат.

— Не ми говори глупости, Лиза! Бях в полицията.

Нина наостри уши. Обърна глава настрани, за да не забележат, че подслушва.

— Защо, Брок? Какво се случи?

Брок Бодин, помисли си Нина, като си спомни името от основните биографични данни, които Джаред ѝ бе изпратил по факса. Помощник-треньорът на *Лейзърс*. Погледна крадешком още веднъж към мъжа. Около очите му личаха дълбоки бръчки на напрежение.

— Влезли са в проклетата ми кола. Точно на паркинга.

— Сигурно се шегуваш. Тук? — ахна Лиза невярващо и постави зачервената си свита длан върху гърдите си.

Той кимна, после поклати глава с отвращение.

— Какво са откраднали?

— О, компактдисковото ми устройство, малко пари и... наркотик.

— Господи, Брок, съжалявам...

— Адски неприятна работа. Когато родният ти град се превръща в градска джунгла, управлявана от криминални елементи, това трудно може да се преглътне.

Лиза и Брок продължиха да разговарят съчувствено за упадъка на града си, но Нина спря да ги слуша. Тя си спомни, че Мич ѝ бе казал, че в Литъл Рок вилнеели банди, което не бе очаквала да чуе за подобно малко градче на Юга, чието име, ако се замисли човек, означаваше *камък*. Обаче проникването в коли бе подчертано бандитско престъпление.

Като се облегна отново назад, тя затвори очи и въздъхна. Отбеляза си наум да не оставя нищо важно или ценно в колата по време на престоя си.

— Къде смяташ да я настаниш, Джаред?

Мич не можеше да повярва, че е попаднал в капана на шефа си. Разпореждането му не можеше да доведе до нищо друго, освен до ядове.

— При теб, разбира си. Тя е *твоят* бодигард.

Мич се възпротиви.

— Няма начин.

— Тя трябва да те *пази*, глупчо проклети. Имаш повече от достатъчно стаи в онази голяма, стара, обитавана от духове къща. Ти какво, да не се страхуваш от нея?

— Да, Джаред. — Тонът на Мич се изпълни със сарказъм. — Точно така. Треперят ми гащите.

Трябваше да признае, че малко се страхуваше от усещането за нейното присъствие, макар че никога нямаше да признае това на шефа си. Като се отпусна на фотьойла, той грабна една химикалка от бюрото на Джаред и разсеяно заудря с нея по коляното си, докато го занимаваше идеята Нина Уайлд да се подслони в къщата му. За всеки сантиметър от изваяното ѝ тяло, което спи в съседната на неговата стая. Може би съвсем голо. И да го *охранява*. Нетърпимо. Хората със сигурност щяха да забележат.

— Сигурен съм, че тя не хапе — предположи Джаред.

Което в този случай беше добре. Ако се бе запознал с Нина при други обстоятелства, можеше да се разочарова, ако тя не се заяждаше от време на време.

— Не е там работата.

— Въобще не те познавам като мъж, който се противи да е под един покрив с красива жена, Мич.

Той поклати глава. Не можеше дори да започне да си мисли за Нина като за *красива* жена. Какво страхотно наказание.

— Това е малко по-различно, Джаред. Тя не ми е гадже. Няма да изглежда добре, ако остане в къщата ми. Какво ще си помислят хората?

— Кой ще разбере?

Мич запокити обратно химикалката на бюрото и разтвори широко ръце.

— Хайде, Джар, това място е средище на сплетните.

Възрастният мъж се почеса по брадичката.

— И какво ако някой наистина си помисли, че нещо става? Поненкой няма да заподозре, че тя ти е бодигард. Нали ти поиска да бъде потайна.

Мич се изкашля силно, за да си придаде важност, и се облегна назад. Човекът имаше основание. По дяволите! Позволи си един безгрижен миг, за да си представи Нина Уайлд от чисто обективна гледна точка. Той бе първият, който щеше да признае, че е красива. Обаче това нямаше значение. Тя не бе жена, на която да се възхищава, тя бе неговият... направо не можеше да се осмели да помисли за думата.

— Кой би могъл да помисли, че един бодигард би могъл да изглежда като нея? — изрече той замислено, повече на себе си, отколкото на шефа си.

Една малка, безразсъдна част от него копнееше да я опознае по-добре. Но тя бе забранена зона.

— Тя е красавица, нали?

Джаред се обърна настрана и лекичко се изкашля. Лека усмивка играеше на устните му. Мич се намръщи.

— Е, и какво? Това няма да ми осигури безопасност. — Облегна глава назад и впери поглед в тавана. — Далеч съм от тази работа.

— Като оставим настрана красотата, не те излъгах, като ти казах, че тя е най-добрата, момче. Просто споменах за това как изглежда... за да те успокоя.

Мич се извъртя, за да погледне шефа си право в очите.

— Пропускаше тази възможност през цялото време. Сигурен съм, че е добра в работата си, но това е без значение. — Той се наведе напред и разтвори широко ръце. — Целият проблем, Джаред, е в това, че тя наистина е много, симпатична. Не че бих могъл да ѝ го кажа в лицето...

Възрастният мъж се намръщи.

— Защо смяташ така?

— Ако нещо привлече вниманието на медиите, това ще бъде внезапното появяване на външен човек — висока красива блондинка със силно тяло.

— Хайде пък сега...

Мич въздъхна и вдигна ръце, сякаш се предава.

— Знаеш какво имам предвид. Медиите харесват жени с такава външност. Какво трябваше да ѝ кажа? *Съжалявам, Нина, ти си прекалено красива, за да бъдеш мой бодигард?* — Изсумтя. — Вместо това стана така, че накарах жената да си мисли, че съм някакъв нерез, който мрази жените и който не може дори да обясни защо се държи така. А ти въобще не ми помогна.

Джаред му предложи щедрата си усмивка.

— Нина не е злопаметна. Просто спри да се тревожиш, бъди мил с нея и ще се разбирате добре. Обещавам ти. Защото наистина се нуждаеш от бодигард.

Мич нямаше намерение да се впуска отново в безсмислени спорове по въпроса.

— Откъде я познаваш, между другото?

Джаред се облегна, погледът му стана замислен, някак отнесен.

— Беше отгледано дете. Живя около година при един стар приятел.

— Нина?

Мич бе силно изненадан. Винаги си бе представял отгледаните деца като малки, неконтролируеми палавници. Определено не онзи тип деца, които получават добро образование и които работят за тайните служби.

— Къде е семейството ѝ?

Джаред сви рамене и сниши глас, като дори хвърли бърз поглед към вратата.

— Доколкото знаеше моят приятел, държавата се била погрижила за нея, когато е била просто изгубено дете. Не се споменаваха никакви родители. А и тя не си спомня никого. — Той разсече въздуха с ръка, сякаш прогонваше тази дреболия. — Както и да е, Нина винаги е била специална. Обаче аз видях нещо в нея, различно от другите деца. Била е в около осем приемни дома преди този на Фред и след него ходи в още няколко. Просто я взех под крилото си, впечатлен от нея. Тя е страхотно момиче. Разбира се, дръж това в тайна. Нина е доста потайна.

— Разбира се.

Вълна на състрадание врхлетьа Мич. Въобще не бе предполагал нещо подобно, никога не би му дошло на ума. Беше се показала

толкова силна, толкова самоуверена. Зачуди се дали се дължеше на факта, че Джаред ѝ е наставник.

— Чувствам се направо зле от това, че се противопоставих толкова силно на присъствието ѝ. Сигурен съм, че е получила доста удари от съдбата.

— Нина Уайлд няма нужда от съжалението ти, момче. Тя уреди живота си добре въпреки трудното си детство.

— Така изглежда. — Мич бе заинтригуван повече от всякога. — Защо е напуснала тайните служби?

— Нямам намерение да седя тук и да клюкарствам като някоя стара бабичка — намръщи се Джаред. — Просто не ми създавай неприятности и прави каквото жената ти казва, докато разберем кой стои зад всичките тези заплахи.

— Е, аз не възнамерявам да се бия с нея, шефе.

— Добре. Никак не би ми се искало да видя старши тренъора на отбора с насинен задник, и то от едно момиче. Тогава със сигурност ще се появиш във вестниците. — Лицето на възрастния мъж остана невъзмутимо, но очите му се усмихваха. — Знаеш ли, откак те познавам, винаги съм си мислел, че старият Мич много прилича на Нина. Обзалагам се, че двамата страхотно ще се разбирате. Тя разговаря открито с мен, точно както и ти, винаги го е правила. Уважавам това.

Като електрически заряд на Мич му просветна, че Джаред не само се опитваше да го запази жив, като вкара Нина в играта, но и че се опитва да го *задоми*. И то с бодигарда му, сякаш всичките жени на света се бяха свършили. Той се размърда на стола, като постави глезена на единия си крак върху коляното на другия. Трябваше да се изясни със стареца незабавно.

— Ти нямаш... хм... скрити мотиви, за да я доведеш тук, нали?

Лицето на Джаред пламна.

— Че какво, по дяволите, Мичел? Нина би била много по-добра партия за теб, отколкото онази груба сополана, с която се срещаше. Кажи ми пак, как се казваше тя? Флафи^[1]?

— Фелисити^[2] — промърмори Мич.

Той не си направи труда да каже, че сополаната бе отклонила неговото неохотно предложение за женитба, след като бе настоявала за него, и впоследствие бе запитвала към Сардиния с някакво красиво

момче на име Иноченцио. *Както и с пръстена му за осем хиляди долара.* Колкото по-малко си мислеше за грешката с име Фелисити Аштън, толкова по-добре. Честно казано, осем хиляди долара беше поносима цена за един втори шанс. Ако се бе оженил за нея, това щеше да бъде най-голямата грешка в живота му. Само да беше го разбрал по-рано...

— Фелисити, Флафи, Фриволти^[3] — все едно. — Със старческата си съсухрена ръка Джаред махна във въздуха като Зоро. — Къде е тя, все пак?

— Не се срещам повече с нея, Джаред. Тя ме напусна.

— Добре, синко. Не че онази Флафи не бе хубавица. Всеки мъж с очи и либидо би могъл да забележи това. Но в живота има и по-важни неща от едно ангелско лице, под което се крие дяволска душа.

Мич стисна зъби. Нима самият той не го знаеше... И все пак, това не го правеше кандидат за някоя криворазбрана схема на сватосване, която щеше да затрудни както него, така и Нина.

Като се наведе напред, той каза:

— Виж какво, приятел, ще те оставя да ми наложиш бодигард. Но за добро или зло, аз ни най-малко не се интересувам от Нина Уайлд извън периметъра на задълженията ѝ. Толкова.

Леснината на тази лъжа изненада дори самия него.

По-късно същата вечер Нина се опита да не мисли за ръката на Мич, отпусната небрежно на облегалката ѝ, докато препускаха към дома му в неговия лъскав черен лексъс купе, но ръстът му във вътрешността на колата бе впечатляващ.

Тя се бе съгласила с предложението му да оставят нейната взета под наем кола лумина в управлението на *Лейзърс* за през нощта, но не бе особено въодушевена от идеята. Особено след като колата на Брок Бодин бе ограбена същата сутрин, когато е била паркирана в предполагаемо сигурния подземен гараж. Но Мич имаше право: беше по-разумно да тръгне с неговата кола до дома му, отколкото да се опитва да го следва из непознати улици в сумрака.

Дърветата и храстите в спектър от светли до наситени зелени тонове свистяха през прозореца от нейната страна и ѝ действаха като приспивна песен. Полетът ѝ дотук бе дълъг и скучен, а и следобедът бе

напрегнат. Нямаше търпение да свърши денят. Като се настани на мяката като масло кожена светлокафява седалка, тя потисна една прозявка.

— Хей, стой будна! От теб се очаква да ми пазиш живота — ухили се Мич.

— Много смешно, тренъоре!

Специфичното ѝ ухание изпълваше колата, като я обгръщаше по начин, който изглеждаше твърде интимен, за да му се устои. Тя също не искаше да се задява с него. Необходимо бе да остане в чисто професионални отношения с този мъж — единственото нещо, което осъзна при събитията този следобед. Той стрелна поглед към нея.

— Имаш ли някакви скрити помисли при тази твоя мисия?

Тя неволно си мислеше за това, че ще трябва да прекарва твърде много време в близост с него, ако това е, което той имаше предвид. Защо този явно несговорчив мъж бе толкова интригуващ? Близостта му я караше да се чувства едновременно удобно и не на място. А не можеше да го остави да я разсейва. Просто не можеше.

— Твоето мълчание означава ли да?

Тя прехапа устна и го погледна. После отново извърна поглед.

— Не, въобще няма такова нещо. Това ми е работата. Предполагам, че съм просто обезпокоена, че не ми сътрудничиш. Кое ще направи работата ми много по-трудна.

— Хей, ти печелиш. Аз не съм някой жалък губещ. Ще ти сътруднича. Колкото е възможно повече.

Край тях отляво профуча някакъв камион и колата им леко се залюля.

— Какво означава това?

— Означава, че имам да ръководя професионален баскетболен отбор, както и други...

Направи пауза, после докосна горната част на ръката ѝ, като постави своята небрежно на облегалката ѝ. Сърцето ѝ заби лудо.

— Няма да се боря с теб, ако си обезпокоена за това. Стига да се придържаш стриктно към професионалните си задължения, ще следвам наставленията ти. Всъщност нямам избор, нали?

Тя се подсмихна, после го погледна с престорено съжаление.

— Обещавам, че ще бъда нежна с теб, тренъоре.

Лош избор на думи.

Втреченият му поглед стана още по-дълбок, преди да насочи вниманието си обратно към пътя, който се стелеше пред тях. Въздухът в колата се сгъсти.

— Госпожице Уайлд, не се тревожете. Съвсем сигурен съм, че мога да се справя и с най-грубоватото ви лечение — изговори провлачено той, като не остави никакво съмнение у нея как бе интерпретирал невинния ѝ коментар.

Не разговаряха повече, докато по някое време Мич зави по един лъкатушещ път и спря няколко километра по-нататък пред голяма къща във викториански стил. Огромни дъбове и кленове бяха осеяли зеленината наоколо. Приближаващият сумрак бе нашарил къщата и двора в черни и сиви сенки, а бризът извиваше клоните на дърветата и караше листата да шумят.

Мич отвори своята врата и после погледна към нея.

— Хайде. Ще те разведа наоколо, после ще обсъдим нещата.

Нина излезе от колата, като взе багажа си, куфарчето и преносимия си компютър от задната седалка.

Докато пресичаха двора, тя огледа бързешком профила му.

— Може ли да ти задам един въпрос?

Мич спря и застана лице в лице с нея.

— Сега пък какво има? Днес май нищо не става така, както аз искам.

Той се протегна и взе от нея най-голямата ѝ чанта. Когато тя вдигна поглед, той ѝ смигна. Стомахът ѝ се сви, но тя успя да се усмихне на приглушения му тон и се наслади на момента на небрежната му проява на кавалерство.

— Какво има между секретарката ти и Едрик Грийли?

— Какво имаш предвид? — повдигна той въпросително вежди.

— Запознах се с нея докато ти разговаряше с Джаред и тя бе цялата любезност. Тогава се приближи Едрик и тя едва не го навря в миша дупка.

Лицето на Мич остана спокойно.

— Не знам. Не означава ли това, че тя го харесва?

— Само в началното училище, треньоре. След това ако едно момиче те харесва, то просто идва при теб и ти го показва.

— Ще запомня това. Благодаря.

Нина не пое леко подадената стръв за флирт.

— Лиза вдига много шум около нас. Започна да се изнервя, откакто се появиха заплахите. Вероятно просто я обзема напрежението около нея. Или може би Едрик е направил нещо, с което да я раздразни и за което ние не знаем нищо. Сигурен съм, че не му е мислила злото.

— Има и нещо друго: Лиза знае за заплахите и за факта, че аз съм твой бодигард. Мислех, че държиш да пазиш положението ми в тайна.

— Сигурно знае. Както и моят помощник-треньор и най-вероятно останалите служители — каза Мич. — Но най-много се безпокоя за медиите и, ако въобще е възможно, бих искал да го запазя в тайна от играчите. Точно сега те имат достатъчно неща, за които да мислят.

— Разбирам защо искаш играчите ти да се съсредоточат върху играта, но защо да се крие това от медиите?

— Защото — той й хвърли разтревожен поглед — ще раздухат цялата история.

— Разбира се. Тъкмо с това се занимават медиите.

Той поклати глава.

— Не го искам. То ще отклони момчетата от способността им да покажат уменията си.

— Но понякога медиите могат да помогнат да изстрелят някого нагоре.

— Да, но... виж, да обсъдим това по-късно. Денят бе дълъг. — Той я гледа известно време втренчено. — Както и да е, не се безпокой за Лиза. Тя се държи строго с играчите, но то е просто защото я е грижа за тях.

— Добре.

— И персоналът. Виж, те не знаят подробности. Просто са запознати с това, че съм имал... *проблеми*. Предполагам, че заслужават толкова, в случай че станат мишена по някое време.

— Щом казваш...

Тя се зачуди дали той разбираше, че самите членове на персонала можеха да бъдат заподозрени. Както беше казал, денят бе дълъг. Тя щеше да продължи тази битка в подходящо време.

Безпокойството на Нина някак си изчезна.

— Двете с Лиза стигнахме до идеята за правдоподобно обяснение на внезапното ми появяване. — Тя забеляза тъмните

веранда и двор, като запази наблюденията си за по-късно. — Не знам обаче как ти ще възприемеш това. Казахме на Едрик, че аз съм нов треньор на отбора. Мога да се справя с това. Лиза е съгласна.

Мич погледна встрани от нея.

— Не, това е добре. Трябваше и сам да се сетя. Ще мине. Разбира се, всички момчета ще се преструват на контузени, само и само да поставиш ръце върху тях.

Бузите на Нина пламнаха и тя отмести поглед от лицето му.

— Обзалагам се, че казваш това на всички бодигардове, треньоре. Познавам твоя тип — подразни го тя, като се опита да замаже комплимента.

Отказал се да спори, Мич тръгна отново по стълбите на верандата и Нина го последва. Когато стигна горе, Нина чу нещо, което изхрущя под подметките му. Мич рязко спря и изруга. Нина скочи към него, после се отдръпна.

— Какво става?

Той посочи към сухата кучешка храна, разпръсната навсякъде по пода на верандата.

— Той е бил тук.

— Онзи, който те е дебнал?

Кимна ѝ в отговор.

— Така изглежда. Той е оставил това.

Нина огледа верандата за други веществени доказателства, освен натрошената на едро кучешка храна под краката им. Един метален нашийник висеше на дръжката на вратата в добавка към малка кошница, пълна с червени и бели цветя. Като докосна гърба на Мич, тя насочи внимание към последното си откритие, после го заобиколи и леко постави куфара и преносимия си компютър на дъсчения под. Като изкара едно миниатюрно джобно фенерче от чантичката си, тя се наведе, за да изследва цветята, внимавайки да не ги докосне. Когато разбра със задоволство, че те не криеха експлозиви или игли, тя дръпна кошницата, а после и нашийника от вратата. Извърна се към Мич.

— Странна комбинация.

— Това не мога да разбера. — Той огледа двора. — Радвам се, че Килиан все още не се е върнал от ветеринарната служба. Ще трябва да го оставя там, докато всичко това свърши.

Нина изведнъж бе завладяна от подтик, че трябва да свърши нещо, което не търпи отлагане.

— Хайде. Да влизаме вътре. Очевидно ще трябва да обходя това място веднага.

Без да каже нищо, той отвори вратата и отстъпи встрани, за да я пропусне да мине. Тя се спря на прага и огледа внимателно резето.

— Трябва да се смени. — Тя посочи планката, прикрепена към страницата на касата на вратата с два винта. — Трябва да има четири винта, всеки дълъг по три сантиметра. Всеки би могъл да я избие просто с ритник.

— Заявено от един истински кикбоксър.

Той щракна ключа зад нея и изпълни фоайето с мека златна светлина. Нина въздъхна и я обзе необяснимо облекчение. Тъмнината ѝ се бе сторила заплашителна, сякаш и стените имаха очи. И все пак, въпреки светлината, тя се почувства уязвима. Като си помисли, че преследвачът се бе изкачил смело до предната врата, тя отново се смрази. И увеличи залозите. След като заключи вратата, Мич я въведе в гостната на втория етаж.

— Надявам се, че тази стая ще ти хареса. До нея има баня. Тя свързва нашите две стаи, но аз ще заключа откъм моята страна и ще използвам другата баня в дъното на коридора.

— Сигурен ли си? Не искам да ти създавам неудобства.

— Не, всичко е наред. Наистина.

Нина го гледа известно време, като се опита да отгатне точно момента, в който отношението му към начина, по който тя бе нахлула в живота му, се промени към по-добро. Вероятно Джаред му бе казал нещо докато тя не бе в стаята.

— Нима това е същият човек, който искаше да ми купи еднопосочен билет за майната си само допреди няколко часа?

— Казах ти, в това няма нищо лично.

Той потърка бузата си, очевидно изпитал неудобство. Сбърчи чело.

— Ти нали не си от онзи тип жени, които продължават да ти мелят сол на главата дори когато някой мъж си признае, че е сгрешил?

Нина само се усмихна. Препятствие номер едно е преодоляно.

— Върви да се настаниш — каза ѝ той. — Аз ще се преоблека и ще се срещнем отново тук.

Тя се обърна и тръгна към стаята за гости.

— Нина...

Гласът му я закова на място и тя бавно се обърна към него.

— Аз наистина... Приятно ми е, че си тук, въпреки всичко.

Думите му бяха като силна прегръдка.

— На мен също.

— Наистина искам да се стигне до дъното на тази история, просто имам да мисля за твърде много неща. Съжалявам, че се проявих като такъв...

— Неандерталец? — предложи тя.

Мич изглеждаше огорчен.

— Толкова лош, а? Както и да е, не съм искал да си го изкарвам на теб. Вероятно е доста неловко. Да бъдеш в къщата на един непознат, в един непознат град.

— Това ми е работата. — Тя килна глава настрани с безгрижен жест. — Но приемам извинението ти.

Без да си кажат друго, те се разделиха и Нина се затвори в гостната — благодарна, че е останала за миг сама. Тя прекоси стаята и включи нощната лампа — копие на лампите от Тифани^[4], после огледа квартирата си. Едно старинно легло с четири табли с дърворезба заемаше по-голямата част от стаята, а дебелата зелена покривка хармонираше със завесите на прозореца. По дължината на отсрещната стена бе поставен един скрин, а върху него имаше малък телевизор. Обикновено кошче до ръба на леглото бе пълно с набор от списания и няколко книги с меки корици. Пъстър многоцветен килим топлеше пода. По стените висяха групирани семейни снимки в рамки, но Нина не посмя да ги разгледа по-отблизо.

Тя постави бързо вещите си върху леглото, после въздъхна. Чувство на удобство изпълни стаята. Всъщност тя с учудване забеляза, че гостната на Мич имаше повече интимност и топлина, отколкото целия ѝ мрачен апартамент във Вирджиния. Някак си никога не я бе напускало усещането, че никой дом не е постоянен, особено в зрелостта на човек. Нямаше смисъл да окачваш снимки и да купуваш цветя, ако трябва да ставаш и да си тръгваш.

Обзе я меланхолия, но тя се отърси от нея. Трябваше да остане съсредоточена и, честно казано, промяната в отношението на треньора не ѝ помогна. Попи вниманието на един въображаем непознат така,

както изсушеното до корен цвете попива вода, и се остави то да я стопли, да я завладее и да ангажира изцяло съзнанието ѝ. Прочувствено. Не беше дошла тук, за да се държи любезно с треньора, беше тук да опази живота му. Нина изхлузи пуловера си и грабна бележник и писалка. След още едно оглеждане на стаята тя се измъкна в коридора да чака Мич.

Няколко минути по-късно той отвори вратата на своята спалня и се присъедини към нея. Нина погледна крадешком към огромното легло, което заемаше по-голямата част от стаята. Кожата ѝ пламна и тя сведе поглед и се почувства така, сякаш бе престъпила някакви граници. Но защо? Та нали не бе влязла и видяла някой гол мъж, беше зърнала *само* леглото му.

Докато се приближаваше към нея, той прокара ръка по черната си коса, която бе в любопитен контраст с ясносините му очи. Погледът на Нина се спусна към добре оформените му мускули на гръдния кош, които се извиваха при движение. Беше се преоблякъл в доста износени джинси и пуловер без ръкави и Нина усети лекото ухание на мента от паста за зъби. Очите ѝ се стрелнаха от гърдите към устата му. Някак си фактът, че знае, че си е измил зъбите, ѝ се стори твърде интимен.

Тази нейна работа щеше да бъде трудна по ред причини и далеч не най-маловажната от тях щеше да бъде този мъж. Оставаше само да се поддаде на привлекателността му и с нея щеше да е свършено. Тя бе почти на тридесет години.

Не че не мога да се контролирам.

Той изглежда не забеляза смущението ѝ. Видът му бе угрижен, но все пак успяваше да се владее.

— Добре. Проверка на сигурността. Откъде да започнем?

Обратно на работа, Нина, укори се тя.

— Да отидем на долния етаж. Покажи ми всички врати и прозорци.

Докато слизаха по дългото стълбище, Мич ѝ каза:

— Вляво от фойето има гостна, а отляво е всекидневната. Всяка от тези стаи има голям прозорец, който гледа към предния двор, а всекидневната има два прозореца с изглед откъм едната страна на сградата. В дъното на коридора е кухнята, а до нея е трапезарията. От кухнята навън има задна врата.

— Ами маза?

Той кимна.

— Аха. Имам прозорци на нивото на градината встрани и отзад на къщата, но те са оковани с дъски.

— Това е добре.

Тя спря, за да надникне в гостната, после се приближи до прозореца. Двойна рамка и стандартно затваряне, отбеляза си тя. Повдигна тънката завеса и погледна навън. Нощта се бе спуснала непрогледна, точно както бе очаквала.

— Външното ти осветление е недостатъчно. Трябва да инсталираш фотоклетъчни прожектори във всички посоки.

Тя пусна завесата и се обърна.

Мич се облегна на страничната част на касата на вратата и я изгледа с унил, отпуснат поглед на човек, който си е у дома. Кръстосаните му ръце издуваха загорелите му бицепси и очертаваха извитата коравина на раменете и на гръдния му кош. Глупаво, но внезапно я обзе желание да прокара чувствителните си пръсти по мускулите му. Никога не бе оставала насаме с толкова атлетичен мъж и умът ѝ се зачуди какво ли щеше да е.

Престани.

Като си наложи да премести поглед от тялото към лицето му, тя откри, че той я наблюдава, и дъхът ѝ спря, като се зачуди дали някак си не бе прочел мислите ѝ. Преглътна, обзета от неудобство, като първата глътка на сгряващо бренди. Облиза устни и си наложи тонът ѝ да прозвучи делово и почти неприятно.

— Повече светлина, ясно? Това е много важно.

Той кимна.

— Както и да е, сега всекидневната.

Докато се приближаваше към него, тя направи движение, сякаш прогонваше нещо с ръка, но той не помръдна от пътя ѝ. Тя му отправи рязък поглед, едната ѝ вежда бе повдигната нагоре. Той остана на мястото си. С въздишка тя го заобиколи, като пренебрегна начина, по който мъжкото му ухание уби разума ѝ. Небрежно се докосна до стегнатото му бедро на тесния вход и щеше да се извини, ако бе в състояние да измисли думи.

Мич изглежда не забеляза и се обърна, за да я последва във всекидневната.

Тя последователно се приближи до всеки прозорец поотделно, като разгледа внимателно затварянето, забеляза близостта на ключалките до земята отвън и отчаяно се опита да пренебрегне предателските си физически реакции към Мич. Докато се движеше по стълбището, бушуващите ѝ емоции се охладиха. *Бавно*. Но все още чувстваше присъствието му зад себе си като шип на врата си. Внезапен изблик на спомени за нейния последен провалил се опит за романтично изживяване я хвърли обратно в действителността и напълно обезсили изострената ѝ чувствителност. Благодарение на господ.

Мич бе застанал настрана и я гледаше как тя изследва къщата му. И как доста често докосва разсеяно полумесеца с променящи се цветове на бузата си, като се опитваше да се съсредоточи. Запита се откъде ли е получила този белег, който изглеждаше в дисхармония със съвършените ѝ черти. Щеше да я попита, когато настъпеше подходящият момент. Тя изглеждаше грациозна, подредена. Движенията ѝ бяха необичайно плавни.

Знаеше, че трябваше да отстъпи от прага на вратата на гостната, но не бе в състояние да направи разумно движение. Някаква безразсъдна част от него искаше да види как ще реагира тя. Да предизвика Нина Уайлд бе като да си играе с огъня — възбуждащо и опасно, с много малък шанс да оцелее. Знаеше, че тя е извън обсега му, но откакто бе отгатнал схемата на Джаред за сближаването им, той просто изглежда не можеше да застави мъжките си инстинкти да играят по правилата. Какво толкова имаше в нея?

У нея нямаше нещо толкова крещящо както у Фелисити. Нямаше диаманти, блясъци, лак за нокти или тежък парфюм. Нито пък бе облечена съблазнително. През дългия ден бялата ѝ блуза се бе измачкала, а ръкавите ѝ бяха навити над лактите и разкриваха стегнати, но нежни форми. Един полуавтоматичен пистолет бе поставен в кобур на кръста ѝ. Единствената ѝ скъпоценност бе часовник с черна кожена каишка, който украсяваше китката ѝ. Освен това Нина ухаеше с определено природен аромат. Сладка като праскова. Узряла праскова, стоплена от слънцето.

— Мич?

Тонът ѝ го озадачи.

— Чу ли ме?

Тя го наблюдаваше с любопитство. Той се изправи и се приближи до нея.

— Би ли повторила?

— Помисли за алармена система. Тези прозорци могат да се достигнат от нивото на земята или от верандата. Имаш нужда поне от детектори на всички стъкла, с които да се проследява всяко движение или чупене на стъкла, както и от съвременни заключващи системи.

Тя се държеше изключително делово. Той прие стила ѝ.

— Добре.

— А също и предната врата.

Тя зарови пръсти в гъстата си руса коса и от движението гърдите ѝ се повдигнаха и се притиснаха до блузата ѝ.

Мич се зачуди дали зърната ѝ имат вид на малки, розови бонбончета. На захаросани ягодови желирани дъвчащи бонбони. Или може би бяха по-големи. По-груби. Тъмнорозови и достатъчно сочни, за да могат да бъдат изследвани от езика на един мъж. И в двата случая, той бе сигурен, на вкус ще са толкова сладки, колкото хубаво и ухаеха.

— Къде е задната врата? Кухнята?

Той кимна, като ѝ направи знак с ръка да го последва. Сега не бе времето да извиква във въображението си видения на голата си охранителка...

Нина последва Мич по коридора, като се възхищаваше на широкия му гръб. Със своите почти метър и осемдесет тя минаваше за висока жена, но Мич се извисяваше над нея. И въпреки че по-скоро би умряла, отколкото да си го признае, намираще нещо примамливо в това един мъж да те кара да се чувстваш *мъничка*. По тялото ѝ премина вълнение и това разтегли ъгълчетата на устните ѝ в усмивка.

Тя си помисли за тона на първоначалната им среща и я сравни с относително доброто им сътрудничество сега. Часовете изглежда бяха омекотили връзката им. Какъвто и да бе случаят, тя започваше да изпитва все по-голямо задоволство от назначението си.

На прага на кухнята Мич опипа стената за ключа за осветлението.

— Никога досега не бях забелязвал колко е тъмно в този коридор. Виждаш ли? Когато си до мен, започват да ме полазват тръпки.

— Охо, благодаря.

Тя се засмя, скръсти ръце на гърди и зачака търпеливо, докато той се мотаете с ключа.

Внезапно той докачи една малка рамка на картина от стената. Тя издрънча на пода и тя подскочи, като се надяваше той да не е забелязал. Нервите ѝ бяха безкрайно изострени откакто се бе запознала с Мич Халоран, а фактът, че бе сама при него в къщата му, я накара да се почувства още по-зле. Като дишаше дълбоко, за да забави ударите на сърцето си, което щеше да се пръсне, тя се опита да намали напрежението.

— Грациозният Халоран.

— Да, знам. Наистина съм окачил това нещо на лошо място. — Той се наведе да го вземе. — Събарям го почти всеки ден.

Тя се засмя, като надникна зад гърба му към тъмната кухня. Изведнъж замръзна на мястото си. Шок сви гърлото ѝ и смехът ѝ секна, сякаш някой го бе отрязал с гилотина. Кръвта затуптя силно в ушите ѝ, докато се взираше навън през прозореца над мивката... в един чифт очи, които се бяха вперили в тях.

[1] Пухкав. — Б.пр. ↑

[2] Щастие. — Б.пр. ↑

[3] Блаженство, лекомислие. — Б.пр. ↑

[4] На името на Луи Тифани, американски художник (1864 — 1933). — Б.пр. ↑

ГЛАВА ТРЕТА

— Сниши се — процеди през зъби тя, измъкна пистолета си от кобура и се промъкна покрай Мич. Прилепи гръб о стената с готов, но насочен нагоре пистолет. — Отвън има някой — прошепна. — Видях някакво лице през прозореца. Моля те, стой тук — почти му заповяда. — Излизам навън да проверя.

— Можеш ли да свършиш това сама?

— Аз съм твоят бодигард. По-добре се моли на Господ да мога.

— Добре — кимна той и стисна устни.

Като се наведе под линията на прозореца, тя премина с тихи стъпки през кухнята и освободи резето. Отвори вратата и изтръпна, когато тя изскърца, и излезе на верандата, която бе с лице към тази страна на къщата. Лъхна я благоуханен гъст въздух. Слезе странично надолу по трите стъпала, с гръб към стената на къщата, а тренираният ѝ поглед обходи двора. Щурците спряха да пеят. Над главата ѝ някаква птичка издаде звук като човешки смях. Дъхът ѝ излизаше на плитки пресекулки.

Пресицащият бриз поде русите ѝ коси и ги завихри около лицето ѝ. Затъкна с бързо движение немирните кичури зад ушите си, застана неподвижно и се послуша.

От задния двор се чуваше прашене и скърцане на клончета под нечий тежки приближаващи се стъпки. Като дишаше на пресекулки, тя пропълзя зад стълбището към задния ъгъл на къщата и се спря.

Хрущящи. Прас. Бавни, отмерени.

Събра сили, изви се около ръба на облицовъчните дъски и насочи пистолета си право в гърдите на мъжа.

— Спри веднага или ще стрелям!

— Господи... — възкликна Едрик. Прекалено дългите му ръце се вдигнаха над главата, очите му блестяха на лунната светлина. — Нина?

Изненада и смущение се смесиха в Нина.

— Защо, по дяволите, се прокрадваш така наоколо?

Погледът му се стрелна от пистолета към нея и после обратно към оръжието.

— Аз? Дойдох да разговарям с тренъора. Никой не отговори, когато почуках на вратата. З-защо ти е това оръжие?

Тя го изгледа със стиснати зъби.

— Не чухме никакво чукане.

— Аз п-почуках, кълна се.

Яката му ръка се разтрепери почти толкова, колкото и гласът му. Бялото на очите му изглеждаше синьо от страх.

Нина свали пистолета и въздъхна тежко. Изруга, отмести разрошената от вятъра коса от очите си и погледна отново мъжа, който бе застинал пред нея. Раздразнението направи тона ѝ на решето, като дупки от куршум в нечие тяло. За малко да го убие.

— Свали си ръцете, Едрик. Няма да те застрелям.

И тя прибра пистолета обратно в кобура.

— Нина? — дочу се в този миг неувереният шепот на Мич от задната веранда.

— Ела тук. Фалшива тревога.

Надяваше се да е така. Беше счела Едрик Грийли за гигант добряк. А може би бе само един добър актьор?

Мич се приближи, улавяйки и двамата в жълтия конус светлина от фенерчето, което държеше.

— Едрик? Какво става тук?

Играчът притисна неприбраната си ръка към гърдите си.

— Трябваше да разговарям с теб — важно е. Не съм искал да създавам неприятности.

Някакво предчувствие накара Едрик да остане на значително разстояние от Нина.

— Откога имаме тренъори, които носят оръжие?

Нина и Мич си размениха питащи погледи, като обмисляха какво да отговорят. Нямаше да бъде лесно да се скрие самоличността ѝ. Той размърда устни, сякаш за да каже: *Хайде, давай, обясни му.*

— Идвам от една от световните столици на убийствата — избъбри Нина като някакво обяснение.

Мич изключи фенерчето, като прикри лъжите им в тъмнината.

— Жените, които живеят сами, трябва да се защитават — подкрепи я той. — Хайде, нека да влизаме вътре. Ти защо не почука?

— Твърди, че е почукал — каза му Нина с доста скептицизъм в гласа. — Ти чу ли почукване?

— Почуках тихичко, кълна се в господ. Не исках да смуштавам никого. Нито пък съм искал да ме убият, нито имах представа...

— Добре — прекъсна го Мич и хвърли предпазлив поглед към Нина. — Вярвам ти.

Влязоха. Едрик и Нина се настаниха на срещуположни краища на кухненската маса, докато Мич се зае да приготви кафе. Едрик наблюдаваше внимателно Нина.

— И така... за какво искаше да разговаряме? — попита го Мич.

— Става въпрос за Сам.

Треньорът се извърна от кафеварката и го погледна косо.

— Сам? Сега пък какво?

— Кой? — Нина изглежда последователно и двамата.

— Садик Амин Мухтар, нашият център — звездата на отбора — обясни Мич. — Казваме му Сам, за кратко. По-лесно е.

— Забъркал е една каша по време на паузата — поде Едрик. — Една вечер, преди няколко седмици, налетял на някакъв нахалник в един бар. Приели го в болница. Бил е друсан.

Лицето му посърна и той поклати глава. Тя смътно си спомни за проблемите на Мухтар с кокаина и за този инцидент, съобщен по новините.

— Затова и го освободих — продължи Мич. — И му казах, че ще му прекратим договора, освен ако не отиде да се лекува. Това слага край на сезона за него и вероятно ще окаже влияние върху следващото увеличение на заплатите. Сега ми е доста сърдит. Не може да разбере, че го направих за негово собствено добро.

— И така, какво за него, Едрик? — подсети Нина, като ѝ се дощя да може да си води бележки.

— Мисля, че се чупил от поликлиниката преди две седмици. Отбих се да го навестя тази вечер и ми казаха. Зарязал рехабилитацията. Никой не знае къде е. — Погледът му се спря върху масата. — Садик е мой приятел, човече, но той е недоволен от отстраняването. Говореше често за отмъщение. Аз лично не мисля, че може да направи нещо такова. Просто... чувствах, че трябва да кажа на треньора да внимава.

Потънаха в мълчание. Единственият звук в стаята бе къклоленето на кафеварката, която завършваше цикъла на варене, и цъкането на кухненския часовник над печката. Нина вдъхна ароматната миризма на кафе. Мич донесе на масата три порцеланови чаши и три лъжички. Взе едно бурканче със сметана от най-горния рафт на хладилника и го постави заедно с малка захарница на масата. След като разсипа кафето, седна срещу Едрик и се вторачи в него.

— Оценявам съобщението ти.

— Когато казваш, че той говори често за отмъщение, какво имаш предвид? — попита Нина, като се опита да не звучи като бодигард.

— Каза, че треньорът бил съсипал кариерата му. — Големият мъж поклати бавно глава. — Веднъж пък ми каза, че ще накара негодника да си плати. Съжалявам, треньоре. Това са негови думи, не мои.

Нина остави чашата си, после склочи пръсти под брадичката си. Присви очи.

— Мислиш ли, че е говорил сериозно?

Едрик се загледа втренчено в нея в продължение на няколко секунди, преди да отговори.

— Както споменах, моят вътрешен глас казва не. Но никой не знае какво може да накара един мъж да се огъне, Нина. По-добре човек да остане невредим, отколкото после да съжалява.

Разговаряха и пиха кафе в продължение на почти тридесет минути, когато Едрик стана да си тръгва. Погледна стеснително към Нина.

— Съжалявам, че те изплаших. Не е необходимо да си толкова предпазлива в Литъл Рок обаче. Тук е доста спокойно.

Да, наистина. Тя кимна, като включи в играта по-раншното обяснение на Мич.

— Знам. Но все още не съм свикнала. Като идва от района около столицата, една жена никога не е прекалено предпазлива.

Едрик се усмихна с ослепително белите си зъби, които контрастираха на абаносовите му бузи.

— Сигурен съм, че треньорът ще се погрижи за теб.

Нина хвърли крадешком поглед към Мич. Очевидно Едрик си мислеше, че обяснението на треньора е прикритие за нещо романтично между нея и Мич. Като отклони поглед, тя се изкашля лекичко, а едно

забранено вълнение накара бузите ѝ да пламнат. Поне Едрик не я възприемаше като бодигард.

— Ще те изпратим — каза Мич на Едрик.

Едрик бе паркирал тъмносинята си хонда акорд на улицата, а не зад колата на Мич на алеята. На Нина това ѝ се стори странно. Всъщност в цялата тази случка нещо не се връзваше. Беше ли историята за Сам само едно прикритие? Наистина ли Едрик бе дошъл с намерение да стори зло на Мич? В края на краищата Садик нямаше възможност да се защити срещу обвиненията.

Двамата мъже спряха пред колата и си взеха довиждане, но Нина остана на края на алеята. Садик Амин Мухтар искаше да отмъсти на Мич заради отстраняването му от отбора. Той бе отсъствал от рехабилитацията от две седмици или нещо такова — бе казал Едрик. Едрик, според Лиза, бил като сянка на Мич. Беше се появил, без да съобщи за себе си, беше се промъкнал до задната част на къщата и ги бе наблюдавал мълчаливо през прозореца с вдигнати завеси. И колкото и да искаше да повярва на неговото обяснение за такова странно поведение, беше сигурна, че щяха да го чуят, ако е почукал.

Нещо не пасваше.

Разстроена от липсващите парчета от мозайката, тя въздъхна. Имаше нужда от повече информация. Щеше да ѝ е нужен мозъкът на Мич, за да се опита да попълни празните места, но това трябваше да почака до утре. Изтощението замъгляваше логиката ѝ, докато настъпи момент, когато не можеше да мисли трезво. Един добър сън през нощта щеше да избистри ума ѝ.

Едрик натисна клаксона, като върна мислите ѝ към настоящето. Тъмните му прозорци ѝ попречиха да го види, но тя махна с ръка, като прие, че той направи същото. Бдителна, тя го проследи как си тръгва и реши, че е по-добре да бъде нащрек с него, като го наблюдава отблизо. Не беше сто процента сигурна, че може да му има доверие.

Мич се приближи.

— Това бе много странно...

Те тръгнаха бавно по алеята един до друг.

— Едрик винаги ли се прокрадва така около дома ти?

Той сви рамене.

— Никога не съм възприемал нещата от тази гледна точка. Той често идва тук.

Тя прие коментара му с кимване на глава, като потърка пръст в грапавия белег на бузата си.

— А и аз нямам нищо против — продължи Мич. — Мисля, че той ме счита за свой втори баща. Имал е забележителен живот.

— О, така ли?

Ако разбереше малко за миналото му, това можеше да ѝ помогне да определи възможните мотиви. Мич кимна.

— Израснал е в един приют в Мисисипи и е бил отгледан от по-голямата си сестра. Тя започнала да взема наркотици, така че Едрик се заел с баскетбол и все повече я отбягвал. Той е спортна натура.

— Виждала съм го като играе.

— Ти гледаш мачовете ни?

На лицето му се изписа изненада. Тя поклати глава и изви устни в усмивка.

— Е, разбира се. Какво си мислиш, че гледам? Канала Хоум шопинг? Хромозомата Y не пречи на никого да се наслаждава на спорта, Халоран.

Той повдигна въпросително вежди, но очевидно реши да запази възможния отговор за себе си.

— Както и да е, един от съгледвачите го забелязал в един уличен двубой и го поканил да тренира в бъдещия си тим, можеш ли да повярваш? Останалото е история. Стипендия, игра със звездите в колежа. За нас бе изкушение да го привлечем.

— Охо. Истинска история на Пепеляшка.

— Да. Той наистина няма семейство, за което да говори, така че съм доволен, че ме чувства близък. Каквото мога, ще направя, за да бъде щастлив.

Нина бе завладяна от няколко чувства изведнъж. Първо на първо, можа да разбере реакцията на Едрик. Нейното единствено семейство — Джаред — също ѝ бе приемен баща. Второ, какво бе това, което Лиза каза за Мич — че има слабост към странниците? Трябваше да установи толкова много неща по време на разследването си... Според Джаред щеше да работи в тясно сътрудничество с един детектив от полицията на Литъл Рок по случая. Със сигурност щеше да съобщи това на полиция, когато най-после се запознаят.

— Значи... ти се доверяваш на Едрик? — погледна го тя.

— Доверявам се на всички. — Усмивката, която проблесна на лицето му, се стопи за миг в самокритична насмешка. — Предполагам, че това е моят проблем.

— Ами Сам? Мислиш ли, че наистина би могъл да бъде замесен? Той направи скептична физиономия.

— Всичко е възможно. Честно казано, Садик е бърбарец. Да, той е откачен, но не мога да си го представя... как убива кучето ми или как ме преследва. Определено не го виждам като мъж, на когото може да му бъде приписано обвинение, че оставя цветя пред вратата ми. — Прокара ръка по лицето си. — Отначало това бяха само червени и бели рози. После, скоро след това, се появиха кучешките принадлежности.

— А също и цветята?

Той сведе глава.

— От време на време. Понякога самостоятелно, а понякога както тази вечер. Заедно с тези кучешки дреболии. — Той се намръщи. — Цялата работа е толкова нереалистична. Не мога да си представя кой може да е.

Нина скръсти ръце, докато се качваха по стъпалата един до друг.

— Е, ето защо аз съм тук. Надявам се заедно да можем да открием това.

Навреме.

Не го изрече на висок глас, но думите увиснаха там, сред зловещия нощен въздух, като прошепната заплаха.

Точно както бе обещал Мич, те се събудиха рано на другата сутрин, видяха се в кухнята и после потичаха заедно. Пет километра. Фасулска работа. Не обсъждаха случая, вместо това се съсредоточиха върху великолепието на освежителния нов ден и ритмичното съзвучие на смесеното им, контролирано дишане.

След като си взеха душ и закусиха, Нина и Мич се отправиха към регионалния приют за животни, за да посетят Килиан, който се възстановяваше там.

Нина забеляза, че цялото държание на Мич се промени, когато влязоха в дългата ниска постройка. Обикновено напрегнатото му изражение се смекчи и отпускането изправи гърба му. Фоайето на приюта бе обзаведено с две кушетки, покрити с тапицерия, която да не

се къса от кучета, ъглова маса, на която бяха изложени списания за домашни любимци, и голям буркан, пълен с лакомства за тях, с капачка на винт. Мястото миришеше на кучешка козина и дезинфектант.

Отвъд една люлееща се врата Нина чу лай и вой от затворените в кучешки колиби твари, които обитаваха приюта. Пронизващото скимтене я натъжи. Не искаше да си мисли за онова, което знаеше, че се случва, когато никой не предяви претенции за собственост на нечие животно, въпреки че разбираше, че има съвсем малко други възможности. Светът бе пренаселен с бездомни домашни любимци. Адски добре беше, че с нежеланите деца не се отнасяха по същия начин, иначе тя нямаше да стои тук и да изпитва съжаление към кучетата в приюта.

Една бузеста жена ветеринар, облечена в отворена бяла лабораторна престилка, изпод която се подаваше синя тениска, покрита с щампа с изображение на кучешка лапа, вдигна поглед иззад бюрото и леко им кимна. После веднага стана и се приближи до тях.

— Здравсти, Мич. Как върви подготовката на бъдещите шампиони?

И тя направи движение, сякаш хвърляше топка в баскетболен кош.

— Засега сме добре. Нямаме контузени играчи. С малко късмет ще накарат Литъл Рок да се гордее с тях. — Треньорът ѝ се усмихна топло и сниши глас. — Как е той, Кели?

— О, ще останеш много доволен. Килиан не само е на крака днес, но е и особено игрив. Всъщност — тя погледна любопитно към Нина, — ако ти и твоята приятелка искате да го изведете навън на двора за малко слънце, това вероятно ще му подейства добре. Мога да те уверя, че му липсваш — добави тя, като изви гръб, за да вземе един ключ от табло, окачено на стената.

— С удоволствие — кимна ѝ Мич. — Между другото, това е Нина Уайлд. Нина? Това е Кели Уолтърс, най-добрата медицинска сестра ветеринар в света.

— Ах ти, ласкател... — засмя се Кели.

Двете жени си размениха любезности и Нина почувства облекчение от това, че Кели не я разпита повече за ролята ѝ в живота на Мич. И наистина, защо да го прави? Нина се укори мислено за параноята си. Нямаше да е необичайно за един страхотен,

привлекателен ерген да бъде видян с жена под ръка. Не че тя *наистина* беше под ръка с него, но хората биха могли да си помислят онова, което те самите си искат.

Последваха Кели по дългия, покрит с линолеум коридор и облицовани с пепеляви плочки стени, после през двойни врати, които разделяха приюта от медицинските помещения. По-остра и по-антисептична миризма се бе просмукала във въздуха в болничното крило, като извършваше скромната задача да маскира застоялия въздух на затворени животни и клетки, които чакаха да бъдат почистени. Влязоха в едно добре осветено помещение, изпълнено със звуците на боричкащи се зверчета и приглушен вой, идващ от няколкото заети клетки. Просторни заграждения за възстановяващите се четириноги пациенти бяха разположени по дължината на помещението.

Едно красиво, покрито с червена козина животно започна да маха с опашка и да трепти от възбуда, като удряше вратата на клетката и сякаш молеше да бъде пуснато. Нина разпозна Килиан от снимките в кабинета на Мич.

Мич коленичи и пъхна ръце през решетките. Килиан ги замляска с дългия си розов език.

— Здравей, големи приятелю — монотонно му заговори Мич. — Започна да приличаш на себе си. Наистина е така.

Килиан издаде остър, нетърпелив лай. Протегна предните си лапи и извитите му задни части щръкнаха.

Кели и Нина се засмяха. Мич се изправи на крака, очите му блестяха от обич.

— Изглежда страхотно.

— Красиво животно — промълви Нина.

Мич изглеждаше доволен, но й каза:

— Шшт, ще му вдигнеш още повече самочувствието.

И той отново насочи вниманието си към Килиан, като заговори тихичко на кучето, което очевидно обожаваше своя господар.

Нина никога не се бе задържала достатъчно дълго на едно място, за да си позволи да има куче — или златна рибка например, и затова завиждаше на Мич за привързаността му към неговия домашен любимец. Имаше едно куче — Бърт — във втория ѝ приеман дом, където я бяха изпратили. Господи, как бе търсила уют при това гушещо се, лигавещо се, с клюмнали уши помиярче. Когато се наложи

да го напусне, това едва не разби сърцето на петгодишното момиче и тя се закле никога повече да не се излага на такова страдание. Беше останала непоколебимо далеч от домашните любимци в следващите приемни домове.

Кели се засуети сред редицата процепи на таблото на стената зад едно разнебитено бюро и затърси, докато най-накрая намери един картон, очевидно на Килиан.

— Нека просто да взема най-важните му неща и да му дам лекарствата — каза тя, докато прелистваше листите.

Като намери онзи, който търсеше, тя остави картоната върху бюрото и извади една писалка иззад ухото си, за да надраска няколко бележки.

— Можете да разгледате другите малки питомници, докато съм готова.

— Кого сме приютили днес? — попита Мич.

Той мина покрай всички клетки от страната на Килиан, като прокарваше ръка по решетките и поздравяваше всяко затворено животно. Черен котарак с блещукащи бледозелени очи се бе излегнал пред една клетка и лапата му висеше отвън решетките с ехидно безразличие. Той наблюдаваше Мич така, сякаш не би могло да го е по-малко грижа дали мъжът го галеше или не, но изръмжа като извънбордов двигател, когато Мич спря да го потърква по главата.

Кели отведе Килиан до една малка стая за прегледи. Нина ѝ се усмихна докато тя минаваше покрай нея. След като вратата зад тях се затвори, тя видя как Мич прекоси стаята и клекна пред една по-малка клетка на пода, заета от малко кученце, което приличаше на Тото от *Магьосникът от Оз*.

— Хей, приятелче Ози, как е крачето?

Ози приближи със скована куцаща походка до решетката, за да оближе ръката на Мич, и прикова вниманието на Нина. Тя се отмести встрани, за да получи по-добър изглед на вътрешността на клетката. Бяла гипсова превръзка обгръщаше една от задните лапи на Ози до бедрото, а кожата около гипса бе гладко обръсната.

— Ооо! Какво му се е случило? — въздъхна Нина.

Мич погъделичка малкото кученце през решетките на клетката му.

— Било е ударено от кола. Било е тук и преди. Има си прилепчивост към двутонни метални предмети.

— Бездомно куче ли е?

— Навремето беше. Почти го бях донесъл вкъщи с мен по едно време. — Той се ухили. — Но първо го прибра едно семейство. Както и да е. Не е научил урока си за преследването на коли. — Тръсна глава. — Ела и се запознай с него. То е куче с характер.

Тя се приближи и клекна до Мич, като пхна предпазливо пръсти в клетката. Ози заблiza нетърпеливо ръката ѝ и едно топло, почти изгарящо усещане се надигна в стомаха ѝ, излъчващо енергия навън. Тя се засмя.

— Здравсти, приятел — каза на кучето, преди да вдигне глава навреме, за да види любопитния поглед на Мич. — Какво? Той ми е умничък. — Усмихна се отново на малкия териер. — Прилича на пухкав малък пират с дървен крак. Има нужда само от една превръзка на окото, за да бъде образът завършен.

— Пират, значи? Предполагам, че виждаш също и различни форми в облаците, а?

Нина погъделичка Ози.

— Откъде познаваш всичките тези животни?

— Работя като доброволец тук — смотолеви той, като че ли най-нормалното нещо на света за един известен треньор от НБА бе да прекарва времето си, като чисти клетките на изоставени и бездомни котки и кучета. — Така се запознах и с Килиан.

— Охо. — Нина изучаваше профила му, докато той дразнеше и гъделичкаше Ози. — И как отделяш време извън отбора?

Мич стисна устни, после погледна към нея и повдигна едното си рамо.

— Просто... намирам време. Това е важно за мен. Кара ме да се чувствам добър. Най-трудното нещо е да не се прибера вкъщи с кола, пълна с животни всяка нощ.

— Добре, човешки същества — изчурулика Кели към тях, когато двамата с освободения Килиан нахлуха обратно в помещението. — Малкият ни приятел тук губи търпение и в него се надига вълна на ревност заради вниманието, с което обграждате Ози.

Нина и Мич се изправиха и се обърнаха към усмихващата се ветеринарна сестра. Мич бързо прекоси мястото и разроши козината на

Килиан. Кучето се наслади на това внимание, като дишаше тежко и протягаше лапи да се блъска в краката на Мич.

Нина бавно се приближи. Килиан я забеляза точно когато тя застана до Мич и се сви, отстъпвайки назад и почти притисна дългия си гръб към стената. Ушите му прилепнаха към главата. Мич и Кели погледнаха към Нина.

Тя вдигна двете си ръце и я завладя някакво глупаво чувство на вина и некомпетентност. Направи крачка назад.

— Съжалявам. Не исках да го изплаша.

— Той никога преди не се е притеснявал от непознати — промълви Мич, като се намръщи на кучето. — Какво ти става, приятел?

— О, просто се чувства уязвим, след като е бил толкова болен, сигурна съм.

Кели издаде няколко успокоителни звуци с език, като успокои Килиан и го отмести от стената. Когато той се приближи до нея, тя коленичи и го почеса по гърба. Той клекна и се отпусна в ръцете ѝ, като се наслаждаваше на вниманието.

— Ще го преодолее — рече Кели. — Всичко е наред, приятел, тя няма да ти стори нищо лошо — добави тихичко.

— Аз... аз мога да остана вътре, докато ти си играеш с него — предложи Нина на Мич, озадачена от това колко много бе засегнало чувствата ѝ това, че Килиан не я бе приел. Беше абсурдно чувство, разбира се, но тя не можа да му се противопостави. Чувстваше се като абсолютно външен човек.

— Почакай, ще свикне с теб. Наистина ще се държи приятелски. Хайде...

Той взе каишката от Кели, после хвана Нина за ръка и я замъкна към вратата, която водеше към окъпания в слънце двор.

След като излязоха вън, Мич освободи каишката на Килиан и кучето се спусна да скача из тревистата площ, като душеше и ограждаше своята територия. Мич седна на една от пейките в парка и даде знак на Нина да се настани до него.

— Ела тук. Ако ни види да седим заедно, ще се чувства по-удобно около теб.

— Не искам да го плаша.

— Аз също не искам да е уплашен, но няма причина да бъде. — Той потупа с ръка пейката. — Хайде. Не се чуди. Ще се сприятелите за нула време.

Нина седна на ръба на пейката, като наблюдаваше внимателно лъскавото животно. Мич измъкна някакво кучешко лакомство от джоба си и го подаде скришом на Нина.

— Дай му го. Ще те обикне със сигурност. — И ѝ смигна.

Нина бе озадачена, докато седеше на пейката до Мич и криеше кокала за дъвчене зад гърба си. Изглежда той някак си бе разбрал огорчението, което бе изпитала от една обикновена животинска реакция. И което бе още по-изненадващо, той се погрижи повече за нейните чувства, като счете за важно да я включи в заниманията с кучето. А едва я познаваше.

Тя го наблюдаваше скришом, докато той подвикваше на Килиан, смееше се на лудориите на кучето и следеше всяко негово движение. Ъглите на издадената брадичка на Мич улавяха слънцето и сенките. Гъстата му черна коса бе разрошена от лекия бриз и сърцето ѝ се сви. Физическото ѝ усещане за този мъж се бе разпалило предната нощ, но то внезапно отиде на заден план заради емоционалната връзка, която започна да тлее като гореща жарава вътре в нея. И то породена от отношението му към някакво си куче.

Тази страна на Мич Халоран — милата, грижовна страна — бе убягнала от вниманието ѝ предния ден, когато той бе спорил с Джаред относно нежеланото ѝ присъствие в неговия живот. Не изглеждаше същия силен, арогантен мъж сега, когато седеше под майското слънце и се наслаждаваше на компанията на домашния си любимец. Новата перспектива я завладя като дълго жадувана прегръдка и ѝ вдъхна смелост да рискува с кучето. Тя се наведе напред и размаха лакомството пред погледа му.

— Виж какво имам за теб, Килиан — подвикна му напевно тя, като постави една, както тя се надяваше, очуражителна усмивка върху лицето си, макар че сърцето ѝ биеше до пръсване.

Беше ли истина, че кучетата могат да надушват страха? Надяваше се, че не. Повече от всичко в този момент тя искаше Килиан да ѝ се довери.

— Ела да си го вземеш.

Килиан наостри уши и вдигна глава към нея.

— Трудно е да се повярва, че някой ще иска да му причини зло, нали? — каза Мич. — Какъв може да е вероятният мотив...

— Не се тревожи. Ще открием този негодник, който и да е той.

Килиан направи първите си няколко предпазливи стъпки към нея — изразителните му кафяви очи бяха вперени в лакомството — и Нина потвърди отново твърдото си намерение да открие човека, който бе заплашил треньора. Според нея всеки мъж, който намираше време да се грижи за невинни, изоставени животни, заслужаваше да бъде осигурен срещу заплахи.

Някъде около обяд Нина и Мич се срещнаха с Джаред и детектив Пийт Джеферсън от полицейското отделение на Литъл Рок в кабинета му, за да прегледат онова малко, което знаеха за преследвача, и да съставят план за действие. Лиза изяви желание да влезе и да води бележки на срещата. Сградата бе тайнствено тиха, персоналът не работеше в събота и половината светлини на сградата бяха изключени. Нина бе проверила колата си в гаража, когато пристигнаха. Дотук всичко бе наред. Нямаше счупени стъкла или пробити гуми.

След като преминаха през представянията и обичайните общи приказки и след като Пийт бе предал на Нина копия на съответните полицейски доклади, те заеха местата си — Джаред зад бюрото си на *трона*, Лиза и Нина една до друга на фотьойли, а Мич и детективът върху разкошния кожен диван подобен на дивана в кабинета на Мич.

— Нека да започнем отначало — предложи Нина, като се спря да отпие малко кафе, което Лиза бе приготвила. — За да може всички да са наясно. — Тя подгъна крак и постави бележника на коляното си. — Треньоре, искаш ли ти да започнеш?

Мич въздъхна и прокара длани по лицето си.

— Ами цялата работа започна постепенно. Нека да помисля...

Той склочи ръце зад главата си и се загледа в тавана. Нина се възползва от този момент, за да се възхити на възлестите мускули на врата му и изпъкналите мускули на ръцете. Дългите му крака бяха разкрасени типично по мъжки и Нина намери това за странно съблазнително. Тя сведе поглед към листите в скута си. *Гледай, но не пипай* — напомни си тя.

— Беше преди шест месеца, когато започна да получаваши червените и белите цветя, нали, Мичел? — подкани го Джаред.

Мич кимна.

— Знаете ли, беше точно след като *Спортс илюстрейтид* раздуха онази глупост. *Мъжете с подходящи качества в НБА*. Предположих, че някоя жена е лапнала по мен. — Той хвърли една самоиронична полуусмивка. — Това ме устройваше. Показа се, че няма нито жена, нито нещо вълнуващо... Лиза, спомняш ли си кога бе тази публикация?

— Имам го записано, ако искаш, да проверя — тя понечи да се изправи, — но мисля, че Джаред е прав.

Мич ѝ даде знак да не става.

— Това засега е достатъчно, нали, Нина?

— Разбира се.

Тя надраска някаква бележка върху бележника си, като си напомни да провери публикацията на *Спортс илюстрейтид* по-късно. Ако си спомняше правилно, там бяха нарекли Мич, *Адонис на НБА*. Тя не можа да се сдържи да не се подсмихне. Логично заключение, като си помисли, че би могло да бъде от някоя влюбена почитателка на спорта.

— Да, отначало приех всичко нормално и не помислих повече за това. — Мич кръстоса левия си крак върху десния и разпери ръце на облегалката на кушетката. — Но тогава получих няколко заплашителни писма, които се свързваха с цветята. *Получи цветята ми и не ми обърна внимание*, ала-бала, неща от този сорт. Никой сяко влюбен запаленко не би постъпил така.

— Така е. Съгласна съм — кимна Нина.

— Когато казваш *заплашителни писма*, треньор Халоран, какво имаш предвид? — съсухреният инспектор се намеси със стисната незапалена цигара между зъбите.

Джеферсън бе типичен суховат инспектор с изсечени черти на лицето и безвкусна вратовръзка. Имаше широк гръб, но около кръста бе надебелял. Говореше с някаква странна смесица от южняшки акцент и този, характерен за района на Джърси, изпъстрен с достатъчно много местни изрази, което го правеше интересен.

Нина незабавно изпита топло чувство към него.

— Заплахи като тази, че ще свърша като набучена на кол фигура с кръстове върху очите — поясни Мич.

Нина не можа да разбере съвсем посланията на преследвача. Цветя, после писма. А сега кучешката храна, верижката, малката кошничка за цветя и отравянето на Килиан. Трябваше да има някакъв почерк, някаква връзка. Но нямаше. Поне не такава, която тя да можеше да забележи все още.

— Пазиш ли ги още? Писмата?

— Вкарала съм ги в компютъра — увери ги Лиза.

— Добре, нека да разгледаме това направо — предложи Джеферсън, като наблягаше на всяка дума с цигарата, която бе извадил от устата си и използваше като показалка. — Цветята започнаха да се появяват преди шест месеца, а после писмата, нали така?

— Така е — кимна Мич. — Около три месеца по-късно. После каишките за кучета, кучешката храна — всичко се появи скоро след това.

— Значи, приблизително преди около два месеца, нали, треньоре? — уточни Джеферсън.

Мич кимна.

— Две седмици след това ми спукаха гумите.

Той потупа с пръсти по устата си, размишлявайки.

— Не забравяй кога стреляха по къщата ти — подсказа му Джаред.

— Да. Въпреки че в действителност... — Мич направи гримаса и махна с ръка в израз на съмнение. — Не мисля, че това имаше връзка. Вероятно са били деца. Шегаджии.

Джеферсън извади малък бележник от джобчето на ризата си, разлисти го и взе да пише.

— Ще проверя за доклади относно коли, които са били в района горе-долу по това време.

— Преди около месец или нещо такова. Докладвах в полицията.

— Може би го имам тук. — Нина започна да тършува из докладите, които детективът ѝ бе дал по-рано.

— Не мисля, Нина. — Джеферсън изглеждаше смутен. — Не съм писал доклад за стрелбата.

— Имам номера на доклада по случая, записан на файл — обади се любезно Лиза. — Мога да ти го дам, преди да си тръгнеш.

Детективът ѝ смигна, като жестът му бе повече бащински, отколкото флиртуващ.

— Благодаря.

— И после дойде отравянето, треньоре? — напомни тихо Нина.

Тя видя как Мич стисна зъби и сви юмруци, преди да отговори. До нея чу как Лиза цъкна с език и долови с периферното си зрение как главата на секретарката бавно се поклаща.

— Да. Миналата седмица.

Мич сякаш преглъщаше думите.

С грижовен тон Джаред попита:

— Как е големият ми стар и упоен приятел, между другото?

Угриженото лице на треньора малко просветна.

— По-добре. Сестрата ветеринар счита, че ще бъде в състояние да се върне въщи в началото на другата седмица, въпреки че аз си мисля, че ще е по-добре да го оставя в приюта, докато свърши цялата тази работа.

— О, бедното куче — промълви Лиза и малка бръчка разцепи на две челото ѝ. — Не мислиш ли, че за възстановяването му ще е по-добре да бъде на някое познато място, Мич?

— Не и ако преследвачът ми може да стигне до него. Няма да рискувам живота му.

— Няма да му навреди, ако остане в приюта — обади се детективът.

— Изглежда жестоко — добави Лиза тихичко.

Джеферсън се плъзна към ръба на кушетката и леко се наведе напред.

— Виж, Лиза, трябва да се занимаем с важните неща. Струва ми се, че госпожица Уайлд ще се съгласи, че заплахите на преследвача стават все по-смъртоносни с всеки следващ път.

Нина кимна.

— Виждате разликата. Отначало цветя. Те не значат много. — Той изброи на пръсти останалите. — Но после следват словесните заплахи, спукването на гумите, после стрелбата, ако тя има връзка. И накрая — бум — плесна с ръце веднъж и погледна Мич, — той преминава към опит за убийство, буквално казано, с отравянето. Вероятно това е някой, който знае колко много означава кучето за теб. Този път е кучето ти, но следващия — той поклати глава — *кой знае!*

— Отправи на Лиза поглед, изпълнен със съжаление. — Оставянето на кучето в приюта е добра идея. Не можем да си позволим да хабим сили и да се безпокоим за него. Сега трябва да помислим за тренъора Халоран.

— Да — кимна Нина. — Все по-сериозните заплахи представляват опасен сигнал от страна на престъпниците. Стигаме до точката, когато той сигурно ще започне да планира физически нападения. Определено съществува липса на контрол.

Мич кимна разсеяно, после погледна часовника си.

— Трябва ли да ходиш някъде, тренъоре? — заинтересува се Нина, като се опита да потисне раздразнението си от тази липса на внимание от негова страна. — Това, което обсъждаме, е важно.

— Знам. Но... — Той въздъхна. — Брок води тренировката до голяма степен сам. Тъкмо е започнал. — Прокара пръсти по косата си и сви уста в гримаса на извинение. — Ще бъде добре, ако все пак се появя там. Играчите ще се чудят защо не съм при тях. — Погледът му обходи другите и се спря на Джаред. — Ако се появят някакви репортери, може да се спекулира с това и да се създаде проблем.

— Вярно е — кимна Джаред, като изправи пресата за попиване върху бюрото си, преди да се обърне към Нина. — При близостта на плейофите за Мич ще е неприемливо да изтърве някоя тренировка. Не бих искал репортерите да коментират това и да дадат на противниците ни психологическо предимство.

— Можем тогава да прекъснем за малко — предложи Нина, потискайки раздразнението си, като затвори бавно бележника си и го остави на пода до другия стол.

Този мъж имаше да върши работа, независимо че това пречеше на работата, която тя беше длъжна да свърши. Трябваше да запомни това. Животът не спираше само защото някакъв си преследвач се появява на сцената.

— Тридесет минути достатъчни ли са?

Мич се изправи.

— Чудесно. Благодаря, Нина!

Тя задраска благодарността му с махване на ръка. Джаред се обърна към секретарката си и стаята се оживи.

— Лиза? Имаш ли нещо против да отидеш за малко храна? Сигурен съм, че всички започваме да огладняваме.

— Разбира се, че не. — Тя стана. — Предпочитания?

— Изненадай ни — усмихна се Джаред. — Вземи кредитната карта.

— Ами... добре... нека просто... — обади се Нина.

Тя се изправи и започна да прибира нещата си. Постара се да настрои мозъка си на почивка, непривикнала с прекъсвания по средата на важни задачи. Погледна от Джаред към Джеферсън.

— Можем да се срещнем тук след половин час и да продължим оттам, откъдето прекъснахме.

— Защо всички вие не продължете и не ме информирате по-късно? — предложи Мич. — Просто ще изтичам долу и...

— Тренъоре — възпротиви се Нина, — ние сме по средата на една среща и обсъждаме факта, че някой очевидно желае *смъртта ти*. Аз съм твоят бодигард, нали не си забравил? Няма да ти позволя да излезеш навън без придружител. Сега хайде да тръгваме.

Мич се поколеба.

Тя разпери ръце с вдигнати нагоре длани.

— Какво?

— Ами все още не съм обяснил на играчите внезапното ти появяване, Нина. Не искам да ги разсейвам...

— Значи аз трябва да се скатая някъде отзад?

Тя си взе чантата и я метна през рамо, после го погледна въпросително.

И тримата мъже се подсмихнаха, а тя ги стрелна гневно и укорително в отговор, като последно спря поглед върху Мич. Той вдигна ръце в знак, че се предава и погледна към Джаред. Джаред подръпна яката си, после посочи детектива с пръст.

Джеферсън се поизкашля лекичко, като се почувства като мъж, който прави стриптийз в църква.

— Госпожице Уайлд, хм... като говорим от мъжка гледна точка, с цялото ми дължимо уважение — започна Джеферсън, — страхувам се, че вие не сте някоя жена, която може да убегне от погледите на мъжете.

Бузите на Нина пламнаха. Тя дръпна чантата си по-високо и хвана здраво дръжката ѝ.

— Повторете го отново?

— Точно същото, което каза, Нина — добави Мич. — Никога не сме имали жена за треньор. Никога на тренировките ни не е имало жена, която да изглежда като... хм... — той изви неловко ръка към тялото ѝ — теб. Повярвай ми, ще ги разсееш.

— Нима те не са професионалисти?

— Разбира се, че са, но преди всичко са мъже. Става въпрос за тестостерон.

— Нищо не може да се направи — добави Джаред.

Нина отвори уста, но от нея не излезе нищо. Беше ядосана, но и същевременно разбра, че мъжете говорят истината. Топлото одеяло на ласкателствата я покри, когато осъзна собствената си женска сила. Остави чантата си на стола, после протегна ръце назад и върза косата си на кок на тила.

— Ами аз...

— Аз ще отида с него — изтърси Пийт, сочейки с ръка, която държеше незапалена цигара. — Какво ще кажете за това? Треньорът Халоран да им каже, че аз съм... *репортер*. Мотая се наоколо. Вие двамата с Расмусон просто си починете малко, поговорете си...

Като се почувства незащитена и уязвима заради отношението им към нея, Нина се предаде. Само и само за да се махне от тях... *от Мич*.

— Добре, вървете, вървете. — И тя направи отпъждащи знаци с ръце. — Но не можеш вечно да ме криеш от отбора, треньоре — извика тя след Мич, който бързо отстъпваше.

Той се обърна към нея, около очите му се образуваха весели бръчици и бързешком се прекръсти.

— Обещавам, Нина! Ще те представя след тренировката. Ще дам на всички достатъчно време да ти се възхитят, да бъдат поразени от теб, но все пак да могат да го преодолеят преди следващата тренировка.

— Тръгвайте! — почти кресна Нина, обърна гръб на мъжете и скръсти ръце на гърди.

След като всички, освен Джаред излязоха от кабинета, Нина го погледна през ъгълчетата на очите си, после се отпусна на кушетката и се облегна. Покри лице с ръцете си и изпъшка:

— Колко унижително...

Джаред се засмя.

— Хей, възприеми го като комплимент, какъвто си и беше. Няма нищо лошо в това да си красавица, на която се възхищават, дете...

Тя се подпря на лакът и му се намръщи.

— Но аз не съм тук, за да се правя на красавица, а да предпазя Мич от някой, който иска да го убие.

— *Мич*, а? — смигна ѝ Джаред. — Радвам се да видя, че нещата са напреднали и си говорите на малки имена. Не бях сигурен как ще го възприемеш след вчерашното посрещане.

— Не искам да говоря за него — сопна се Нина.

Този мъж заемаше обезпокоително голямо място в мислите ѝ и ако някой можеше да разгадае нейния неочакван и нежелан интерес към треньора, то това бе Джаред. Освен това имаше много по-важни неща, за които да се безпокои, отколкото някакви си междуличностни отношения с Мич Халоран.

— Нека да те попитам нещо. — Облегнала гръб, тя придвижи тяло напред към ръба на кушетката. — Какво мислиш за Едрик Грийли? Имаш ли му доверие?

Джаред повдигна едната си вежда.

— Мислиш ли, че може да бъде заподозрян?

— *Всеки* може да е заподозрян. Просто се опитвам да нарисувам цялата картина.

Тя набързо го запозна със странното поведение на Едрик миналата нощ.

— Много любопитно...

Старият ѝ настойник се облегна назад на стола си, с лакти, поставени на облегалките, и подпърхна ръце под брадичката си. За миг той прехапа устни, погълнат от мисли, но след това изпусна мъчителна въздишка и поклати глава.

— Но аз никога не съм усещал да има нещо зло в този младеж, Нина. Той дори не е някой темпераментен или самонадеян човек.

— Хмм... — Тя се замисли над това, като си играеше разсеяно с верижката на часовника си. — Ами Садик?

— Той наистина е темпераментен и буйна глава — промърмори Джаред, — но не бих отишъл толкова далеч, за да кажа, че този мъж би преследвал Мичел.

Нина се отпусна на кушетката със стиснати от напрежение зъби.

— Проблемът е, че посланието на преследвача няма смисъл. Объркана съм. Въпреки това, *длъжна* съм да го открия.

— Да, но не трябва да разбереш това тъкмо в този момент.

— Човек никога не знае. Преследвачът може да е в залата точно в този миг. — Трябваше й минута, преди да осмисли думите си, но когато това стана, тя скочи на крака. — Би трябвало да съм долу при тях...

— Виж, виж... детективът е взел всичко под контрол.

Джаред заобиколи бюрото си и издърпа Нина обратно на кушетката, после седна до нея. Постави ръка на рамото ѝ, като я притисна към себе си, докато накрая тя се успокои и опря буза на рамото му.

— Скъпа, не бъди толкова напрегната. Не трябва да доказваш нищо на никого. Тези, които те обичат, знаят колко си добра.

— Аз си върша работата. Не се опитвам да докажа нищо.

От гърлото му излезе ръмжене, което изразяваше недоверие.

— Добре, опитвам се. Но просто за да запазя професионалната си репутация. Едва ли можеш да ме обвиняваш за това.

— Като го вършиш, то ще те направи ли щастлива?

Тя помисли малко в продължение на минута.

— Не може да ме накара да се почувствам по-зле, отколкото съм сега.

— Но това не е отговор! Щастието е смисълът на живота. А не това да доказваш, че представляваш нещо на хора, които дори не заслужават да те познават.

Нина поклати глава срещу него и забеляза, че той не се чувства толкова здрав и непоклатим или силен, както навремето, когато тя бе момиченце. Обзе я чувство на тъга. Джаред остаряваше. Нима всички не остаряват?

— Аз не го правя заради тях.

— О, така ли? Е, надявам се, че не го правиш заради мен, защото вече си мисля, че си голяма сладурана.

Нина махна с ръка на комплимента му.

— Ти ме приемаш с всичките ми недостатъци, защото си такъв по природа, Джаред. Това не се брои.

— *Семейството* не се брои?

Тя затвори очи и позволи на топлината от думите на Джаред да я залее.

— Така е. Нима някога си чувал за бебе, което е толкова грозно, че само майка му би могла да го обича? — Тя вдигна глава. — Това е нещо подобно. Мислиш си, че съм добра, без значение до каква степен съм провалила нещата.

— Това не е истина, Нина. Ти *действително* си добра, както казваш, дори и да не вярваш на собствените си думи.

Тя не можеше да го отрече.

— Една грешка не те прави белязан за цял живот.

— Една *голяма* грешка — тази, която променя живота и слага край на кариерата ти, те прави белязан. — Тя го дари със звучна старомодна целувка по бузата и се отдръпна. — Нека да оставим тази тема. Не можеш винаги да ми бъдеш поръчител, Джаред. Дължа ти много за това назначение и ще ти покажа, че мога да изпълня задълженията си. Мога да се погрижа за себе си и за тренъора.

— За себе си, за тренъора и за целия проклет свят, нали, дете?

Тя килна глава настрана, смутена.

Джаред продължи:

— Нима не виждаш, че се грижиш за себе си и си поела нещата в собствените си ръце още от детската си възраст? Вече не трябва да впечатляваш, когото и да е. — Той я хвана за ръката. — Не бъди толкова строга към себе си. Това разбива сърцето ми. Нека другите поемат малко от товара.

Непонятно. Винаги бе разчитала на себе си, не знаеше никакъв друг начин. Като се измъкна от прегръдката му, Нина реши да смени темата, вместо да спори по въпрос, по който никога нямаше да стигнат до едно мнение.

— Знаеше ли, че Мич е доброволец в приюта за животни?

Джаред премигна.

— Естествено.

— Аз не знаех.

Но тя изпита удовлетворение от факта.

— И защо би трябвало да знаеш? Та ти се запозна с него едва вчера...

Нина въздъхна.

— Знам, но... Предполагам, че това просто ме изненада. Той изглежда толкова погълнат от баскетбола, че не мога да повярвам, че ще заделя време, за да се грижи за някой друг, най-вече за животни.

— Хайде сега! Ти си над тези прибързани оценки. Мичел е напорист и прекалено самоуверен, но виж професията му. Ако му дадеш шанс, ще видиш, че той е грижовен мъж.

— З-знам — заекна в отговор тя, въпреки че не знаеше.

Да му даде шанс? Не тя имаше намерение да го изхвърли от кабинета вчера. Обърна се към Джаред, без да е сигурна какво иска да каже.

— Харесвам го, наистина. Твърде много. Той е приятен, просто...

— Нина! — Басовият тон на Джаред я сепна. — И двамата знаем, че това е първата ти работа след...

— Не го изричай!

Тя вдигна длан, за да му попречи да произнесе думите.

— Просто ме изслушай. Трябва да знаеш, че Мич е съвсем различен от Тревър Холбрук. Не бих те поставил в такова положение.

Като се изправи на крака, Нина прекоси стаята и се приближи до прозореца. Чувстваше сърцето си като голяма буца мръсен лед в гърдите си. Нима Джаред можеше да вижда през нея толкова лесно? Дали си мислеше, че...

— Това няма значение, защото цялата тази ситуация не е като... — тя стисна устни — Холбрук.

— Дори и да беше...

— Не е. — Тя се обърна, за да застане с лице към него, кръстосала ръце на гърди. — Никога не може да бъде. Не съм хлътнала по треньора Халоран и не планирам да променя това.

Лицето на Джаред остана сериозно.

— Наистина, как се разбирате с Мич? Искам да кажа, в *професионално* отношение.

— Добре — процеди рязко тя. — Няма да те разочаровам.

Или себе си.

— Не това имах предвид. — Белите му вежди се свъсиха. — По дяволите, момиче, кога ще осъзнаеш, че не можеш да ме разочароваш, дори и да се опитваш? Загрижен съм, само че може би те въвлякох в това прекалено скоро. Той не се държа съвсем гостоприемно.

— Това бе... временно. Всичко е наред.

— Просто искам да си щастлива. Здрава. Обичам те, дете мое!

В гърлото на Нина се надигна бучка и тя се вторачи през стаята в единствения човек, когото обичаше истински и който наистина ѝ отвърщаше със същото.

— Щастлива съм. Сега съм много по-добре — излъга тя.

Непролетите сълзи изгаряха носа ѝ и стягаха като в клещи гърдите ѝ. Докосна с върховете на пръстите си белега на бузата.

— Ще ми обещаеш ли нещо, Джар?

— Кажи, скъпа...

— Не казвай на Мич какво се случи навремето, целия този провал с Холбрук. Никога. Бих умряла, ако...

— Никога не съм злоупотребявал с доверието ти, Нина. Но мисля, че... — Той сведе поглед, като си играеше с една кристална статуетка във формата на орел върху масичката до кушетката. Изглежда се бореше с думите. — Мисля, че за теб не е никак добре, че продължаваш да таиш в себе си всичко това и се самонаказваш с мълчание. Ако поприказваш с Мич, може...

— Не! — с раздразнение го прекъсна Нина.

Знаеше, че старият ѝ приятел ѝ мисли доброто, но грешеше по този въпрос. Нямаше да ѝ помогне, ако разголи душата си пред един мъж, когото едва познаваше, който само щеше да я преценява — и щеше да открие слабостите ѝ. Достатъчно бе преценявана в живота си, за да знае, че това не изпълваше душата ѝ с нещо добро. Мисълта да допусне Мич или който и да е друг да види черните бележки на досието ѝ... Не! Тя можеше да бъде съвършена, трябваше да се опита по-усърдно. Щеше да се стреми към това. *Наистина*.

— Единственото нещо, което ще ми позволи да изживея по-нататък живота си, е да им докажа, че са сгрешили по отношение на мен.

— Значи ти *действително* се опитваш да докажеш, че си нещо пред хора, които не ги е грижа за теб?

Тя разпори въздуха с ръка.

— Те въобще не бяха прави за проклетия провал, Джаред. Толкова ли е лошо тогава, че бих искала...

Тя премигна няколко пъти. Какво всъщност искаше?

— Отмъщение? Нима не работиш усърдно точно за това?

Горещ срам я полази по гърба и тя увеси нос. Възможно ли бе нуждите ѝ да са толкова повърхностни? Толкова отрицателни? Тя заслужаваше да изчисти името си. Ако Джаред нарича това отмъщение, така да бъде.

Срещна уравновесения му поглед.

— Това, което *действително* искам, е да си възвърна достойнството. Кариерата си.

Единственото нещо, което имаше в живота си.

Сълзите напиреха, затова тя се обърна с гръб към него, като се престори, че разглежда през прозореца замъгленото от сълзите ѝ небе на Литъл Рок.

— И няма да мога да продължа да живея, докато не си го възвърна Джаред...

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Измина цяла седмица без други заплахи от страна на преследвача. Мич започна да си мисли, че всичко е било някаква шега, която бе загубила своята привлекателност за създателя си. Нина, разбира се, не бе съгласна и говореше нещо за затишие преди буря, ала-бала работи.

Той щеше да повярва, когато го види. Параноята не бе неговият стил.

Във всеки случай те бяха установили един удобен, приятен режим, като бягаха всяка сутрин, работеха един до друг в кабинета му, без да си пречат. Дори тренировките с отбора преминаваха добре, сега вече, след като играчите постепенно свикнаха с това да имат до себе си една страхотна жена като част от пейзажа. Мич прие като неочаквана приятна изненада факта, че Нина притежава умения за работа като треньор по атлетика. Имаше ли нещо, което тази жена не можеше да прави добре? Той се усмихна на себе си и даде мигач за десен завой, преди да го споходи пристъпът на вина за непозволената му разходка до цветарския магазин. Отблъсна тази мисъл.

Беше преценил, че впускането в това начинание не може да го изложи на кой знае каква опасност и освен това бе нещо, което трябваше да бъде свършено на всяка цена. Най-голямата му заплаха бе гневът на Нина, ако тя се събудеше и откриеше, че него го няма. Посрещнал бе с облекчение думите ѝ, когато тя се съгласи да пропусне ежедневното им бягане тази сутрин, без да попита защо. Имаше късмет, че бе останала да спи, и както бе предположил, той щеше да се върне в къщата преди тя да разбере, че се бе измъкнал незабелязано. Във всеки случай по-добре бе да си има работа с гнева на Нина, отколкото неудобството да я кара да поема ангажименти за Деня на майката^[1] като знаеше семейната ѝ история или по-скоро липсата на такава. Не можеше да се остави да бъде толкова безразсъден.

Денят на майката обаче бе след два дни. Ако отложеше още поръчката на цветя, те нямаше да пристигнат навреме. Разбира се, би

могъл да изпрати Лиза, но считаше, че не е правилно да предоставя точно тази работа на секретарката си.

Когато спря и паркира на паркинга пред цветарския магазин, Мич за кратко се зачуди кога някой за последен път бе купувал цветя на Нина. Дали имаше някой специален човек в живота ѝ? Тази мисъл го заинтригува и го накара да поиска да изтръгне волана от таблото. Той осъзна, че не знае абсолютно нищо за тази сладка работлива жена, която живееше в къщата му. И ако някой друг мъж имаше привилегията да я познава интимно... е, някак си това го накара да поиска да изтръгне нещо.

Странно. Беше навлязла в живота му толкова лесно, все едно че е била част от него. Но не беше. Не и в действителност.

Мич съзнателно отпусна свъсените си вежди, които бяха стегнали челото му, и се позабавлява с идеята да купи на Нина малък букет, за да смекчи гнева ѝ, в случай че се бе събудила толкова рано. Но не! Едно бе сигурно у Нина — тя бе цялата бизнес. Не би приела добре такъв дързък жест от негова страна и определено щеше да си помисли, че това е някой евтин номер да я впечатли. Лукава усмивка се появи на ъгълчето на устата му, когато излезе от колата и прекоси празния паркинг към магазина. Обгърна го влажен топъл утринен въздух.

Звънчето иззвъня, когато той отвори вратата и веднага го лъхна мирис на свежо откъснати цветя и зеленина. Той вдиша бавно и се наслади на аромата. Някой ден щеше да купи цветя на Нина само за да види как лицето ѝ се просветлява. *Разбира се, че ще го направиш, приятел*, надсмя му се гласът на разума в него, докато се извиваше сред етажерките с растения и големи саксии, за да откъсне цветовете. Мич знаеше, че гласът говори истината. Разбира се, че намираше Нина за привлекателна. Да, тя го привличаше. За нещастие това нямаше значение. Като оставим настрана факта, че тя ни най-малко не се бе заинтересувала от него като мъж, страданието от бавното разложение на майка му го бе научило на едно: *Той никога нямаше да се остави в положение да обича някого и да го загуби отново*. Сбогуванията просто прекалено много нараняваха душата му.

— Добро утро, тренъор Халоран. Този път правиш всичко навреме.

Цветарката, жена на средна възраст с къдрава червена коса, избърса отрудените си ръце в зелената си престилка, докато приближаваше до щанда.

— Замислих се дали да се обадя по телефона, просто в случай, че сте забравил.

— Бъди спокойна, Ада, това е един специален ден, който аз никога не забравям. — Усмихна се на дребната жена. — Бях зает. Сигурен съм, че и ти също.

— Да, да. Ние правим добър бизнес по това време на годината. Как е този твой отбор? — попита Ада, като издърпа един бележник за поръчки и химикалка, оставени близо до касовия апарат. — Обичайното ли, за майка ти?

— Да, госпожо. Рози с дълги дръжки. — Той постави длани върху щанда, докато Ада записваше в бележника си за поръчки. — Отборът изглежда превъзходно, благодаря, че попита. — Той посочи към формуляра за поръчки. — Нека да станат три дузини, вместо две, този път.

Тя вдигна към него поглед, изпълнен с топлина.

— О, ти си добър син, треньоре... Караш майка ти да се гордее с теб.

Мич се усмихна и гърдите му се свиха, докато си помисли, че ще се сплескат. Несъзнателно стисна, докато пръстите му побелеят, ръба на щанда, като се опита да отхвърли мисълта, че един *истински* любящ син щеше да се качи на самолета за Денвър, за да посети майка си, а не да стои в някакъв си цветарски магазин в Литъл Рок и да поръчва рози, какъвто някакъв непознат щеше да разнесе. Но Тес се бе възпротивила енергично, когато той ѝ бе предложил да напусне временно отбора, да се прибере вкъщи и да се грижи за нея. Нищо нямало да я направи по-щастлива — беше му казала тя, — отколкото това да го наблюдава как води отбора си към успех.

Нищо няма да я направи по-щастлива. Той би минал през огън, през изпотрошени стъкла, през центъра на оръдейна битка, ако това можеше да направи Тес щастлива. Нима тя не го знаеше? Беше останал тук, за да ѝ угоди. Но не бе въодушевен от това.

— Нека бъдат четири дузини, Ада.

— Боже мой — възкликна тя. — Какво става с теб?

Той извади портфейла от задния си джоб и измъкна една лъскава четириъгълна пластинка.

— Каква е ползата да имаш платинена карта, ако не я употребиш, за да накараш майка си да се усмихва в Деня на майката?

Нина скочи, събудена от кошмар, неориентирана и с чувството, че е закъсняла за собственото си погребение. Сърцето ѝ биеше до пръсване. Тя изви крака над ръба на леглото и седна толкова бързо, че трябваше да стисне очи, докато звездите във въображението ѝ избледнеят. Когато най-после това стана, тя погледна пътническия си будилник и разбра, че закъснява за ежедневния си крос с Мич.

Измъкна се от чаршафите и скокна на един крак, като се опита да притисне едната обувка върху другата, когато си спомни, че нямаше да ходят да бягат. Изпъшка и се пхна обратно в леглото, вторачи се в тавана, като се опита да възстанови подробностите от мрачния кошмар, който бе изтормозил мозъка ѝ. Сърцето ѝ биеше безмилостно в гърдите ѝ.

Имаше една жена без лице и колкото и Нина да искаше да ѝ извика, не излизаше никакъв звук. Жената без лице имаше малко кученце с изкуствени крака от приюта и го отнасяше със себе си. Нина я преследваше надолу по стълбите, стъпало след стъпало и ставаше все по-тъмно, по-студено и по-влажно. Стъпките им отекваха около тях, докато...

Звънящият телефон прекъсна мислите ѝ и тя се заслуша, като очакваше, че Мич ще вдигне слушалката. След като звънна няколко пъти, спря. Нина се намръщи. Той още ли спеше? Какъв мързелан! Тя отхвърли мислите от кошмара, решена да слезе долу и да си направи кафе, преди той да измъкне мързеливите си кокали от леглото.

Навлече един пуловер върху фланелката си без ръкави и шортите и изрита обувките си за бягане, после се замъкна в хола, като машинално погледна към стаята на Мич. Вратата беше затворена. Тя се ухили самодоволно. Не можеше да изчака, за да го подиграе, че спи толкова много.

След като веднъж слезе долу, инстинктът я стегна като в скоба. Нещо не беше наред. Всички завеси бяха дръпнати и върху котлона на

печката стоеше три четвърти пълен чайник с кафе. Помнеше, че бяха пуснали завесите миналата вечер. Той трябваше да е буден.

— Мич? — несигурно произнесената дума увисна в неподвижния въздух.

Никакъв отговор. Тя провери всекидневната и гостната и откри, че и двете са празни. Къде беше той? Хукна да изкачва по две стъпала наведнъж и почука на вратата на спалнята му, останала без дъх от... какво? *Страх*? Безпокойство, че се е провалила? Че нещо ужасно се е случило, докато е била изгубена в света на своя кошмар?

— Мич? Там ли си?

Отново нищо. Стомахът ѝ се сви на юмрук и думите ѝ прозвучаха рязко.

— Ако не играеш честно, Халоран, спукана ти е работата, защото влизам след две секунди.

Тя изчака два удара на сърцето си, после задържа дъх и бутна вратата. Леглото бе оправено. Слънцето огряваше през отворения прозорец. От Мич нямаше и следа.

Не бе издишала напълно, когато се втурна надолу по стълбите и провери алеята, която водеше към къщата — празна — и тогава насъбраният ѝ въздух изригна с цветисто проклятие. Тя заби и двете си ръце в косата си и се загледа невярващо към празното място, където трябваше да бъде колата. По дяволите, този твърдоглав мъж! Беше пренебрегнал указанията ѝ предназначено и се бе измъкнал сам.

Когато я видя да седи на верандата — със стиснати устни, с кръстосани ръце и с крак, който се поклащаше нервно, Мич разбра, че двойното капучино и бишкотите, които бе взел на път за вкъщи, няма да изгладят нещата, както се бе надявал. Тази жена беше бясна. С по едно капучино във всяка ръка и с бележката за розите, стисната между зъбите му, той наближи верандата предпазливо, като се чувстваше като виновно куче, което очаква да бъде цапардосано по муцуната.

Нина забеляза напитките с резервирано кимване.

— Ако си мислиш, че скъпото кафе ще ме умилюсти, значи си ме сбъркал с някоя много по-лесно прощаваща жена, Халоран.

Той се протегна и махна бележката от устата си с палеца, като я държеше притисната до хартиените чаши.

— Това означава ли, че не го искаш? — Протегна напитката към нея. — Със специално разбит каймак.

— Казах, че не прощавам, а не че съм глупава.

Тя взе кафето и го постави на дървената маса между двата стола на терасата, после се обърна и го прониза с унищожителен гневен поглед.

Мич остави своята чаша до нейната, като подпъхна листа хартия под нея. Обърна се, разпери широко ръце и после ги остави да паднат отстрани.

— Добре. Излязох, без да ти кажа. Наруших правилата. Съжалявам. Но съм добре. Нищо не се случи. Така че продължавай и си го изкарай на мен. Изкрей ми.

Като изсумтя от безсилие, Нина отиде до края на широката веранда и за миг постави ръце върху перилата, отпуснала глава. Напомни си, че да удуши този мъж и да го предпази да не го убият, бяха две взаимно изключващи се схващания. Нима той не знаеше за опасността, на която е изложен? Нима не бе разбрал нищо от срещата с Джаред и Пийт Джеферсън предната седмица? Бяха се съгласили, че той няма да ходи никъде без нея или без Пийт, но той го беше направил. Дръзко. И ето го сега там, носещ подаръци за извинение и вперил разкайващ се, кукленски поглед в нея. Трябваше просто да... просто...

Истината бе, че тя се зарадва да го види как се отбива по алеята невредим и едва не се хвърли на врата му. Беше прекарала напрегнат половин час, представяйки си какво може да му се случи, като се самообвиняваше, че го бе изпуснала от погледа си. Щом го видя да върви към нея цял и невредим, от сърцето ѝ сякаш падна огромен камък. Но, по дяволите, той бе нарушил правилата и бе изложил живота си и доброто ѝ име на риск...

Тя се обърна и застана с лице към него, като стискаше юмруци, за да ги предпази да не треперят. Дишаше на пресекулки, съзнателно забави дъха си.

— Цялата тази работа шега ли е за теб? Нима си мислиш, че аз съм някой диктатор, вманиачен да контролира и който създава спорни правила просто за да докаже кой е шефът. Или просто се представяш за по-умен, отколкото човека, който очевидно желае смъртта ти?

— Не.

Той поклати бавно глава, като се придвижваше към нея. Когато застанаха лице в лице, той се протегна към нея, но спря, преди да я

докосне, сви пръсти в дланите си и се отдръпна. Погледът му бе ясен и ведър. Гневният поглед на Нина се спусна до адамовата му ябълка, когато той преглътна, преди да добави:

— Нищо подобно, Нина. Съжалявам.

— Не мога да те държа в безопасност, ако ме предаваш.

Той поклати глава и въздъхна.

— Знам. Трябваше да изпълня една бърза поръчка. Не исках да те притеснявам за нищо.

— Това ли правя аз тук? *Нищо*? Извинявай, но мисля, че моите задължения са малко по-важни от това, треньоре.

— Те наистина са важни, но нищо не ми се е случило.

— *Този* път — уточни язвително тя, после смекчи тона си. Протегна се, смушка го в ребрата и го изгледа намръщено. — Какво толкова е изключително важно, че не можа да ме събудиш, Мич?

Той отмести поглед и се отдръпна.

— Нищо. Аз... хм... просто изпълних една поръчка. Това няма да се повтори. Обещавам.

— И защо ли пък трябва да ти вярвам? Ще ме подсетиш ли?

Той прокара пръсти по косата си, после посочи кафето.

— Нека просто да си изпием капучиното, че закъсняваме. Ще трябва да бъдем на работа след — той сви китка и погледна часовника си — четиридесет минути, а аз все още не съм си взел душ.

— Аз също.

— Обещавам, че това няма да се повтори.

Тя задържа дъха си за миг, като го разучаваше, после въздъхна.

— Добре. — И със заядлив тон добави: — Радвам се, че си в безопасност.

Той ѝ отвърна с опечалена усмивка.

— Радвам се, че си загрижена за мен.

— По странен начин го показваш — промърмори тя, като го заобиколи и тръгна към кафето си.

Когато протегна ръка, тя забеляза логото на магазина, напечатано върху бележката, пхнатата под чашата на Мич. Цветарски магазин *Майка природа* и подписаната поръчка. Рози. Четири дузини.

Нина премигна, когато картината ѝ дойде на фокус. Личната поръчка на Мич изведнъж придоби смисъл. Един мъж не би поискал

да купува цветя за любовницата си, докато някоя друга жена стои като часови край него.

Парещи тръпки полазиха Нина. Тя вдигна чашата си и се извърна, за да отпие от нея, въпреки че чувстваше гърлото си толкова свито, че не знаеше дали ще може да преглъща. Отказа да назове киселото, присвиващо я усещане в стомаха. Дори не беше помислила върху това, че Мич може да има някой специален човек в живота си. Разбира се, беше дочула приглушените телефонни разговори, които идваха от стаята на Мич всяка нощ, но просто бе приела, че имат връзка с работата му. Грешка. Били са романтични разговори.

Коя бе тайнствената любовница? Нещо повече, къде беше тя? И защо Мич не бе намерил за необходимо да ѝ спомене за нея? Не искаше да мисли за това повече.

— Искаш ли да си вземеш душ? — промълви Нина, благодарна на това, че си намери извинение да се измъкне.

Той изви глава встрани и я огледа.

— Охо, това е нещо като прошка.

Тя клокна с език.

— Имах предвид дали искаш да вземеш душ *първи*, Мич?

Той я дари с вълча усмивка.

— Не, върви ти първа. Само не използвай всичката гореща вода, ако можеш да устоиш на това.

И ѝ смигна.

— Аз също те обичам.

Нина замръзна на мястото си на горната площадка на стълбището като чу мекия глас на Мич, който разговаряше по телефона един етаж под нея. Тя сграбчи пухкавата кафеникава хавлия, с която сушеше косата си, нави я като боксьор, който увива китките си. Дъхът ѝ секна. Отстъпи назад.

Мич бе предложил Нина да си вземе душ преди него, така че да може тя да има колкото си иска топла вода. Помислила си бе, че той просто се опитва да стопли отношенията си с нея с кавалерски жест, но може би е искал просто да остане сам известно време, за да може да се обади на любовницата си. Дишането ѝ бе учестено. Възможно ли бе цветята вече да са изпратени? Въпреки че не искаше да чува повече, не

можа да устои да не подслушва. Напрегна се да разбере разговора, който в същото време се страхуваше да чуе, което бе почти толкова умно, колкото да притиснеш някое натъртено място, за да разбереш колко боли.

— Знам. Аз също бих искал да съм с теб сега. Съжалявам, но не мога. Ще дойда скоро обаче. След сезона ще имаш цялото ми внимание.

Любов и искрено чувство обгръщаха думите на Мич, гласът му се понесе и стигна до ушите ѝ, нежен като милувка.

Нина се облегна на стената. Едно непознато усещане се надигна в корема ѝ и я загриза отвътре. Тя го изследва, сякаш бе някаква археологическа находка, като се опита да го назове. Да го осмисли. И да го отрече. *Ревност?*

Направи гримаса. Как можеше да е това?

Как можеше да бъде нещо друго, освен ревност?

Като се върна на пръсти обратно в гостната, тя затвори тихо вратата, стовари се върху леглото и покри лице с една възглавница. Каква идиотка беше само! Тя действително *ревнуваше* от някаква непозната жена от другата страна на телефона. Като притисна по-силно възглавницата до лицето си, тя сподави една въздишка. По-добре да се осъзнае адски бързо. *Това е назначение, Нина. Работа. Това е единствената причина, поради която си тук.*

Бясното ѝ любопитство разстройваше иначе рационалните ѝ мисли. Не можеше да припише дразнещата заетост на мислите си на страхотното му тяло — въпреки че това бе определено насочване — или на хладното му мъжко самочувствие. И не високата му длъжност я привличаше. Не я бе грижа за такива повърхностни неща.

Неговата вътрешна разпаленост я бе привлякла, беше я хипнотизирала с топлината си. И неговата склонност към остроумни и бързи отговори, към сарказъм, топлото му отношение към животните и всяка друга малка уязвимост, която я караше да се чувства така, сякаш се оглеждаше в някакво огледало всеки път, когато го погледнеше. Въпреки най-добрите си намерения, тя трябваше да признае, че бе започнала да се интересува *от мъжа* Мич Халоран.

Но той обичаше *нея*, която и да бе тя.

Беше ѝ го казал по телефона. Беше ѝ казал, че иска да бъде с нея. *С нея*. Някъде, някъде другаде, само не и в Литъл Рок, където бе

вързан за бодигард, когото не желаше.

Нина въздъхна, заби пръсти във влажната си коса и затвори очи. Прокле емоциите си за това, че я препъваха като необучено кученце с каишка. Имаше да върши работа. Имаше да спасява живот. Нищо друго не можеше да я интересува в този момент.

Почукването на вратата я накара да скокне.

— Да?

— Почти готова ли си?

Тя побърза към вратата и я дръпна, за да я отвори, като се опита гласът ѝ да прозвучи безпристрастно и делово.

— Готова съм, когато ти си готов.

Той я изгледа от глава до пети, а на лицето му бе изписана развеселеност.

— Не искаш ли да си изсушиш косата?

Ръката ѝ инстинктивно се придвижи до влажните ѝ коси.

— О, да. Почти забравих.

— Няма нищо. Аз още не съм си взел душ. — Като се облегна на вратата, той скръсти ръце и я изгледа. — Добре ли си?

— Разбира се — излъга тя, като се извърна, за да скрие доказателството за измама, която изгаряше бузите ѝ. — Защо да не съм? Върви да си вземеш душ.

Последва неловка тишина.

— Нина...

Тя не отговори. Беше произнесъл името ѝ с прекалено голяма нежност. Ако се обърнеше с лице към него, той със сигурност щеше да прочете уязвимите емоции, изписани на лицето ѝ. Внезапно топли ръце обгърнаха раменете ѝ. Тя подскочи.

— Нина?

— Да.

— Благодаря ти за това че ми прости. Не трябваше да нарушавам правилата. Не съм се опитвал да ти скроя номер. Съжалявам.

Стомахът ѝ се сви. Тя се опита да се пребори с докосването му, което изгаряше кожата ѝ.

— Аха, добре... Трябваше да те сритам по задника, което все още е възможно, ако опитах нещо отново.

Тя се обърна към него, отдръпна се, докато той застана извън нейния личен свят, и после скръсти ръце на гърди. Смущаващата му

близост замъгли преценката ѝ. А тя имаше нужда от добра преценка, за да завърши успешно работата си. Не можеше да забрави това.

— Мич?

— Да?

— Върви да си вземеш душ.

И нека да е студен. Мъдър съвет, който тя трябваше да даде на себе си.

Едва късно същия следобед Нина остана насаме с Лиза. Мич, Джаред и останалите от тренинговския щаб се бяха събрали на някакво разгорещено обсъждане при затворени врати в кабинета на Джаред, а всички други бяха си тръгнали. Тя се приближи до Лиза, която седеше зад бюрото си в един ослепителен по извивките на тялото ѝ червен костюм и сред облак от парфюм *Съблазън* — докато секретарката тракаше по клавиатурата на компютъра с пълно внимание.

— Извинявай, имаш ли минутка, Лиза?

Очевидно привикнала към прекъсвания, младата жена се обърна от монитора и я погледна изпод силно гримираните си вежди.

— Разбира се. Какво има?

Нина се огледа зад себе си.

— Има ли някакво местенце, където можем да поговорим необезпокоявани от никого?

На изписаното лице на Лиза се появи любопитство. Тя стана и оправи блузата си.

— Залата за конференции е приятна и тиха. Ела.

Заобиколи бюрото си и Нина я последва, докато преминат през дългия коридор към залата за конференции.

Втрещеният поглед на Нина остана върху затворената врата на Джаред. Раздразнението ѝ към Мич се бе поуталожило с течение на деня. В края на краищата *нищо* не се бе случило. Нямаше смисъл да разрушават техните работни взаимоотношения, като продължава да му е сърдита. Но все пак тя не искаше той отново да я пренебрегва. Следващия път можеше да няма такъв късмет.

— Считааш ли, че Мич ще има благоразумието да остане там?

Лиза се засмя. Беше чула историята по-рано този ден.

— Доколкото познавам Мич, той вероятно ще се опита да те отбягва. Не и днес обаче. Този мъж е твърдоглав като магаре на мост, но знае много добре, че не трябва да прави каквото и да е толкова скоро.

— Защо би направил отново нещо толкова глупаво в края на краищата? Не го разбирам. — Нина намръщи чело от напрежение. — Да си твърдоглав е едно, но той гледа почти пренебрежително на всичко това.

В тона на Лиза пролича леко съжаление.

— О, по дяволите, та той е просто един мъж... Пренебрежението е в природата им, нали? При тях нищо не е в хармония и те се държат прекалено... по мъжки, за да осъзнаят, че са раздразнили една жена. Разбери, мъжете са кучета.

След като влязоха в залата за конференции, Лиза затвори вратата и се обърна към Нина. Заговорническа полуусмивка разтегли яркорозовите ѝ устни в широка, лъскава усмивка.

— И така, какво има?

Искаше ѝ се да премине към главната тема след минутка, след няколко предварителни въпроса, с които да се доближи до нея. Нина измъкна един стол и седна.

— Седни. Искях да те попитам за някои от играчите, без някой да може да ни чуе.

— За някои играчи. — Лиза седна на един стол и подпря ръце на масата, явно заинтригувана. — Искаш да кажеш *заподозрени*?

Нина наклони глава на една страна.

— *Вероятно* заподозрени. Мислиш ли, че би могъл да бъде някой играч?

— Разбира се. Или запаянко. За кои играчи искаш да разбереш нещо?

— За който и да е. Садик, Едрик. Или някой друг от отбора, за когото можеш да се досетиш.

— Този разговор е поверителен, нали? — Лиза стрелна поглед към вратата. Подпхна кичур коса зад ухото си. — Защото аз спечелих доверието на този отбор и не искам да го изгубя.

— Разбира се — увери я Нина. — Просто предположих, че след като ти си в центъра на нещата...

— И след като съм жена...

— И след като си жена — съгласи се Нина, — можеш да имаш някои предположения, които да споделиш. Мич и Джаред изглежда си мислят, че никой не може да навреди на Мич. Това не помага.

И тя се усмихна унило.

Лиза седна на мястото си, очевидно задоволила любопитството си.

— Ами... Садик... Сам... може да бъде наистина опасен, когато е друсан.

— И аз така чух.

— Да, вярно е. Но като оставим настрана наркотиците той е съвсем хрисим. — На устните ѝ се появи бърза усмивка и след това изчезна. — Но той е избягал от центъра за рехабилитация, чу ли това?

Нина кимна.

— Обажда се на няколко пъти тук, Нина, но аз не съм казвала на никого. Не искам той да се забърква в повече неприятности. Просто се опитвам да го убедя да се върне обратно в центъра. — Тя изсумтя. — Но кой ли да слуша?

— Каза ли ти къде е?

Секретарката поклати глава.

— Той е по-умен от това. Сега за Едрик. — Тя извъртя очи. — Не позволявай на господин Невинност да те заблуди. Той просто е вероятно заподозряно лице като всички останали.

Сърцето на Нина затупка по-бързо.

— Кое те кара да мислиш така?

— Просто вътрешно чувство. Прави се на две и половина, но мисля, че се изплъзва. Нямам никакво доказателство. Мич ми каза, че Едрик се е навъртал около къщата му онази нощ, когато ти пристигна.

— Така ли? — Изненадата я жегна. Чувството на Лиза потвърждаваше нейното. — Ами Брок?

— Брок? Може би. — Лиза изглежда бе скептично настроена. Изкриви уста на една страна и известно време оглежда маникюра си. — Какво би имал той срещу Мич?

— Не знам? Затова те питам. Ако считаш, че не е логично да бъде заподозрян, свободна си да го кажеш.

— Както казах, *може би*. Но просто не го виждам.

Като кръстоса крака, Нина смени тактиката, както се надяваше, с неподправено изящество.

— Добре, друг въпрос. Мич има ли си приятелка? Вероятност за някакво фатално привличане в живота му?

— Приятелка? О, не мисля, че това има нещо общо. — Лиза се намръщи и вдигна глава. — А ти?

Нина вдигна ръце с дланите напред.

— Просто разсъждавам. Трябва да проверя ситуацията от всичките ѝ страни.

— Е, Мич *наистина* си има приятелка, разбира се, че има приятелка. Не забравяй, той е Адонис на НБА. Жените винаги се интересуват от мъже като Мич. — На лицето на Лиза се появи изражение на разбиране. — *Ти* не се интересуваш от него, нали?

Нина залитна назад и постави ръце на гърдите си.

— За Бога, не — излъга тя, като се опита да убеди себе си толкова, колкото и Лиза. — Опитвам се да разбера дали има жена в живота му, която да е настроена срещу него.

— О, добре. Просто ме изненада с този въпрос.

Погледът на Нина прониза Лиза.

— Значи сме квит, тогава. Ти също ме изненада.

Нима бе толкова очевидно, че една жена, която едва я познаваше, можеше да види, че тя е... привлечена... от треньора?

Тя лекичко се изкашля.

— Значи казваш, че Мич излиза с някоя?

— Не съвсем. Никога не го е правил, въпреки че около него имаше непрекъснато жени.

Лиза кръстоса ръце и челото ѝ леко се намръщи.

— Но щом веднъж Фелисити заби челюстите си в него, другите жени си подвиха опашките. Те често са в устата на другите, Мич и Фелисити. За съжаление — добави тя, като подчертаваше всяка сричка.

Познатото кисело усещане сви стомаха на Нина, но тя го пренебрегна. Това бе мисия за намиране на факти в края на краищата. Не я беше грижа дали този мъж има жена или рояк дечурлига, а камо ли да се безпокои за някаква си приятелка на име Фелисити. Фелисити, а? Това би било подходящо име за някой френски пудел.

Тя се изкашля леко.

— Предполагам, че ти не харесваш тази Фелисити... каква ѝ бе фамилията?

— Аштън. Фелисити Аштън — изсъска жената, като се опита да прикрие презрението си. — И така си е, не я харесвам. Тя действително се наричаше моя добра приятелка, но стигнах до заключението, че не е нищо, освен уличница, която се опитва да се издигне в обществото. Тя е такъв тип жена, която би стъпкала всяка друга в безмилостния си лов за някой мъж с пари.

И потърка пръсти, за да подчертае думите си, със свити от презрение устни.

Нина бе обзета от състрадание.

— Да приема ли, че тя е потъпкала приятелството ти?

Лиза се нацупи още повече.

— Съвсем точно. Използва ме. Мисля, че никога не е желала искрено да ѝ бъда приятелка. За нея аз бях просто един мост към Мич. Този тип жени ме карат да се чувствам зле.

— Съжалявам. Мен също.

Лиза изсумтя с искрено възмущение.

— Е, тя ще си получи заслуженото.

Нина се опита да измести разговора към някое по-неутрално разклонение на темата.

— Ако тя и Мич са толкова одумвани, къде е тя?

— Нямам представа. Не искам да говоря за нея повече, но не съм я виждала от известно време.

— Тя работи ли?

Лиза изсумтя.

— Ха! Нито един ден в нещастния си живот. Единственото нещо, което някога е работила, е да си извива мършавото тяло под някой мъж, който може да я обсипе с диаманти и кожи.

— Наистина ли? — Нина изпита разочарование. — Това ме изненадва. Жена като нея не изглежда да е типът на Мич.

— Не се шегувам, но предполагам, че човек никога не може да каже какво е в главата на един мъж. Ако бях усетила дяволския ѝ план да го улови в капана си, никога не бих ги запознала. Той заслужава нещо по-добро.

— Е, очевидно той не споделя мнението ти за тази жена. — Въпреки че от описанието, което Лиза ѝ бе дала, Нина бе съгласна — Мич наистина заслужаваше нещо по-добро. — Чудя се къде ли е все пак.

— На практика тя страда от хроническа загуба на апетит, но всеки път, когато наддаде стотина грама, отива в някаква префърцунена ферма за регулиране на теглото в Калифорния. Може би е там. — Лиза погледна към часовника на стената и сви устни. — Не искам да прекъсваме, но...

— Съжалявам, почти свършихме. Нямаше ли Мич да спомене, ако Фелисити е в Калифорния? Той никога не е разговарял с мен за нея.

— Той е много потаен за личния си живот. — Лиза се завъртя на мястото си, като погледна още веднъж крадешком часовника. — Ако не е споменал за нея, то е вероятно защото знае, че тя няма никаква връзка с преследването, и просто не иска да се намесваш в техните взаимоотношения.

Втрещеният поглед на Нина срещна острите очи на Лиза.

— Не исках да те обиждам. Просто казвам защо Фелисити *би* преследвала Мич. Но тя *получи* онова, което искаше.

Нина кимна.

— Добро основание. Не съм искала да те разстройвам.

— Не съм разстроена. Просто мразя тази жена и съм отрупана с работа. — Тя се изправи и пъкна стола под масата. — Кое те кара все пак да мислиш, че една приятелка може да бъде заподозряна?

— Е, никога не ми е идвало на ума, че Мич е увлечен по някоя. Но когато днес излезе, е отишъл до един цветарски магазин и е поръчал четири дузини цветя. Това ме наведе на мисълта, че е възможно да съм пренебрегнала цяла дузина възможни подозрителни лица.

— Случайно не е ли поръчал рози?

Лиза изключи осветлението над главите им и се дръпна настрана, за да направи място на Нина да мине, а тя да затвори и заключи вратата.

— Н-не знам. Не забелязах. Защо?

— Защото вдругиден е Денят на майката, Нина, а Мич винаги поръчва рози за майка си. Вероятно напразно си се безпокоила за някоя приятелка.

— Денят на майката — повтори Нина с учудване. — Хм. Дори не си бях помислила...

— Ооо... — подразни я Лиза. — Виждам каква добра дъщеря си. — Тя зацъка с език. — Имаш все още няколко минути, ако искаш да изтичаш и да поръчаш нещо за твоята майка.

Устните на Нина се удължиха в тънка усмивка.

— Няма нужда. Аз нямам майка.

Тя изненада себе си, като призна това на висок глас.

— Така ли? — Лиза се вторачи в нея, докато двете преминаваха по коридора. Едното ъгълче на устата ѝ се повдигна. — Какво знаеш ти... Още едно общо нещо между нас.

— Къде е твоята майка?

— Не знам, не ме и интересува. Във всеки случай — тя присви очи и гърбът ѝ се вдърви, — тази жена е мъртва за мен от години.

[1] Годишен празник в чест на майките и майчинството, честван на втората неделя на месец май. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ПЕТА

На следващата сутрин Мич се събуди като изхвърчал от скутер. Той скокна от леглото и погледна накриво часовника. По дяволите! След като се похвали с всекидневния си крос в ранно утро, беше се успал вече за трети път, откакто работеха заедно с Нина. Тя бе спокойна и се държеше сдържано, откакто той се бе измъкнал от къщата предния ден. Не искаше да влошава нещата, като се показва като човек, на когото не може да се разчита.

Отметна завивките и побърза към тоалета, като се надяваше Нина да има добрината да не нахълта в него. Ако положението им бе обратното обаче, той нямаше да се поколебае да посипе малко сол в раната. Засмя се. И двамата твърде много обичаха съперничеството за тяхно собствено добро.

Той намъкна дрехите си, след това се втурна в коридора. Вратата на гостната бе затворена, а леглото — прилежно оправено. Характерното й ухание се носеше във въздуха.

— Нина?

Никакъв отговор.

Препусна надолу по стълбите. Тя нямаше да излезе, без да му се обади. Вземаше насериозно задълженията си като бодигард — факт, който подчертаваше достатъчно ясно. Беше изненадан, че не беше останала да бди до леглото му — не че би имал нещо против, ако го бе правила. Носът му усети аромата на кафе от кухнята и отново я извика.

Все още никакъв отговор.

Докато стоеше до мивката и си наливаше чаша от горещата течност, долови с крайчеца на окото си едно движение в задния двор. Тя беше. С коса, вързана на конска опашка на тила, обути в спортни шорти и фланелка за джогинг, Нина изпълняваше серия упражнения от карате с ловкост и точност, следвайки някакъв вид хореографска рутина. С боси крака, зачервената ѝ кожа блестеше от капчици пот. Беше намръщена от съсредоточаване, докато риташе високо и удряше силно.

Мускулите ѝ се свиваха и отпускаха по начин, който накара дъха на Мич да секне. Кръвта нахлу в слабините му. Като усети в себе си странно желание да я наблюдава, той мина встрани от прозореца, скрит наполовина. Продължи да я наблюдава. Не можеше да се въздържи. Тя бе най-пленителната емоционална жена, която бе срещал някога. Загадка в някои случаи, приятно предсказуема в други.

След като изигра няколко пъти упражненията си, тя избърса една струйка пот от гърдите си, хвърли поглед към прозореца на спалнята му, после погледна часовника на ръката си с раздразнение. Той се сепна. *О, да, кросът.* Изпи няколко забързани глътки кафе и излезе през задната врата.

Нина седеше на земята и си връзваше обувките. Тя погледна към него, когато чу вратата да се затваря, поклати глава и тънка усмивка се появи на лицето ѝ.

— В ранно утро, а, треньоре? Може би искаше да кажеш — в ранния обяд?

— Да, да, знам. Съжалявам. — Той клекна до нея и се наведе на една страна, после на друга, като разгръщаше мускулите си. — Какво се упражняваше преди малко?

Тя го погледна въпросително.

— О, аз... те видях от прозореца.

— Нарича се *ката* — обясни тя. Единствената ѝ реакция, като узна, че той я бе наблюдавал, бе една извита вежда. — Това е нещо като бокс за защита при бойните изкуства.

Кимна.

— Изглежда си добра — изрече с безразличие, като се наведе над протегнатия си крак, така че да не трябва да срещне погледа ѝ. Значи, направи ѝ комплимент. Голяма работа.

Нина се вторачи в Мич, развеселена някак си от линиите от съня, които все още бяха очертани на лявата му буза. Непринуденият му комплимент ѝ достави повече удоволствие, отколкото логически би трябвало.

— Благодаря. Работих усилено, докато го усъвършенствам. Точно тези рутинни действия се наричат *китайски бокс*. Той е един от любимите ми. Предполагам, ти не си запознат с карате.

— О, аз винаги съм се занимавал с баскетбол и бейзбол.

Тя се изправи бързо на крака, като издърпа сака си, и стегна здраво шнура, така че найлоновата торба остана плътно прилепнала до тялото ѝ. Като вдигна поглед към него, тя потърка ръце.

— Карате е едно предизвикателство. Обзалагам се, че ще ти хареса. Изглежда обичаш предизвикателствата. Точно като мен. Готов ли си да започнем кроса?

Той кимна, докато се изправяше.

— Като ми каза, че обичам предизвикателствата, това комплимент ли бе или обида?

— Ти си умен мъж, Халоран. Открий го сам.

Бягаха в приятно мълчание в продължение на няколко минути, като свиха по една пътека през пищната растителност в съседство на имота на Мич. Масивни дъбови дървета бяха подредени по дължина на улиците от двете им страни. Високите им клони се извиваха над пътя и се срещаха по средата, сякаш се протягаха един към друг в изящен танц. Шареното слънце блестеше и се процеждаше през балдахина от смарагдови листа, които се извиваха и усукваха от нежния сутрешен бриз.

Нина се възхити на имененията в този отдалечен район, доволна, че бягаха в мълчание, докато подгрее сърдечносъдовата си система. Над тях грачеха и цвърчаха птички. Джафкащ териер се изви и залая по тях, когато преминаваха покрай една ограда от тухли и ковано желязо.

Отминаха прекрасна тъмнокоса жена, която буташе двойна детска количка с ококорени близнаци. Нина се усмихна на младата майка, която се отдръпна, за да им направи път.

Когато навлезе в обичайния си ритъм и дишането ѝ се регулира, тя забави ход, направи кръгово движение с ръце и попита мъжа, който бягаше до нея:

— Сгрят ли се?

— Аха.

Той повдигна долната част на фланелката си и избърса потта от челото си. Нина се възползва от гледката на плоския му корем, като измести поглед тъкмо преди той да забележи.

— Днес си в много по-добро настроение, отколкото вчера, Нина. Означава ли това, че си ми простила напълно?

Тя му стрелна един поглед, който означаваше *иска ти се*.

— На изпитателен срок си.

— Честно, от твоя страна...

— Така... — Нина реши да започне темата от позиция на невинен и учтив интерес. — Утре е Денят на майката, треньоре. Нали не си забравил да избереш нещо за майка си?

Той впери поглед в лицето ѝ, разтревожен и изненадан.

— Изпратих ѝ цветя. Защо?

Нина се опита да не се почувства облекчението ѝ, че розите не са били за Фелисити. Наистина се опита. На устните ѝ се появи истинска усмивка.

— Просто проверявам да не си забравил, това е всичко.

— Аз не я забравям — каза рязко той.

Тъй като не бе сигурна откъде идва внезапната острога в гласа му, Нина се загледа в Мич, когато един велосипедист приближи изотзад и я прекъсна.

— Внимавай отляво — предупреди той.

Когато двамата с Мич преминаха вдясно един пред друг, за да направят място на колоездача да мине, Нина се облегна на рамото му. Някаква кола, която се движеше бавно по улицата в тяхната посока, привлече вниманието ѝ. *Хонда Акорд*. Синя.

Пулсът ѝ се ускори и тя инстинктивно настръхна. Не изглеждаше, че бърза за някъде. Дали шофьорът просто търсеше някакъв адрес... или ги следеше?

И нещо, което бе по-важно, беше ли това Едрик? Марката и моделът съвпадаха. Велосипедистът отмина, като им махна нехайно с ръка за благодарност, и те отново застанаха един до друг. Нина бързо застана между хондата и Мич и постави ръка върху задния си джоб, уверявайки се, че оръжието ѝ е там. Като се престори, че свива встрани, тя отново погледна крадешком колата. Тъмно оцветени стъкла. Точно като на Едрик. Не може да разпознае шофьора, но всеки нерв в тялото ѝ бе тревожно опънат. Не беше някой, който търсеше адрес.

Обърна се с лице напред и се поколеба дали да каже на Мич за колата или не. Веднъж вече се бе убедила в това доколко твърдоглав може да е той и вероятно би я обвинил в параноя. Особено като се има предвид как защитава Едрик. Реши да държи колата под око и предпочете да продължи да бяга с него, отколкото да го предупреди. Като пхна палец под ципа на задния джоб, тя започна да поглежда

назад към колата. И тъкмо когато периферното ѝ зрение я улови, пронизващо изсвистяха гуми и смутиха утринната тишина.

Водена от чист инстинкт и адреналин, тя се сниши и се блъсна в Мич, като го събори на земята.

— Бягай! Мини от другата страна на тази ограда. Веднага!

Объркан, Мич падна напред, като успя да застане на ръце и колене, после се превъртя по корем и изпълзя през една отворена врата в двора, който му бе показала. Забеляза как тя мина встрани, извади оръжието си и се скри зад една синя пощенска кутия, тъкмо преди колата да се блъсне в бордюра, като направи грозен белег върху прекрасната зелена трева, която разделяше тротоара от пътя.

Със свистящи гуми колата ускори ход към пощенската кутия.

— Нина!

— Лягай!

Той се сви, когато стрелбата на пистолета разкъса непорочната тишина на околността. Не можеше да каже откъде дойдоха изстрелите и към кого бяха насочени. Те издрънчаха в някакъв метал, забиха се в земята с глух звук, префучаха над тях. Като покри глава, той затвори очи и се помоли изстрелите да спрат. За частичка от секундата стана тихо, преди да се чуе остро стържение на метал и колата се блъсна в пощенската кутия, като проглуши ушите му.

— Нина!

Без да мисли за опасността, той изпълзя на ръце и крака. Колата зави и направи още по-дълбока бразда в алеята с предната си дясна гума, изсвистя на заден ход, застърга по бордюра, после разрови път в средата на градината. Неуправляема, тя зави безразсъдно бързо към движещите се автомобили.

Чу как заскърцаха спирачки, как закрепяха клаксони и как сърдити шофьори започнаха да викат заради задръстването, но не им обърна внимание. Обезумял от страх, дишащ на пресекулки, той неистово се изви към пощенската кутия. Нина лежеше с лице към земята.

— Нина!

Мич се изправи на крака. Мили боже, ранена ли беше? Страх скова гърдите му, спря дъха му. Не мислеше, че ще може да го понесе, ако Нина бе наранена заради него. Кой, по дяволите, се опитваше да го преследва? Мич се зачуди и се заозърта енергично. Колата бе

изчезнала, оставяйки цялата улица опустяла. Той се препъна в оградата с бели колове и се втурна към Нина с крака, подкосени от адреналина. На средата на разстоянието се смрази. Тя вдигна поглед към него. Изглеждаше... добре.

— Добре ли си? — попита го, останала без дъх. Надигна се, като си помогна с ръце и крака, после седна отново, за да си поеме дъх. Втораченият ѝ поглед мина покрай него, като проследи пътя, по който бе изчезнала колата.

— Нито една кола не спря — учуди се тя. — Нито дори велосипедистът. Не е за вярване. *Ти* добре ли си, Мич? — повтори тя.

Той видя тревогата в очите ѝ. Изглеждаше невредима. Испита облекчение. Забърза към нея, клекна до нея и предложи треперещата си ръка.

— Дали аз съм добре? *Ти* си тази, която е просната върху бетона.

— Това е тактическа позиция за стрелба, Мич. Добре съм.

Като се държеше за ръката му, тя се изправи на крака, постави пистолета в задния си джоб и започна да отърсва дрехите си от боклуците от тротоара.

— Аз съм много по-добре, отколкото онази кола. Знам, че забих в нея поне куршум или два. Не знам как се е отървал шофьорът, но ми се струва, че улучих и него. Това ще стесни кръга на заподозрените. — Тя вдигна поглед към мъжа до нея и откритото му безпокойство я трогна. — Съжалявам. Сега виждаш ли защо не искам да рискуваш да се разхождаш сам?

— Толкова се радвам, че си добре — избъбри той, като пренебрегна въпроса ѝ.

Без предупреждение той я притисна силно към гърдите си. Постави потната си буза върху косата ѝ. Тя се опита да се дръпне.

— Мич, аз...

— Шшт. Нека да ти изкажа благодарност, че сме добре. Това е просто една прегръдка.

Нина се отпусна до него, като си каза, че те са просто двама души, изживели силен стрес, които се успокояват взаимно. Това бе всичко. Тя пренебрегна силната изненада от това, че се оказа в прегръдката на Мич, и се съсредоточи върху сърцето му, което биеше като картеница. Ритъмът бе несинхронизиран и бавно се успокояваше, но съвсем точно показваше дълбочината на неговия

страх. След още един миг тя се опита отново да се дръпне. Той затегна прегръдката си.

— Трябва да се обадим на полицията, Мич — рече тя, а думите ѝ заглъхнаха в гърдите му.

Около тях животът продължаваше, сякаш нищо не се бе случило. Писклив, далечен звук от детски смях изпъстри предателски застиналия въздух.

— След минутка.

Вероятно някой вече се бе обадил, защото Нина дочу далечни сирени. Все още никой не бе изтичал да провери състоянието им. Хората се страхуваха твърде много да се замесват. Тя изчака още миг, после напомни:

— Мич...

— Господи, как ме изплаши — прошепна той дрезгаво. — Видях те да лежиш там и си помислих, че са те простреляли.

Като затвори очи, тя се отпусна в него и остави нежните му думи да преминат през нея за един миг, който бе нескончаем и същевременно прекалено кратък. После, като се сети за ролята си в неговия живот, тя бавно се отскубна от прегръдката му и плъзна ръце по гърдите му. Пренебрегна силния подтик да се върне към безопасния кръг на мускулестите му ръце, отдалечи се мислено и физически, после заразглежда всеки сантиметър от него. Изглеждаше невредим.

— Нали не си ранен?

Той поклати глава и прокара с опакото на ръката си пръсти по бузата ѝ.

— Просто съм потресен.

Тя го погледна отново втренчено в очите и една спирала от желание, напоено в съжаление, направи тромав пирует върху сърцето ѝ. Между тях се разпростря мрежа от електрическо напрежение, бучащо със свой собствен живот. То ги свърза заедно в неописуемо кълбо. Не бе очаквала това, не беше го очаквала.

Няма значение, Нина. Тя извърна поглед.

Само това ѝ липсваше — да плъзнат слухове, че се е забъркала с клиента си — при това при първата ѝ задача като свободен агент — и всичко да достигне до клеветниците ѝ. Приказки за още един гвоздей в професионалния ѝ ковчег.

Като преглътна, тя му каза очевидното, в усилие да пренасочи енергията на мислите си.

— Трябва да затегнем мерките за сигурност. Този мъж става все по-смел с всеки изминал ден.

— Знам.

Той прокара пръсти по черната си като абанос коса.

Тя погледна надолу по улицата, а умът ѝ работеше трескаво, за да осмисли онова, което се бе случило.

— Кой знае, че правим кросове всяка сутрин?

— Не знам, вероятно всички. Не го пазя в тайна. По дяволите, би могъл да бъде и някой от съседите ни.

Тя издаде звук на безсилие и постави юмруци на бедрата си, като обходи улицата с бавно гаснещ гневен поглед.

— Като заговорихме за това, някой живее ли наблизо? И по дяволите, къде е полицията? Нека да почукаме на някоя врата. — Тя се огледа за някоя къща наблизо и видя една с отворени прозорци. — Всъщност ти върви да почукаш на онази врата — посочи тя, — а аз ще остана тук и ще пазя мястото на произшествието.

Мич се отправи към къщата, която му бе посочила, но внезапно се върна обратно. Погледът му бе разтревожен.

— Виж, Нина, трябва да премислим отново твоя ангажимент.

— Какво? — почти изписка тя. — Да не се връщаме повече към това. Нямаме време за това, треньоре.

— Не те обвинявам. — Той я сграбчи за раменете и гласът му стана дрезгав. — Не виждаш ли, аз не искам да пострадаш.

Тя въздъхна и се освободи от хватката му.

— Нямам намерение да пострадам, Мич, но основната цел е да запазя *теб* жив. В работата ми има рискове и аз ги поемам.

— Ами ако аз не ги приемам? — Той удари юмрук в гърдите си. — Ами ако не искам да те ползвам като човешки щит? Нямам ли право на глас?

— Не знаех, че се безпокоиш за това, Мич.

Искаше леко да го подразни. Той го прие по различен начин.

— Е, Нина, сега вече знаеш...

Ударите на сърцето ѝ се ускориха. Хвана го за ръката.

— Виж, и двамата сме разстроени. Оценявам това, че ти се... *безпокоиш*, но обещавам да се справя с работата си.

Мич вдигна ръка и сграбчи нейните. Обхвана ги с дланта си и ги вдигна до гърдите си.

— Знам, че можеш, Нина, скъпа, но никоя работа не е толкова важна, че да си струва да умреш за нея.

Не си струва да умреш за нея. Тя се отърси от мисълта и отблъсна изненадата, че той я нарече *скъпа*.

— Нямам намерение да умирам — увери го тя с подчертана увереност и кураж. — И няма да заминавам *никъде*.

Той изруга отново, преди да освободи ръката ѝ, и се отдалечи. Бурни емоции забушуваха в него, подобно на ураган, който връхлита върху равен плаж. Нина го смущаваше, караше го да желае неща, които не си позволяваше да има. Искаше да я разтърси, да ѝ изкрещи *остави ме сам!* Усещането за това, че тя може да получи куршум, за да спаси живота му, го караше все по-трудно да се владее. Не можеше да понесе мисълта, че ще се чувства отговорен, ако тя пострада някак си заради своя ангажимент към него. Не бе предполагал, че положението ще се окаже толкова непоносимо.

Проклет щеше да е, ако продължаваше да позволява на Нина да влиза под кожата му. Тя ежедневно рискуваше живота си. Заплахата да я загуби бе реална. Което не можеше да понесе.

— Мич?

Той се обърна към нея, погледите им се срещнаха и в тях тлееше всичко онова, което бе останало неизказано.

— Какво?

— Моля те. Върви, почукай на онази врата и се обади на Джеферсън.

Нацупи се, но се подчини. Облекчена от това че остана сама за миг, Нина се огледа, отбеляза омачканата и набраздена от коловози трева, месингови гилзи бяха разпръснати по земята и отразяваха неясната светлина като скрити скъпоценни камъни. Очевидно заподозреният бе отвърнал на стрелбата ѝ със злост. Да е благодарна на господ, че се скри зад пощенската кутия. Тя забеляза, че голяма част от гилзите не бяха от нейния *Глок* четиридесети калибър. Този мъж бе сериозна работа. Тя клекна до една чужда гилза, за да прочете знаците по нея. Деветмилиметрови. С малко късмет полицейската лаборатория можеше да изследва браздите, които оставяше едно оръжие след стрелба... ако някога стигнеха до някой конкретен заподозрян.

Тя вдигна глава, като чу Мич да тича към нея.

— Тръгнали са насам.

— Добре.

Тя се изправи. Напрежението висеше между тях тежко като ризница. Отрезвяващото осъзнаване на опасността, с което се бе сблъскал той, и емоционалната опасност, която представляваше, разсякоха опасната самоувереност на Нина. Тя преглътна, копнееща за глътка вода. *Или водка.*

— Трябва да спрем този човек, Мич, преди да...

— Не го изричай. — Той постави пръсти на устните ѝ. — Не го прави реално.

Преди той да те убие. Не го каза. Но то си беше реално. И никой от тях не можеше да го отрича повече. Нито пък Нина можеше да отрича, както и мъжът, който стоеше до нея, че тя също се безпокои. Протегна се и взе в двете си ръце неговата, като я сниши, докато преплете пръсти с неговите. Стояха един до друг в унило мълчание, като се държаха за ръце и чакаха Пийт да се появи. Нина осъзна, че нещо много повече от живота на един непознат бе изложено на опасност.

Нещо много повече.

Едва следобед Мич и Нина успяха да приключат заедно с Джеферсън всичко с полицията и се подготвиха да отидат в управлението на *Лейзърс*. Джеферсън беше получил одобрение от отдела си да посвети цялото си време на случая *Халоран* поради особеностите му характер и нарастваща сериозност. Той бе пренасочил останалата част от случаите, с които се занимаваше, на по-младите детективи поне за известно време. За учудване е как един полицейски отдел можеше да настрои работата си заради някой известен гражданин — замисли се Нина. Тя си представи как младите детективи въобще нямаше да останат доволни от това да се заемат с дребните Происшествия, но пък се зарадва, че ще може да разчита повече на помощта на Джеферсън. Споделила бе с него подозренията си относно Едрик и той я бе уверил, че ще провери внимателно играча.

Нина и Мич влязоха в колата, затръшнаха вратите и после закопчаха предпазните си колани. Мич запали двигателя, протегна

ръка към облегалката на Нина и погледна зад тях. Гумите изсвистяха и той излезе на магистралата като състезател.

— Всичко наред ли е, Мич?

— В действителност не. Целият ми ден е провален — измърмори той, като посочи с жест часовника на таблото. — Едва ли ще имам някакво време преди тренировката, а сега дори не ми е до баскетбол. Това нещо не можеше да се случи в по-неподходящо време.

— Е, преследвачите са общо взето доста непредсказуеми.

Той дори не се усмихна.

— Знам, че за мен е лесно да го кажа — да, наистина, така е — но опитай да се успокоиш, Мич. Двамата с Пийт ще държим всичко под контрол — увери го тя, въпреки че вътре в себе си се укоряваше за това, че не успя да забележи регистрационния номер на колата тази сутрин. От това, което тя успя да си спомни, към предната броня нямаше прикрепена метална пластина и докато се появи задната броня, тя бе твърде заета да изстрелва куршуми, за да забележи нещо. Все още се чувстваше глупаво, за това че пропусна да забележи една толкова важна подробност.

— Ние сме тук, така че ти не трябва да ангажираш вниманието си с този маниак.

— Оценявам го. — Мич стисна устни и погледна над нея. — Ще се опитам да не го забравям, но не мога да обещаю. Бързаш ли да влезеш в кабинета?

Тя сви рамене.

— Моят кабинет е там, където ти отиваш, нали не си забравил?

— Добре. Тогава твоето работно място е приютът. — Той извъртя врат и изви рамене. — Твърде съм напрегнат, за да бъда, от каквато и да е полза на отбора в момента. Животните ще ме успокоят.

— Отличен план, тренъоре.

— Мога ли да те помоля също и за една услуга? Можем ли да не говорим за този преследвач известно време? Чувствам се обсебен от цялата ситуация. Просто искам отново да се чувствам нормално, дори и само за няколко минути.

— За *преследвача* ли? — смигна му Нина. — Какъв преследвач?

Мич сведе глава към нея и се усмихна.

— Ти ми действаш добре, Нина Уайлд.

— Искат ли се — смърми го тя, като игриво отмести ръката му.

Нужно ѝ бе останалото време от пътуването, за да регулира пулса си.

Мич спря колата на един паркинг до главния вход.

— По начина, по който се развиват нещата, съм доволен, че не доведох Килиан вкъщи.

— Определено. Ако аз имах възможност, и аз щях да те поставя в кучешка колиба.

Той се засмя, което накара Нина да се усмихне.

— Но аз си мислех, че няма да разговаряме за това.

— Ние не разговаряме.

И той дръпна един въображаем цип през устата си. Излязоха от колата и тя привлече вниманието му над лъскавия покрив.

— Малкото куче пират все още ли е тук?

— Ози? — Той се усмихна. — Ти наистина го харесваш, нали?

— То е умно куче — подхвърли Нина нехайно. Заобиколи предницата на колата и застана до него. — Миналата нощ го сънувах, но не си спомням много от съня. Оттогава не ми излиза от ума.

— Както и подозирах. Това определено е сляпа детска любов.

Тя го перна леко с опакото на ръката си.

Мич се ухили, после добави:

— Не знам кога ще го приберат вкъщи, но със сигурност ще проверим.

Той я поведе, като нежно постави ръка на рамото ѝ, докато вървяха, а тя се престори, че не забелязва.

След като стигнаха болничното отделение на приюта, Кели освободи Килиан от клетката му. Той хукна със скокове към Мич, но се спря за кратко и се отдръпна, когато забеляза Нина. Стомахът ѝ се сви. Все още се страхуваше от нея.

— Килиан! — сгълча го леко Мич, като клекна до височината на кучето.

След като кучето бе в безопасност в ръцете на господаря си, Мич погледна към Нина.

— Не знам защо се държи така.

Тя направи лек пренебрежителен жест с ръка, все едно че това няма значение, въпреки че почувства бучка в гърлото и гърдите си.

— Да, аз също си мислех, че го е преодолял — промърмори Кели. — Имахме четирима работници тук през седмицата и той

въобще не се уплаши от тях.

— Ози все още ли е тук? — попита Нина, нетърпелива да смени темата заради факта, че едно сляпо обичащо животно толкова много я мразеше.

Кели наклони глава на една страна, сякаш се извиняваше.

— О, той се прибра вкъщи онзи ден. Ти го харесваше, нали?

— Тя го *сънуваше* — каза Мич на ветеринарката.

Нина го стрелна с изгарящ гневен поглед.

Кели взе от масата една голяма халка, която държеше ключовете за клетките.

— Ела с мен тогава — предложи тя на Нина, преди да погледне към Мич. — Ти можеш също да дойдеш, но Килиан трябва да се прибере обратно в клетката си. Вие, приятели, просто няма да повярвате кого приехме преди малко.

След като Мич заключи виещия Килиан обратно в клетката, като го увери, че скоро ще се върнат, двамата последваха Кели през дългия коридор на приюта. Ред след ред вързани с вериги клетки изпълваха просторната зала, която ехтеше от лай и скимтене.

Насочиха се към едно от крилата, в една ярко осветена стая в далечния край, а Нина надничаше във всяка клетка, за да види животните, покрай които минаваше. Някои бяха приятелски настроени, други бяха зли. А някои просто се страхуваха. Картончета, прикрепени към предната част на клетките, даваха информация за породата, пола и името, ако бе известно. Зловонна миризма от затворени животни изпълни ноздрите ѝ.

Тя се усмихна на една възрастна жена, която разнасяше кучешка храна, а надписът с печатни бели букви на червената рубашка върху дрехите ѝ гласеше: *доброволец*. Като се озърна, Нина забеляза облечени по същия начин няколко други доброволци, които изпълняваха задълженията си в приюта. Две момчета на гимназиална възраст работеха с един маркуч за вода — миеха клетките и пълнеха купичките на кучетата. Една висока жена с къса коса бе застанала с гръб към тях до един плот и попълваше картончета.

— Познаваш ли всички тези доброволци? — прошепна Нина на Мич.

— По физиономия повечето от тях. Не знам обаче имената на всички. Ние сме твърде много, а през цялото време идват и нови хора.

Нина посочи към гимназистите.

— Ти правиш ли това?

— Понякога, но не много често.

Той се усмихна, когато момчетата го забелязаха и се смушкаха взаимно в ребрата. Челюстите им увиснаха в страхопочитание при появата на спортната звезда.

— Тези трябва да се нови — промърмори той тихо на Нина. — Не ги познавам.

И махна с ръка.

Момчетата стояха онемели за миг, преди единият да побутне другия и да си разменят многозначителни погледи. И двамата се окопитиха достатъчно, за да успеят бавно да се оттеглят.

— Но те изглежда добре те познават.

Тя вдигна вежди към него. Младежите явно го боготворяха.

— Ами ето защо не се връщам да работя тук често, въпреки че да прекарвам времето си с животните е сред любимите ми занимания. Тъй като съм известна местна личност, управлението на приюта иска да работя тук доброволно, колкото се може повече. — Той сви леко рамене. — Мислят си, че това насърчава хората да си вземат животни вкъщи.

— Значи ти си нещо като дете, което разлепва афиши за нежелани животни?

Той се засмя.

— Нещо такова.

— Е, аз мисля, че е страхотно...

Тя сияеше пред него.

Той се загледа в лицето ѝ известно време с топъл и нежен поглед.

— Благодаря ти, но не се впечатлявай много. Правя го поради чисто себичната причина, че обичам да бъда тук.

— Тази причина е добра като всяка друга.

Кели се дръпна настрана от входа на светлото, топло помещение и ги остави да минат.

— Влезте вътре. Един боклукчия намерил тези малки същества в сметта и ги донесе — обясни тя. — Всичките оцеляха, въпреки че беше ясно, че са ги изоставили отпреди дни. Беше си наистина чудо.

Нина и Мич се приближиха до една кошара на нивото на пода под отоплителна лампа и надникнаха. Осем топчести златистокафяви

палета териери се бутаха едно в друго, скимтяха и се промушваха сред телата на другите. Будните трополяха точно над онези, които спяха. С късите си муцунки и остра козина те изглеждаха като мънички Ози-та.

— О! — възкликна Нина.

Тя клекна до клетката и се протегна да почеше топчестото коремче на едно кученце, което дремеше встрани от другите.

— Толкова са сладки! Кой би искал да ги изостави?

— Това се случва през цялото време — каза ѝ Мич, като коленичи до нея. Той се усмихна на неуверените им стъпки и остри малки зъбки. — Някои хора не вярват, че техните животни могат да бъдат кастрирани. И ето резултата.

— Да. Тантурести палета. Разбиват ми сърцето. — Кели потърка очилата си. — Малки сладки териери. Знаех си, че ще ги харесаш, щом се привърза към Ози.

Нина я погледна обезпокоена.

— Какво ще стане с тях?

— Надяваме се, че някой бързо ще ги поиска. Обикновено хората избират малки кученца. Никога не съм разбирала това — добави тя с безгрижно свиване на рамене. — Разбира се, те са умни, но трябва да преминеш през трудностите на обучението им. Тук има най-различни отраснали кучета — направи тя жест с ръка към главната зала, — вече обучени и много по-малко склонни да ти съсипят килима или да ти изгризат обувките. Но никой не иска по-възрастните сираци, щом могат да получат по-малки.

Предпазливият поглед на Мич се стрелна към нея. Тя се намръщи на странното му поведение, преди да попита Кели:

— Мога ли да подържа едно?

— Разбира се. Имай предвид, че не са обучени да не пикаят.

Тя се засмя, като изгледа от горе до долу бледосините панталони и блуза на Нина.

Нина загреба едно мъжко мъниче от ъгъла и го притисна към гърдите си. То се изви и ухапа пръста ѝ, докато тя го държеше очарована. Беше топло, изплъзващо се и миришеше на бебе. Сърцето ѝ се сви.

— Искаш ли едно? — попита Мич.

Тя извъртя игриво очи към него, като заговори въпреки частицата нежност, която се бе образувала в гърлото ѝ.

— О, да, разбира се. Моят начин на живот идеално пасва да притежавам домашен любимец.

Той вдигна ръце в знак, че се предава.

— Просто питам. Щом ти можеш да им устоиш, кой съм аз, та да казвам.

Нина пъхна малкото кученце обратно при себеподобните му.

— Някои от нас имат силна воля, Халоран. Освен това, щом е толкова сигурно, че тези мъничета ще бъдат приютени от някого, аз просто бих си намерила някое по-отраснало куче, което няма такива шансове.

— Тъкмо такова отношение харесвам — каза Кели.

Тя се отправи към главната зала с клетките, като направи знак към двамата да я последват.

Мич сложи ръка на тила на Нина и придърпа главата ѝ към себе си. Наведе се близо до ухото ѝ и прошепна:

— Знаех, че има причина да те държа до себе си, освен факта, че ухаеш на зрели праскови през цялото време.

Той я пусна, преди тя да може да се отдръпне, после мина пред нея през вратата.

Нина го последва с подкосени колене. Ухото ѝ все още бучеше от усещането за топлия му дъх. На стомаха ѝ стана леко от думите му. Тя вдигна ръка към носа си да помирише бързо, преди да излезе от помещението с палетата. *Праскови?* Усмихна се и стресовата сутрин избледня в миг.

До вторника на следващата седмица Мич изглежда се върна към обичайната си работа, без мислите му да бъдат заети толкова много с преследвача. Нищо друго не се случи. И за учудване никой не бе виждал Едрик от онази сутрин със стрелбата. Не бе идвал на тренировки, но Мич имаше обяснение на това. Бяха му свалили гипса и той се бе съсредоточил върху възстановяването си.

Нина поразмисли върху вероятното извинение, докато дремеше на седалките по време на следобедната тренировка. Мич стоеше на края на игрището и подвикваше наставления към играчите, но тя изключваше гласа му. С лакти, подпирани на коленете, и брадичка, поставена в дланите, тя оглеждаше дългурестите мускулисти гиганти,

които се бяха проснали на първите няколко реда от местата на открито. Настанили се бяха небрежно сред хавлии и такова множество жълто-черни екипи, каквото тя не бе виждала на едно място.

Докато слушаха треньора си, някои от тях пиеха от бутилки, които трябваше да стиснеш, за да изпразниш съдържанието им, докато други държаха в дланите си баскетболни топки с небрежно изящество. Един играч със силно изрусена коса бе седнал там долу, а единият му гигантски като на Гаргантюа крак бе праметнат върху другия. Беше по-едър от Едрик и кожата му блестеше бяла като мляко под флуоресцентните лампи на игрището.

Нина се озърна и се увери, че Едрик Грийли не е там. Като седна по-изправена, тя разгледа напрегнатите лица на играчите едно по едно, като се увери, че не го е пропуснала. Едрик не беше там.

— Търсиш ли някого?

Брок Бодин се плъзна на седалката до нея и се усмихна.

Нина затъкна един непокорен кичур коса зад ухото си и се опита гласът ѝ да прозвучи небрежно.

— Просто забелязах, че Едрик Грийли отново не се е появил на тренировка. Греша ли?

Помощник-треньорът кимна.

— Не, права си.

— Все още ли се възстановява чрез терапия?

— Не и днес. Очевидно има някакъв друг проблем. Телефонира по-рано и Мич го освободи от следобедната тренировка. Отново — подчерта той. После ѝ смигна и сниши заговорнически глас. — В случай че не си забелязала, Грийли е нещо като любимец на треньора.

Едно мускулче на брадата му трепна.

Нина изгледа Брок с присвити очи. Отдалеч ѝ изглеждаше приветлив мъж, но отблизо тя долови горчивина, която правеше чертите на мекото му южняшко лице по-резки. Изглеждаше изтощен. Хмм... това си струваше да се разучи.

— Та, кажи ми, колко време си професионален треньор, Брок?

— Адски отдавна.

Тя се засмя, но го разгледа внимателно с ъгълчето на окото си.

— Писнало ли ти е?

— Не, не ме разбирай погрешно. — Той се изпъна назад и се облегна с лакти на седалката зад тях. — Треньорската професия е моят

живот, но да съм *помощник* не е всичко, което може да стане от мен някой ден. Какво казват жените? Винаги годеница, но никога булка.

Разговорът придоби интересен нюанс. Нина прие тон, който изразяваше съчувствие.

— Да свириш втора цигулка винаги е тежко.

Той изсумтя.

— Ти ме разбираш. — Като повдигна брадичка към Мич, той сниши глас. — Имам много идеи и познания за треньорската работа, които никога не използвам, защото те не съвпадат с *неговите*. — Вина или предпазливост нашари кожата на Брок. — Не че не харесвам да работя за Мич. Разбирам, че той е старши треньор и всичко останало, но...

— Няма нужда да обясняваш.

Тя го потупа по коляното — нещо, в което всеки, който наистина познаваше Нина, би видял съвсем нехарактерен за нея жест. Но Брок не я познаваше, което ѝ даваше предимство.

— Откога сте заедно треньори?

— От десет години. — Усмивката му стана замислена. — Имам своите недоволства, но той е твърде приятен човек, с когото да се работи. Твърде лошо е, че няма достатъчно място за растеж, докато той е все още на сцената.

Засмя се чистосърдечно и шляпна длан върху крака ѝ, като със собствения си добавен тестостерон изтълкува изопачено жеста ѝ.

Сърцето на Нина се смрази, преди да осъзнае неуместното му шляпване. Кракът ѝ я заболя там, където я бе ударил. Тя се размисли и повтори наум думите му. *Твърде лошо е, че няма място за растеж, докато той е все още на сцената.* Беше ли невинно това твърдение? Или просто Брок се бе изкачил по-високо в нейния списък от заподозрени...

Брок си пое дълбоко дъх, плесна по коленете си с ръце и ѝ се усмихна.

— Е, човек взема това, което му дадат. Не мога да се оплача от липса на пари, въпреки че никой не е избрал мен за Адонис на НБА. — Още едно многозначително смигване. — Трябва да проверя някои работи. Беше ми приятно да си поговорим, Нина.

— На мен също — избъбри тя, като дори успя да се усмихне.

Изглежда го как се отдалечава бавно покрай първите седалки и как изчезна зад ъгъла към съблекалните, обзета от някакво ново предчувствие. В продължение на няколко минути тя просто остана седнала, със замъглени очи над тази главоблъсканица. Виковете на играчите и скърцанията от маратонките им отекваха и се губеха в съзнанието ѝ. Кой искаше да убие Мич?

И Садик, и Брок имаха своя мотив. Тя все още не бе разгадала мотива на Едрик, но той също имаше предостатъчно възможности да преследва Мич. Освен това вината му бе цялата изписана върху лицето. Къде беше той? Какъв бе този негов голям проблем, който трябваше да реши днес? Дупките от куршуми по колата, вероятно.

Рязко изсвирване отклони вниманието на Нина отново към Мич и действията на игрището. Изглеждаше изцяло вгълбен в работата, пълен с енергия и вълнение, докато говореше на играчите, тичаше напред-назад по игрището. Определено бе в стихията си. Тя въздъхна. Нещастница. Защо не можеше да се запознае с някой мъж като Мич извън работата си? *Защото нямаш живот извън работата си*, отвърна рязко един жесток глас в главата ѝ. Тя го пренебрегна.

Той демонстрира някакво отиграване и тя почувства, че се сгрява, като наблюдаваше как мускулите му се свиват и отпускат. Яркото луминесцентно осветление блестеше върху разчорлената му смолисточерна коса. Съвсем тънък слой пот по кожата му блестеше като течено злато. Определено бе твърде лошо, че е неин клиент.

Тя наблюдаваше как ръцете му жестикулират, като показваше някакво движение. Големи, груби и все пак достатъчно нежни, за да докоснат едно кученце. Достатъчно нежни, за да докосват... *Направи така, че да те прегърне силно*. Тя въздъхна, като стисна очи в опит да прогони глупавите мисли. Когато ги отвори отново, едно леко движение привлече вниманието ѝ. Или може би от чист инстинкт стрелна поглед към горния ред седалки от другата страна на игрището.

И го видя. Свит долу на една задна седалка, направил всичко, за да остане незабелязан.

Нина се изправи бавно и присви очи. Този мъж бе толкова далеч. Не можеше да определи дори и най-общо чертите му. Това, че бе облечен в сив анцуг с качулка, в стил Юнабомбър^[1] не ѝ помогна много. Брок ли бе? Едрик? Садик? Някой портиер?

Като го прикова с вперен поглед, тя бързо се приближи. Тихо, със зловещо спокойствие той наблюдаваше Мич през един бинокъл.

Моля те, не ме забелязвай — помоли се Нина, докато се придвижваше сред седалките с бързината на слаломист. Няколко пъти мъжът навеждаше бинокъла си и всеки път Нина замръзваше на място. Искаше да го постави в неизгодна позиция, преди да има възможност да се измъкне. Не можеше да му позволи той да я види пръв. Бавно, прекалено бавно, тя съкращаваше разстоянието между тях.

— Нина! — извика изведнъж Мич от игрището. — Можеш ли да дойдеш да превържеш глезена на Антоан?

Буца заседна на гърлото ѝ и тя изгледа косо Мич, после се обърна към мъжа с бинокъла. Той извъртя глава към нея за част от секундата, преди да скочи от стола и да се отправи със спринт към най-близкия изход.

— По дяволите!

И като отпрати Мич с ръка, тя хукна след непознатия.

[1] Покрит с лоша слава американски терорист. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ШЕСТА

С гърди, които бясно се повдигаха и отпускаха, задъхана и с коляно, което туптеше от това, че го бе ударила в една седалка, Нина се спусна към ъгъла на коридора и налетя на Марв — един от младите тренъори. Озадачен, той изпусна пакетите с лед, кърпите и спортните бандажи, които носеше, и опря гръб до стената.

— Какво става? — попита той с треперещ глас.

Като го сграбчи за ръкава на екипа му, Нина се препъна в разпилените на пода вещи и го задърпа към себе си, докато си поемаше дъх. Адреналинът от преследването бе изчерпал капацитета на дробовете ѝ, а ударът в една от седалките я бе забавил значително. Имаше нужда от нов чифт крака, а тези на Марв бяха много добри.

— Хвани онзи мъж — задъхано изрече тя, като посочи към фигурата, която ставаше все по-малка в циментения коридор пред тях.

— Защо?

— Тичай! Просто го залови, моля те. Бъди внимателен.

Той кимна и удари на бяг. Нина не откъсваше очи от гърба му и продължи с равномерен бяг на метри след него. Той съкрати разстоянието между себе си и преследвания, но не можа да го настигне.

Хайде! Хвани го, моля те, помоли се Нина, а издишванията ѝ бяха като парченца от счупено стъкло, които се откъсват от дробовете ѝ. Тя не бе свикнала хората да ѝ се измъкват. Двата неуспеха в рамките на една седмица я караха да вдигне ръце в знак на поражение. Като зави зад един ъгъл, тя видя как Марв и преследваният стигнаха до главното фоайе и рязко свиха вляво към западния вход. Най-близката метална врата се затръшна силно върху пепелявата стена веднъж, после втори път, когато заподозреният и после Марв блъснаха дръжката и изскочиха на паркинга. Като ускори крачки, Нина ги последва.

Тя експлодира през същата врата и ярката слънчева светлина я заля като с киселина. Стисна очи и спря за миг, за да види

задушавачи глътки тежък арканзаски въздух. Прикри очи с една ръка и зашари трескаво с поглед по паркинга около игрищата. Никакво движение. Никакъв заподозрян. Изруга, прогони един бръмчащ комар от ухото си, а една малка струйка пот се спусна надолу по гръбначния ѝ стълб. Забеляза Марв превит на две и подпрян на един стълб за осветление на паркинга. Слабото му тяло се свиваше и отпускаше с всяко тежко вдишване.

— Добре ли си? — извика тя и се хвърли към него, като продължи да оглежда района за надвиснала опасност.

Той направи гримаса и обърна към нея зачервеното си лице. Очите му бяха сякаш изкривени. Устата му бе увиснала отворена. Изглеждаше изтощен от неочакваното изпитание и просто гледаше към нея в продължение на няколко секунди, без да говори. После преглътна два пъти.

— Съжалявам. Аз съм повече бегач на дълги разстояния, отколкото спринтьор.

— Видя ли го? Едър мъж ли е?

Той поклати глава.

— Не бих могъл да кажа. Много е бърз. Скочи в една кола и изчезна.

И като вдигна разтрепераната си ръка, посочи неопределено на север.

Нина премести поглед нататък, накъдето той бе посочил. Нищо. Тя въздъхна.

— Що за кола беше?

— Не знам. Съжалявам. Всички те ми се струват едни и същи напоследък. Вероятно внос от Япония. Тъмносиня.

Тя си представи отново колата на Едрик и бе обзета от вълнение. Познаваше тази кола. Вероятно е бил той. Косвените улики срещу него ставаха все по-силни с всеки изминал ден. Рано или късно щяха да го заловят. Рано или късно щеше да направи грешка. Беше се приближил твърде близко. *Отново.*

— Сигурен ли си за цвета?

— Да. Определено тъмносиня. Съжалявам, Нина, опитах се...

Разочарованието я съсипваше, но вината не бе негова.

— Знам, че си направил всичко, което е по силите ти, Марв. Съжалявам, че те забърках в това.

Той избърса блещукащите струйки пот от слепоочията си и се вторачи в нея.

— Кой беше той? Какво става?

Тя отметна потните си кичури коса назад.

— Не знам. Седеше на най-горния ред на седалките и наблюдаваше Мич с бинокъл.

— Мислиш ли, че е бил...

— Не знам. Вероятно.

Тонът ѝ бе мрачен.

— Ако ти трябва, мярнах част от регистрационния му номер.

— Какво?

Тя се вторачи на свой ред в него и вълнението ѝ избликна като гейзер. Може би не всичко бе загубено. Ако Марв наистина бе успял да види номера, двамата с Пийт Джеферсън би трябвало да могат да стигнат по номера до собственика на колата. *Едрик*.

— Шегуваш ли се?

Той ѝ хвърли усмивка като гордо дете.

— Колата се измъкна оттук като дявол на колела, но аз добре видях номера. — Той посочи към синьо-зелените си очи. — Зрението ми е отлично.

— Но това е чудесно! — Без да мисли, тя се хвърли на врата му, прегърна го и залепи целувка на бузата му. — Какъв е номерът?

След част от секундата младежът се освободи от ръцете ѝ и съсредоточи изненадания си поглед към разтопената от слънцето настилка. Като изглеждаше леко замаян, той потътри върха на специалната си обувка *Еър Джордън* по земята.

Нина бе обзета от нетърпение.

— Марв, побързай. — Тя го сграбчи за ръката и го разтърси. — Кажи ми го, преди да си го забравил.

Като броеше на пръсти, той изрече бавно цифрите и буквите. Поколеба се за последните две цифри, като ги промени на два пъти, преди да реши, че просто не ги е запомнил.

Нина отслаби силата на стискането си.

— Сигурен ли си, че е този?

Той я погледна с желание да се извини.

— Не мога да кажа, че съм сто процента сигурен. Имам съмнение само за последните две цифри.

— Това е достатъчно добре.

Или поне се надяваше да е така.

Като го засипа с лавина от похвали, тя го прегърна отново в знак на благодарност.

Мич се опита да превъзмогне железните нокти на ревност, която накара стомахът му да се свие, като видя Нина и Марв здраво прегърнати. Пребори се с желанието си да дръпне младия Марв от нея и да изпрати надалеч ухилената му физиономия с няколко юмрука. Като изруга под носа си, той се насили да отпусне юмруците си. Какво право имаше да ѝ се сърди?

Освен това Марв нямаше вина. Той също щеше да се ухили така идиотски, ако Нина притиснеше гъвкавото си тяло до неговото. Не че тя щеше да го направи. По дяволите, та той имаше тежестта на цели седемнадесет години повече от Марв. Хормоните на бедното дете вероятно са стигнали до червената зона, когато стегнатите ѝ гърди се бяха притиснали до него.

Да не говорим за хормоните на Нина.

Още една кама на ревност се заби в сърцето му. Прииска му се да може да въздейства по някакъв начин върху либидото ѝ. Но нямаше логична причина и тя да е привлечена от него само защото той я намираше за невероятно съблазнителна.

Вероятно е заради възрастта ми. Четиридесет години. Прекалено стар за жена като нея. Коя жена със здрав разум би избрала някакъв си баскетболен треньор не в първа младост, когато един полово узрял мъжествен самец ѝ бе съвсем подръка? Особено жена като Нина Уайлд. Но той се чувстваше като мъж в началото на четиридесетте си години и какво значение имаше все пак хронологичната възраст? Нима опитът на живота не играеше роля при едно сексуално привличане?

Като потисна нерационалното си разочарование, той застави краката си да го отнесат бързо напред. Нещо се бе случило там и трябваше да разбере какво. Докато пресичаше катранената настилка — истинска и въображаема, той се съсредоточи върху надигащите се вълни от топлина около тях, които замъгляваха очертанията на краката им. Мирис на прекалено избуяла и узряла растителност насищаше

въздуха. Видя как Нина се отдръпна от ръцете на Марв и се усмихна. Внезапно тя погледна към него.

— Мич! — възкликна.

Когато той спря на по-малко от крачка от нея, можа да усети лятната пот, която се стичаше от меката ѝ кожа, като обещание за топъл дъжд. Възбуди се. Навсякъде.

— За какво беше всичко това, по дяволите? — прозвуча той порязко, отколкото възнамеряваше.

Тя отмести поглед от него към Марв и после пак към него.

— Някой те наблюдаваше. От най-горния ред на седалките, през бинокъл. Когато ти ми извика, той скокна.

Мич се заозърта по паркинга.

— Не можахме да го хванем, но Марв е запомнил регистрационния му номер.

— *Част* от него — намеси се Марв, като отлепи тениската си от мокрото си тяло с два пръста и я разтърси, за да охлади кожата си.

— Добра работа, приятел! — Мич постави ръка на рамото му, като успя да се усмихне. — Слушай, защо не отидеш да се увериш, че глезенът на Антоан е превързан, докато ние се погрижим за това тук.

— Дадено, треньоре — кимна Марв, после погледна към Нина с почтително изражение. — Трябвам ли ти за нещо друго?

— Тя е добре — сопна се рязко Мич, като на мига се укори, когато улови любопитното ѝ изражение. Смекчи острия тон на думите си с още една усмивка със свити устни. — Мога да се погрижа за нея, от каквото и да има нужда.

Тя изглежда любопитно Мич, преди да се протегне и да стисне ръката на треньора.

— Ще се върнем скоро. Благодаря ти още веднъж.

И двамата изгледаха как младежът побягна към вратите на спортното съоръжение. След като вече бе влязъл, Мич запита:

— Как, по дяволите, се забърка Марв в това?

— Я се стегни, Мич! Ти излизаш тук, озъбваш се на Марв, после ми крещиш. Това ще помогне на положението.

Нина се отдръпна на една крачка, после се наведе и докосна предпазливо пулсиращото си коляно. Поклати глава, без да има намерение да задоволи излишното му нетърпение.

— Съжалявам. Просто исках да знам каква е работата.

Коляното бе възпалено и малко подуто. Тя не вдигна поглед.

— *Работата* е там, че аз налетях на Марв в коридора и помолих да ми помогне да заловя онзи човек, разбра ли? — С ясно изразен тон, който казваше „Не съм в настроение да се примиря и да си патя от твоя груб тон“, тя додаде: — Няма абсолютно никаква логична причина да се гневиш.

— Знам. Права си. — Той въздъхна и после клекна до нея и протегна ръка към крака ѝ. Тонът му се смекчи. — Какво става тук?

— Блъснах се в една седалка, докато бягах — рече му тихо тя.

— Искаш ли да те заведе в лекарския кабинет?

Нина избухна в безрадостен смях.

— О, няма смисъл...

— Нека да го видя тогава.

Той докосна коляното ѝ със същите ръце, в които тя се бе взирала като някоя малка ученичка, тъкмо преди да забележи мъжа, който наблюдаваше Мич. Ако беше по-нащрек, вероятно щеше да го забележи по-рано. Тя стисна зъби и си пое въздух през тях, когато Мич докосна възпаленото място.

— Изглежда е натъртено. Навий си крачола на панталона.

— Не сега. Нямаме време за това. — Тя отблъсна ръката му. — Слушай, време е да поговорим.

Във вторачения поглед на Нина, Мич забеляза оттенък на безпокойство. И предпазливост. Тя набързо нави гъстата си, с цвят на светъл мед коса на разхвърлян кок. Малките капчици пот, които потъмняваха косъмчетата на шията ѝ, привлякоха погледа му. Той изпити непреодолимо желание да ги оближе.

Тя въздъхна.

— Едрик ме безпокои. Мисля, че би могъл да е въввлечен в преследването по някакъв начин.

Мич скръсти ръце.

— Аз не мисля така.

— Виж, знам, че не искаш да повярваш, но колата, която почти връхлетя върху нас, бе същият модел като неговата.

Тя бавно сви и отпусна коляното си, като присвиваше очи при всяко движение.

Той отвърна поглед за миг, като си представи колата на Едрик и после разбитата пощенска кутия. Вцепени се. По дяволите, наистина

можеше да е Едрик! Макар че не искаше да го повярва.

— А човекът, който те наблюдаваше на игрището?

— Да?

Едно зловещо чувство на беззащитност полази по гърба му. Как можеше някой да се промъкне до игрището, за да го наблюдава? Вратите трябваше да бъдат затворени отвън. Освен ако човекът вече е бил вътре.

— Не успях да го видя добре, нито пък Марв. Но отгатни с каква кола е избягал?

— Синя хонда?

— Малка синя вносна кола, и се обзалагам, че е била хонда. Къде е Едрик днес следобед?

Той не знаеше.

— Нина — кипеше от нетърпение, — какво би могъл да спечели от това? Едрик е като част от семейството ми.

— Интересно наблюдение, като се има предвид, че повечето хора, убити в Щатите, са убити именно от членове на техните семейства.

Той извърна поглед. Трябваше да се доберат до нещо друго. Не можеше да бъде Едрик.

— Щом си толкова сигурна, как тогава Брок се вписва в картината. Или Сам?

— Не съм абсолютно сигурна за Едрик, но той просто продължава да ми изглежда все по-виновен. И ако не е той, ще трябва да поогледаме по-отблизо някои хора, които имат достъп до игрището.

— Но Брок беше на тренировката...

Тя поклати глава.

— Не и по времето, когато мъжът те наблюдаваше. Вече бе излязъл — видях го, когато си тръгваше. Тъкмо разговаряхме и той ми каза — *тя направи с пръсти малки кавички около бузите си* — *Твърде лошо е, че няма място за растеж, докато Мич е все още на сцената.*

Челюстта му увисна.

— Казал ти е това?

Тя разпери ръце и сви рамене.

— Нима ще те лъжа?

Той извърна поглед в продължение на един дълъг и напрегнат момент, после отново я погледна право в очите.

— Но не е искал да го каже така, както е прозвучало. Не би могъл да изрече такова нещо. Ти приемаш автоматично, че в думите му има зъл умисъл.

Тя избърса потта от челото си с опакото на ръката си.

— Надявам се да си прав, но не е моя работа да убеждавам целия свят относно ползата от съмнението.

— И наистина ли мислиш, че Брок Бодин — моят стар приятел и дясна ръка, би могъл да ме заплашва?

— И по-странни неща са ставали, Мич.

Тя стисна зъби и погледна към мрачните дъждовни облаци, които се движеха по синьото небе.

— Знам, че не искаш да повярваш, че това е работа на вътрешен човек, но трябва да има някой, и това вероятно е някой, когото ти познаваш. Просто се опитвам да ти спася живота.

— Разбирам... — Той преглътна, като я разучаваше, после извърна поглед. — Просто е... трудно да се повярва.

Когато ръката ѝ докосна рамото му, той я погледна в лицето. Безпокойство свиваше кожата около устата ѝ и правеше бръчките около сребристосивите ѝ очи по-дълбоки, когато се усмихваше. Потупа ръката ѝ два пъти, после я махна от рамото си. *Разстояние.*

— Казах ти, ще сътруднича в това и действително ще го направя. Но нека да ти кажа нещо, Нина, и ме чуй добре. По-добре бъди адски сигурна, преди да обвиниш някого. — И той посочи с пръст към нея. — Имам добри взаимоотношения с персонала и с играчите. Няма да ги загубя заради някакво си разследване, което се превръща в съвременен лов на вещици.

— Разбира се, че няма. Не бих позволила това да се случи.

Той въздъхна, временно успокоен.

— Добре. Засега се изяснихме. — Вгледа се в лицето ѝ. — Къде отиваме отгук?

Тя кимна към сградата.

— Обратно на игрището. Ти ще продължиш тренировката. Аз ще извикам детектив Джеферсън, за да се опита да идентифицира регистрационния номер на колата. Вероятно до утре ще имаме вече отговор.

— Сигурен ли си? — попита Нина на следващата сутрин.

Седеше на бюрото на Мич, очите ѝ бяха подпухнали от безсъние и тя се опита да намали силата, с която стискаше телефонната слушалка.

— Да, Нина. — Умората правеше гласа на Пийт Джеферсън още по-дрезгав. — Регистрационният номер, който съвпада с описанието, което ми даде, не принадлежи на колата на Едрик Грийли. Единственото съвпадане, което имаме, сочи към една синя хонда на някоя си Дария Дениз Кейл от Джаксънвил.

— Джаксънвил, Флорида?

— Не. Това е предградие на Литъл Рок, на север.

— Ооо...

На Нина ѝ се искаше да почувства по-голямо облекчение. Тя чакаше новини още от предния ден, но се бе надявала, че те ще потвърдят подозренията ѝ към Едрик. Въобще не бе очаквала този обрат.

На Пийт му отне почти цял ден да съпостави номера с подходящото превозно средство. Марв наистина не бе успял да запамети последните две цифри, което означаваше, че Пийт бе принуден да опитва всеки възможен вариант, после да съпостави съществуващите регистрационни номера с описанието на колата, което бе направил Марв. С две неправилни цифри разследването бе изморително, досадно, но изпълнимо. Всяка допълнителна цифра би направила задачата почти неизпълнима. Въпреки че Нина разбираше дилемата му и оценяваше усърдието му, търпението не бе от най-силните ѝ страни.

Слисана, тя се отпусна на тежкия, тапициран в кожа стол зад бюрото на Мич.

— Значи ние търсим заподозряна жена?

— Не можем да бъдем толкова сигурни кой е бил шофьорът, или дори сто процента сигурни, че това е била въпросната кола, преди да установим връзка с нея.

— Вярно е. По дяволите! Само ако бях зърнала за миг лицето му... или лицето ѝ.

Тя протегна ръце и крака и замижа, когато силна болка прониза възпаленото ѝ коляно, и се пребори с една прозявка. Сънят ѝ бе убягнал миналата нощ. Седяла бе будна, изпъната като струна, в

очакване на някакво нападение. И борейки се със себе си, да не отиде при Мич. На няколко пъти. Просто за да се увери, че е в безопасност.

Но не можеше да го направи. Та той бе зрял мъж! И в действителност нямаше никакво извинение, защото един неканен гост така или иначе трябваше да мине през нейната стая, за да стигне до неговата. Ако не можеше да чуе стъпки точно пред спалнята си, нямаше работа като бодигард.

Тя предположи, че просто би могла да се увери, че той е там и спи спокойно в леглото си. Може би просто искаше да припомни на себе си, че съществува.

— Тази жена, Кейл, от вашия контингент ли е? — попита Нина, като имаше предвид човек, който често си има работа с полицията.

— На пръв поглед не, поне не в Литъл Рок. Накарах един детектив да събере данни за нея и да ни ги достави веднага тук. Той работи съвместно с колегите от Джаксънвил по въпроса. Ти къде си?

— В кабинета на Мич. Той е на среща на трениорите при Джаред.

— Разбери дали познава тази Кейл.

Тя надраска нещо, после остави писалката.

— Ще го попитам.

— Намери Грийли и също го попитай дали познава Кейл.

— Ясно. Ще ти се обадя в минутата, в която науча нещо.

— Добре. Аз ще сторя същото. Докато разговаряхме, двама мои униформени служители са на път за Джаксънвил на среща с колегите там.

— Накарай ги първо да проверят колата, Пийт. Знам, че забих няколко куршума в нея в събота сутринта. Бихме могли да я закопчеем с това.

Детективът изхриптя с лек, но уморен смях.

— Вече съм го направил, сладуранке — каза ѝ той с подчертано търпение.

После направи пауза и Нина дочу щракването на запалка, после пращането на пламък. Той изпусна въздуха от дробовете си.

— В тази работа съм отдавна, Нина, още когато ти си минавала права под масата. Не съм никакъв си новобранец, чиято глава е пълна с бръмбари...

— Не исках да...

— Да, да, не си искала. Вие, федералните, ми вдигате кръвното.

— Аз *не* съм федерален агент, Джеферсън — прекъсна го Нина, все още изпитвайки леко смущение, че Пийт знае за предишната ѝ работа.

Не ѝ се стори, че я осъжда за това, така че вероятно не знаеше и за злощастното ѝ напускане.

— Сега съм свободен агент, не го забравяй.

— Е, човек може да измъкне федералните от правителството, скъпа, но не може да измъкне правителството от федералните.

Въпреки себе си — засмя се тя. Сякаш винаги бе познавала остроумния детектив.

— Пийт, знам, че ти можеш да свършиш работата. Съжалявам. Не искам да те правя мой подчинен. Просто съм... неспокойна.

Тя даде воля на раздразнението си и взе писалката, като разсеяно залюля бележника си. Работата ѝ бе да стои до Мич, а не да тича и да си пъха носа в едно разследване, което Пийт можеше да проведе по-добре.

— Нина — утеши я той, — Мич е добре. Дотогава, докато си с него, нищо няма да му се случи. Ние следим за всичко. Трябва да ми се довериш.

И тя се надяваше, че няма да се случи нищо. Доверието ѝ бе изтъняло като косата на Брок Бодин, но не искаше да го показва.

— Просто то е твърде близо... за да се успокояваме, знаеш ли?

— Близко е поносимо, щом няма проливане на кръв.

Тя смачка листа хартия, на който драскаше, в юмрука си.

— Не. Не това имам предвид. Близкото изглежда подозрително, а ние *трябва* да държим медиите настрана. Това е нещо, за което Мич е непреклонен и което му обещах.

— Не се оставяй на тези хищници. Ще направя всичко, без убийство, за да накарам пресата да стои настрана. — Той се изкашля.

— Аз съм голям почитател на Халоран и *Лейзърс* и няма да се дам лесно на момчетата от новините. За мен е удоволствие да заста на пътя на сензационните им предавания.

Успокоена за момент, тя смени тона.

— Трябва да закопчеем този маниак, Пийт. Скоро. *Преди той да се е докопал до Мич.*

— Ще го заловим. Ти просто стой неотлъчно до тренъора, все едно че правиш любов с него, Нина, и нека да проверим тази Кейл.

След такова предложение Нина не можа да измисли нищо друго, освен едно:

— Дочуване.

Минути по-късно сбирката на тренъорите свърши. Нина задържа Мич и Джаред в кабинета на Джаред, за да им каже новината.

— Дария Кейл? — Мич сбръчка чело и се загледа в тавана. — Нищо не ми говори. Джаред?

Възрастният мъж поклати бавно глава.

— Никога не съм чувал за нея.

— Как изглежда? — попита Мич.

— Не знам. — Нина опря бедро на единия край на бюрото на Джаред и започна да масажира възпаленото си коляно. — Полицейските служители са на път към къщата й.

— Значи тя наистина е някаква вманиачена поклонничка тогава.

— Трудно е да се каже. — Нина скръсти ръце и внимателно заглежда Мич. Знаеше как се чувства той относно въпроса, но откакто не можа да намери Едрик да й се обади, трябваше да попита. — Едрик споменавал ли е някаква жена на име Дария?

— О, дори не започвай...

Мич стана и тръгна към далечния ъгъл на стаята. Когато се върна, гневът бе направил лицето му червено. Той постави юмруци на кръста и я изгледа намръщено.

— Ти наистина си мислиш, че Едрик се е опитал да ни смачка с колата на някаква си жена, която просто случайно се е оказала същата марка и цвят като неговата? И таз добра. Кога ще се откажеш от това, Нина? Едрик няма причина да ми причинява неприятности, това първо, а освен това този мъж няма преднамерено да тресне съвсем новата си кола в някаква си пощенска кутия.

Нина се отблъсна от бюрото и се изправи, като застана точно срещу него. Беше изпъната в целия си ръст от почти сто и осемдесет сантиметра.

— Виж какво, Мич. Вече ти казах, че не мога да си позволя снизхождение в тази работа. Ако ти не вярваш, че е Едрик, добре.

Затвори си очите. — Тя мушна пръст в ребрата си. — Но аз трябва да бъда обективна.

Той извиси глас.

— Шестото ми чувство казва, че не е той.

Тя не му остана дължна.

— А моето казва, че *може* да е той!

Джаред стовари юмрук върху бюрото и това привлече вниманието им. Изражението му показваше, че е вбесен.

— А моето шесто чувство казва, че от вашите пререкания получавам киселини, така че или млъквайте и двамата, или се омитайте от кабинета ми.

Нина премести тежестта на тялото си върху другия крак и сведе глава. Въздъхна. След миг погледна първо Джаред, после Мич.

— Извинявайте. И двамата.

— Аз също се извинявам — промърмори Мич, като потъна в един от скъпите кожени фотьойли срещу бюрото на шефа си. — Това е от напрежението. — Махна на Нина към празния фотьойл до него. — Ела. Седни. Нека да видим всичко отначало.

Нина се протегна и нави косата си отзад, после седна. Разкажанието ѝ бе почти осезаемо.

Той взе ръката ѝ и я стисна, като ѝ намигна съучастнически.

— Това е просто от напрежението.

— Знам.

Тя вдигна пръст към белега на бузата си. Напрежението ѝ се удвояваше, когато Мич ѝ смигваше по този начин, той би трябвало да знае. И когато я докосваше.

Едно почукване на вратата на кабинета ги стресна.

— Да? — извика Джаред.

Лиза пхна глава, усмихна се на Джаред, после изви глава към Нина.

— Пийт Джеферсън те търси на трета линия.

— Чудесно.

Тя се изправи на крака и се заоглежда за телефон. Джаред посочи към апарата, който се намираше върху масичката до кожената кушетка. Нина се наведе да вземе бележника си и подгъна използваните страници, така че да има чист лист хартия за водене на бележки.

— И имаше още едно обаждане по-рано — добави Лиза. — Не исках да те безпокоя, затова приех съобщението.

Нина се намръщи, озадачена.

— Джеферсън ли беше?

Лиза поклати глава и погледна внимателно към розовата хартийка в ръката си.

— Каза, че името му е Тревър Холбрук. — Тя вдигна поглед към Нина. — И че ти си знаела номера му.

Нина замръзна на мястото си и запремига към секретарката.

— Х-холбрук? Обадил ми се е тук? Днес?

Като се промъкна в стаята, Лиза се приближи до нея и ѝ връчи листчето.

— Аха. Освен това гласът му е секси — добави тя с театрален шепот, като се усмихна съучастнически на Нина.

Ужасена, Нина отпрати крадешком поглед към Джаред, после отново погледна към Лиза.

— Но... аз нямам номера на този човек.

— Така ли? Хммм. — Лиза килна глава настрана. — Съжалявам, но той каза, че го знаеш. Ще го запиша, ако се обади отново.

— Н-не. — Тя смачка листчето хартия в юмрук и го пхна в джоба си. — Не си прави труд. Ако Холбрук се обади отново, Лиза, кажи му, че ме няма.

— Ако си сигурна...

— Тя е сигурна, Лиза — намеси се Джаред, после добави: — Благодаря ти. — Изрече го с тон, с който я освобождаваше. Протегна ръка към телефона. — Вдигни слушалката, Нина, не карай Джеферсън да чака, или ще затвори.

И извъртя очи. *И не си губи нито миг да се тревожиш за Тревър Холбрук.*

Нина се протегна за телефона, все още объркана от неочакваното обаждане от тази змия. Как, за Бога, бе успял да я открие тук? Тялото ѝ я стягаше толкова силно, че едва можеше да диша. Мич и Джаред обаче я наблюдаваха, затова тя се изкашля лекичко, грабна слушалката и седна на кожената кушетка.

— Пийт?

— Заловихме я. Дария Дениз Кейл.

Сърцето на Нина ускори ритъм, отчасти заради новината на Пийт, отчасти заради покрусата от съобщението на Лиза. Ръката ѝ трепереше, докато държеше слушалката до ухото си. Когато бравата на вратата на кабинета щракна, тя вдигна поглед. Лиза си бе отишла.

Тя се съсредоточи отново върху думите на Пийт и се опита да пренебрегне мисълта, че нейното минало и нейното настояще бяха поели курс към сблъсък, който водеше до катастрофа. Покри долната част на слушалката и каза:

— Заловили са я — на Мич, после попита Пийт: — Тя признала ли е някаква връзка с преследването?

— Не съвсем. — Пийт се закашля на няколко пъти, после додаде: — Признала е, че е била на игрището, но това е всичко.

— Нея ли сме гонили оттам? Тя някоя спринтьорка ли е?

— Изглежда здрава. Освен това е висока, висока колкото теб, мисля, ако не и повече. Халоран познава ли я?

— Не. Никога не е чувал за нея. — Нина чу как детективът запали още една цигара от непрекъснатата му поредица. — Как можеш да шофираш, да разговаряш по телефона и да пушиш в същото време?

— Аз съм професионалист, дете.

— Не се и съмнявам.

Втреченият ѝ поглед се срещна с този на Мич. Възможно ли бе мислите му да отразяват нейните? Ако Дария наистина бе преследвала Мич, то тогава на времето, което прекарваха заедно, бе дошъл краят. Беше ли го грижа за това? Беше ли се сетил дори? От друга страна, за нея щеше да бъде добре да си тръгне, преди да се е обвързала с живота му. Много държеше да избяга от магнетизма му с ненакърнен имидж.

Или да се разтопи от погледа му.

Имаше нужда от простор. Испитваше нужда да го докосне.

Като си пое дълбоко дъх, тя откъсна поглед от неговия и се намръщи към загубилия очертанията си бележник, който лежеше върху коленете ѝ. Смущаващото му привличане я ужасяваше. Той можеше да се превърне в нейната гибел, ако го допуснеше. Тогава защо се страхуваше от края на ангажимента си? Не беше ли телефонното обаждане на Холбрук достатъчна плесница, за да я накара да се върне обратно към действителността?

— ... случай все още.

Като осъзна, че Пийт ѝ бе говорил нещо, тя прикова отново внимание към настоящата си работа.

— Би ли повторил?

— Казах, че работата ни по този случай не е опечена все още — повтори Пийт. — Чакам я да направи самопризнания и съм се научил да не слагам тигана, докато рибата е още в морето, ако схващаш мисълта ми.

— Какво казва вътрешното ти чувство?

— Е, трябва да видиш къщата. — Гласът му прозвуча стържещо от мобилния телефон, докато той преминаваше през лоша за приемане зона. — Цялата ѝ стая е посветена на Халоран. Свещи, снимки, каквото си искаш. О, и китки цветя.

— Господи, това е тя!

— Дааа. Прилича на някакъв смахнат олтар. Цялата ѝ шибана стая.

Нина потрепери. Беше виждала и преди такива извратени пристрастявания. Често те ставаха смъртоносни, въпреки че можеше да са започнали като боготворене.

— Ами колата?

— Задържахме я. Но чуй това. — Той спря, за да тегли една ругатня на някакъв нескопосан шофьор. — Липсваха дупки от куршуми. Тази скапанячка е чиста.

— Е, почакай за минутка. — Тя се облегна на кушетката и се вторачи в Мич. И двамата с Джаред сякаш смилаха тази част на разговора. — Това е невъзможно. Ами предницата ѝ? Тя се блъсна и направо се смачка в пощенската кутия. Знам, че ѝ причини съществени повреди.

— Нямам представа, Нина. Вероятно се е измъкнала.

Тя изпусна въздишка на негодувание.

— Наистина ли мислиш, че ще направя грешка за това дали се е блъснала или не в една синя американска пощенска кутия? Ти беше там, Пийт. Видя я.

— Колата не е била смачкана? — попита Мич тихо.

Нина поклати глава към него.

— Казвам ти, Нина, тази кола е девствена, сякаш е излязла от някоя изложбена зала.

— Тогава нещо не е съвсем наред, Пийт.

— Знам. Въпросът с колата е само външната страна. — Част от приповдигнатото настроение се изпари от гласа му. — Има нещо странно при Кейл, но не мога да го разгадая. Не може да се отрече и тази нейна стая обаче. Разговаря ли вече с Грийли?

— Не. Ти попита ли я дали тя го познава?

— Тя е сякаш със залепена уста — процеди той раздразнено. — Ще я водя в службата да я разпитам след малко. Може да те накарам да доведеш Халоран да ѝ хвърлите един поглед.

— Добре. Обади ми се по всяко време. Ще чакаме.

— Разбрано. Хей, Нина? — Последва пауза и Нина чу пронизителния вой на сирена от другия край на телефона. — Продължавай наблюдението и не сваляй гарда засега — приключи той.

Мъжът не бе искал думите му да имат двойствено значение, но те прозвучаха точно така. Особено в светлината на заплашителното повторно появяване на Тревър Холбрук в живота ѝ.

— Не се тревожи. Ще бъда нащрек, когато стане нужда.

Казаха си дочуване и тя остави слушалката обратно на мястото ѝ, като изпусна силна въздишка през свитите си устни.

— В момента превозват собственичката на колата до полицията.

Мич кимна.

— Знаех си, че не е Едрик.

Този път тя не оспори.

— Пийт иска двамата с теб да отидем по-късно в управлението, така че да можеш да разгледаш тази жена. — Тя включи Джаред в разговора с един безмълвен поглед, после заговори отново на Мич. — В дома си имала някакъв олтар, посветен на теб. Заемал цяла стая.

— Сбъркана мръсница — измърмори Джаред.

Лицето на Мич се озари.

— Но това е добра новина, нали? Щом са я заловили... Значи не трябва да се безпокоя повече.

Нина постави сгънатата си ръка върху облегалката на кушетката, като подпря глава на юмрука си.

— Може би да. Може би не.

— И защо смяташ така? — попита Мич, като бързо се придвижи до ръба на фотьойла си.

— Защото аз *действително* видях как колата удря пощенската кутия, Мич. Както и ти. И знам съвсем сигурно, че пуснах няколко

куршума в нея. — Тя поклати глава, като бавно се съсредоточаваше. — Не мога да си представя, че е имала време да я оправи и пребоядиса.

— Което означава — добави Джаред, — че нищо не е свършило, докато наистина не свърши.

Нина кимна.

— А то не е свършило все още.

ГЛАВА СЕДМА

Нина и Мич влязоха заедно в тъмната стаичка за разпит, придружени от детектив сержант Комо — един нисък мъж, който приличаше на таралеж, с коса като четина и гащеризон. На едната стена на малката стая бяха наредени стабилни етажерки, върху които бяха поставени множество видео и аудио записващи устройства. Купища празни видеокасети и магнетофонни касети изпълваха долните етажерки. Огромно огледало за наблюдение от обратната страна заемаше отсрещната стена.

Пийт се бе обадил в кантората час по-рано и им бе казал, че Дария Дениз Кейл е признала, че напоследък е била наета от фирмата за поддръжка на спортното съоръжение, за да бъде по-близо до Мич. Това обясняваше възможността ѝ да влиза безпрепятствено в заключеното помещение. На път за насам Мич се опита да си спомни коя ли може да бъде от стотиците лица на служители, които виждаше на игрището всяка година, но не достигна до някакво заключение. И двамата бяха нетърпеливи да я видят.

— Готови ли сте? — попита сержант Комо, а ръката му помръдна несигурно, преди да вдигне щорите, които покриваха стъклото, от което се виждаше от тяхната страна.

— Както винаги.

Щорите издадоха шум като от колода карти, които се размесват, и Комо ги дръпна нагоре. Мич незабавно пристъпи напред към стъклото, но жената бе заровила лице в дланите си и раменете ѝ трепереха, докато тя плачеше.

Комо излезе тихо от стаята. Единственият звук, който се чуваше сега, бе тихото бръмчене на електронното устройство зад тях и от приглушения плач, идващ от високоговорителите, на жената, която разпитваха.

Нина наблюдаваше профила на Мич. Слепоочията му пулсираха, присвитите му очи бяха фокусирани върху сцената, която се разиграваше пред него. Тя погледна към другата стая тъкмо когато

жената вдигна глава и изтри носа си с ръка. Плачът бе оставил лицето ѝ подпухнало, а очите ѝ — зачервени. Косата ѝ бе разрошена отпред, вероятно защото бе прокарала ръка през нея. Джеферсън и един по-млад и по-набит детектив изглежда бяха погълнати от напрегнатия разпит.

— О, боже — възкликна Мич. — Та това е Ди Ди!

— Ди Ди? — попита Нина, като погледна към атлетичната фигура на жената, която седеше смирена и отпусната в съседната стая.

Мич откъсна озадачения си поглед от заподозряната и се обърна към Нина.

— Доброволка е в приюта за животни. Не знаех, че истинското ѝ име е Дария.

Нина затвори очи и мислено се укори със стиснати зъби.

— Защо не помислих за това?

— Защото е лишено от смисъл. — Той се вторачи отново в Ди Ди известно време, мускулът на брадичката му трепереше. — Тя бе там онзи ден, когато разглеждахме малките кученца. Спомняш ли си я?

Нина се намръщи и поклати глава, като прилепи лице до стъклото, за да види по-добре.

— В помещението, работеше на бюрото.

Нина си спомни за високата жена, обърната с гръб към тях, и по гърба ѝ полазиха тръпки. Тя погледна към Мич и обгърна с ръце тялото си.

— Сега си я спомням. Имал ли си проблеми с нея?

— Не, но слушай. Ди Ди може да е малко — и той завъртя пръст около ухото си, — но тя никога, повтарям *никога* не би отровила Килиан. Бих заложил живота си за това. Голяма активистка е в защита на животните.

Категоричността в думите на Мич накара Нина да погледне отново към жената. Ако беше прав, нищо от това нямаше смисъл.

— Е, колата ѝ е била чиста. Нито драскотина, нито никакви дупки от куршуми.

Този факт тежеше, необяснен.

— Значи, може би си права за друг заподозрян. По дяволите — промърмори Мич и вниманието му отново бе погълнато от Ди Ди. — Но тогава как да си обясним олтара в къщата ѝ?

— Може би тя... работи с някого?

— Може би просто е хлътнала по мен и това е всичко.

Можеш ли да я обвиниш? Нина стисна ръце и се опита да пренебрегне звука от дишането на Мич до нея. Наложил си да не гледа гърлото му като говори, когато боботещият му глас повдигаше и отпускате адамовата му ябълка.

Тя чу Пийт да споменава името на Килиан и вниманието ѝ отново се насочи към разпита. Мич понечи да заговори, но Нина докосна ръката му.

— Шшт. Ето сега следва частта за кучето ти.

С крайчеца на окото си тя забеляза как той замръзна на мястото си. В спонтанен жест на съчувствие тя го хвана за ръката и я стисна. Той погледна към ръката ѝ в неговата, после се усмихна, издърпа ръката ѝ в свивката на лакътя си и я притисна до гърдите си. Интимността на този жест я приближи до него и тя можа да почувства топлината на тялото му. Главата ѝ се замая. Не искаше този миг да има край.

— Защо поиска да убиеш кучето на господин Халоран, Дария? — попита Пийт Джеферсън с благ тон, което върна Нина обратно към действителността. — Едно невинно, игриво животно. А? Но може би не си възнамерявала да убиеш животното, Дария, може би цялата работа е просто един нещастен случай? Бих могъл да го разбера. Всеки би могъл да го разбере. — И той разпери широко ръце. — Случват се такива работи.

Джеферсън е добър, помисли си Нина.

— Беше ли нещастен случай, Дария? Може би си се опитала да лекуваш кучето, но месото някак си...

Той завъртя ръце една над друга. Очите му гледаха силно вляво, ъгълчетата на устата му бяха увиснали и създаваха впечатлението, че импровизира. Нина знаеше, че изкуството на разпита е нещо много повече от това.

— ... не знам, нека да кажем, че в месото случайно е попаднала отрова — довърши Джеферсън.

Разтрепераната ръка на жената докосна гърдите ѝ. Изглеждаше истински объркана.

— Какво? Не знам за какво говорите! Никога не бих причинила зло на Килиан.

— Но знаете името на кучето?

— Разбира се, аз...

— *Не се прави на глупачка, Кейл!* — Другият детектив, който приличаше на борец от Самоа, се наведе и удари с длан по масата. — Видяхме цветята навсякъде у дома ти — същите цветя, споменати в съобщенията за отравянето на кучето на Халоран. Да не говорим за олтара на този мъж, който си издигнала.

— Никога не съм писала никакви съоб...

— Да прибавим и номера, който скрои миналата събота — продължи безжалостният детектив, като не прие плахите й отричания, — и ще имаш страшно много време в затвора да премисляш, ако не ни сътрудничиш, жено... Предполагам, че няма да ми лазиш по нервите.

— В-време в *затвора*? — Ди Ди потрепери конвулсивно. Поклати глава, в очите й се четеше ужас. — Не съм извършила никакви престъпления! Работих в приюта през целия ден миналата събота. За какъв номер ми говорите?

Мич и Нина се спогледаха. И двамата я бяха видели в приюта и щеше да бъде лесно да потвърдят алибито й.

— Защо тогава избяга от игрището?

Тя постави треперещите си ръце на слепоочията си.

— Н-не знам. Преследваха ме и аз се уплаших. Бях смутена.

— Кажу истината, Кейл! Започвам да губя търпение — избоботи приличащият на борец детектив.

Той скокна на крака, като преобърна стола си с трясък. Стовари и двата си юмрука върху масата и се надвесих над Дария в позиция, която напомни на Нина на булдог от рисувано филмче.

— Ще те попитам още веднъж, преди да обърна дебелия край. Давам ти последен шанс всичко да стане по лесния начин. Защо се опита да убиеш кучето?

Съкрушената жена се сгърчи на стола си. Сви юмруци с побелели от стискането кокалчета до ушите си и заплака, докато й потече носът.

— Спрете! Спрете! Не е възможно да мислите това...

— Господи, съжалявам я — промълви Мич.

— Те просто се опитват да оборят твърденията й.

Джеферсън постави ръка на рамото на другия детектив. Когато мъжът го погледна, Пийт кимна. Якият детектив седна на мястото си. Пийт се приближи до Ди Ди и я потупа по гърба. Седна безмълвен до

нея, докато сълзите ѝ намалеят. Когато тя се успокои до приглушено хълцане, той започна отново:

— Хайде, хайде, Дария. Детектив Конейн няма да ти стори зло. Ако просто ни разкажеш със свои думи, ще престанем да ти задаваме въпроси. Беше ли отравянето на кучето нещастен случай?

Мич измъкна дланта си от тази на Нина и скръсти ръце. Издаде дълга и шумна въздишка. Нина огледа изсечения му профил, като се опита да прецени емоционалното му състояние, да отгатне мислите му. Опита с хумор.

— Как можеш да не се изповядаш пред такъв едър стар мечок като Пийт Джеферсън, който ти задава захаросани въпроси?

Устните на Мич останаха стиснати. Тонът му беше мрачен.

— Защото Ди Ди не го е извършила.

Дария — или Ди Ди — стрелна гневен поглед към Джеферсън.

— Вижте, аз може и да съм се поувлякла по Мич Халоран. Може дори да съм отишла твърде далеч. Ясно ли е? Но аз не съм и никога не бих отровила кучето му, или което и да е друго куче! Попитайте го. Той ще ви каже.

— Тя говори истината — рече Мич, очите му затърсиха лицето на Нина за миг. — Бих се заклеял в това.

След известно време Нина си пое дъх и го изпусна равномерно въпреки разочарованието си.

— Значи продължаваме да търсим преследвача.

— По дяволите! — Мич се завъртя на пета и се замъкна до един стол до лавиците. Потъна в него с лакти върху коленете на широко разтворените си крака, с чело, скрито в дланите му. — Това е просто страхотно! Връщаме се обратно там, откъдето започнахме.

Обратно към Едрик. Нина се извърна отново към стъклото, за да не види той обвинението в очите ѝ.

— Значи се придържаш към твърдението, че не си отровила кучето — попита Конейн Дария.

Тя кимна, непоколебима в невинността си, но явно ужасена от детектив Конейн. Тревогата бе отнела силата от гласа ѝ, когато тя каза:

— Намерете Мич. Попитайте го. Разбира се, може да съм оставила цветя на вратата му, без картичка от кого са, но това не е престъпление, нали? Нима не сте чували за тайни обожателки?

Набитият полицай не каза нищо известно време, после отстъпи назад. Нина наблюдаваше безмълвния диалог с партньора му и сърцето ѝ се сви. Ди Ди не беше смъртна заплаха за Мич Халоран и двамата го знаеха.

Пийт се обърна към стената с огледалото, после погледна партньора си.

— Нека да поговоря насаме с теб, Конейн. — Той постави ръка на гърба на Дария Кейл. — Просто си почини за минута. Ще довършим това после. Разбрахме ли се?

Тя кимна, като потъна в още едно море от сълзи.

— Ко-нейн — каза Мич, като произнесе сричките отчетливо.

Нина се обърна, за да го погледне, като се облегна на рамката на прозореца. Мич седеше на стола си, а дългите му крака бяха широко разтворени, сякаш притежаваше това място.

— Добро име за някой, който изглежда като Конан Варварина — изрече замислено той. — Чудя се дали постъпва честно.

Нина му се усмихна разсеяно тъкмо когато вратата на стаята се отвори и Пийт Джеферсън се облегна на касата на вратата. Тя повдигна въпросително вежда.

Той поклати бавно глава, после се обърна към Мич.

— Да — кимна му Мич. — Ние сме доброволци в един и същ приют за животни, но аз я познавам като Ди Ди, а не като Дария, и всъщност никога не съм знаел фамилното ѝ име.

Пийт протегна врата си от една страна на друга.

— Истината ли ни каза за кучето? За това, че никога не би му причинила зло?

— Точно това каза и Мич, когато я видя за първи път — погледна го Нина. — Тази Ди Ди никога не би наранила някое животно.

— Не би го сторила — потвърди и Мич. — Двамата с Нина я видяхме в приюта миналата събота следобед. Едно телефонно обаждане и със сигурност ще разбере дали е била там през целия ден, но вътрешното ми чувство казва, че е така.

— Така-а. И моето вътрешно чувство е същото. Тази бедна жена е заловена по средата на нещо, за което тя няма никаква представа.

Пийт извади една цигара от джоба на ризата си и я пхна в устата си. Тя се въртеше и подскачаше, докато той говореше, но остана незапалена.

— Май ще трябва да уловим по-голяма риба от тази.
— Мислиш ли, че някой иска да я натопи? — попита Нина.
— Съвсем ясно е — сви рамене Конейн.

Мич погледна от Нина към Конейн.

— Какво може да означава това?

Джеферсън измъкна цигарата от устата си и я прокара под носа си, като кимна.

— Това означава, че някой, който знае за цветята, е решил да превърне тази информация в една по-смъртоносна игра.

Нина разтърка слепоочията си. Обърканите съобщения на преследвача сега ѝ се сториха много по-смислени, но тя бе толкова разочарована от развързката, колкото Мич.

— С други думи, анонимните цветя са породили идея в нечия глава да започне да те преследва. Ролята на Ди Ди в цялата тази работа е незначителна. Истинският преследвач е използвал странните ѝ малки приумици и ги е нагласил в заплахи.

Пийт насочи пръст към нея, сякаш държеше оръжие, и дръпна с намигване спусъка.

— Получи си го, скъпа! Куршум в главата.

Той пъхна цигарата обратно в устата си и погледна към Мич.

— Тя е доста бърза, тази твоя придружителка.

Нина завърза косата си отзад и го погледна през мигли.

— Има смисъл от това.

— Нищо няма смисъл. — Мич я погледна. Изглеждаше объркан от цялата тази информация, после насочи вниманието си към Пийт. — Имаш ли нужда от запалка за това, Джеферсън?

Детективът с посивялата коса поклати глава.

— Не, само пушене без дим. Просто си напомням, че е там. — Той размърда цигарата, за да подчертае думите си. — Който и да желае смъртта ти, използва тази жена, Дария, за да прикрие собствените си действия.

— Не разбирам — промърмори Мич. — Защо?

— Подобно нещо се случва понякога при серийните убийци. Някой сбъркан прочита репортажите за някой убиец и започва да копира престъпленията. Чувал си за това, нали?

— Добре, разбрах — кимна Мич. — Но кой...?

— Ако го знаехме — обади се Нина, — нямаше да сме тук.

Пийт наклони глава към стъклото, през което се виждаше само от едната му страна, и към жената, която бе в другата стая.

— Тази дама те иска в леглото си, а не на два метра под земята. Както и да е, ние можем да повдигнем обвинения за това, че те е безпокоила, тъй като произшествието се е случило на мястото за тренировка. Зависи от теб.

— Не. Не желая да го правите. — Мич наблюдава безобидната си почитателка известно време, после попита: — Мога ли да отида и да разговарям с нея?

И тримата извърнаха глави към огледалното стъкло, докато Мич излизаше. Ди Ди вдигна поглед, когато Мич влезе в стаята, после зарови лице със стон на унижение.

— Моля те, просто ме остави сама...

— Хей, Ди Ди, всичко е наред.

Гласът му бе успокояващ, грижовен. Краката на стола му изскърцаха, когато той го издърпа и седна по-близо до нея. Постави ръка на гърба ѝ.

— Знам, че не си сторила зло на Килиан. Хайде сега, не плачи...

Тя вдигна лице и рязкото поемане на въздух се чу ясно по високоговорителя. Постави длан на гърдите си и преплете пръсти в златното синджирче, което носеше. Думите ѝ се изсипаха като силен порой.

— Никога, никога не бих дори наранила някое животно. Трябва да им кажеш. Те искат да ме арестуват и казват, че съм се опитала да те убия, но ти трябва да знаеш, че аз никога...

— Шшт, Ди Ди. Вече им казах. Всичко ще се оправи.

И той я дари с окуражаваща усмивка. Ди Ди изми цялото си напрежение с едно издишване, отметна глава назад и затвори очи.

— Благодаря ти, господи, благодаря ти, господи.

Тя се протегна и сграбчи свободната ръка на Мич с двете нейни.

— Ще направя всичко. Ще напусна приюта, работата си, всичко. Толкова съжалявам. Никога не съм искала...

— Чуй ме — прекъсна я той, като издърпа ръката си. — Успокой се. Не е необходимо да напускаш приюта. Там имат нужда от теб.

— Сигурен съм, че ще бъде уволнена от управата на игрището — вметна Пийт.

Нина кимна.

— Но искам да направя едно нещо — продължи Мич, а гласът му бе спокоен и благоразумен като на някой преговарящ за освобождаване на заложници.

— Всичко. Всичко, кълна ти се!

— Ще трябва да спреш с цветята и със снимките у дома ти, Ди Ди, разбра ли ме? — Той поклати бавно глава. — Не е здравословно и ме кара да се чувствам неудобно.

Тя премигна бързо.

— Не съм искала да ти причиня каквито и да са неприятности.

— Знам, че не си. *Но аз не съм влюбен в теб, Ди Ди.* — Погледна я право в очите и остави думите да потънат в съзнанието ѝ. — Двамата с теб сме просто приятели. Влюбен съм в друга.

Стомахът на Нина се сви на топка.

— Халоран си има някое момиче, а? — ухили се Пийт.

— Аз... аз не знам — заекна Нина, а думите ѝ прозвучаха сковано и фалшиво дори в собствените ѝ уши.

Но тя наистина *знаеше*. Или поне бе чула. *Фелисити*. Жената, която се изплъзваше и за която се предполагаше, че е харесвана от Мич. Нина щеше да повярва в това, когато жената се появи. Дотогава предпочиташе да се самозалъгва, като си мисли, че Мич е необвързан.

— Може би е просто блъф — добави Конейн.

Мич продължи:

— Как би се почувствала ти, Ди Ди, ако бе влюбена в някой мъж и друга жена продължава да му изпраща цветя?

— Толкова съжалявам — прошепна тя. Нина забеляза, че долната ѝ устна трепери силно. — Толкова съжалявам...

— Всичко е наред. — Мич ѝ се усмихна. — Аз съм твой приятел. Но това, другото... то трябва да спре.

— Разбирам — сведе поглед Ди Ди.

— Ако е необходимо, ще разговарям с шефа ти от компанията да не те уволняват. Няма смисъл да загубиш всичко заради една грешка.

Тя вдигна поглед, а изражението ѝ преливаше от чувства и благодарност.

— Ти ще... н-направиш това за мен?

— Разбира се. Тъкмо това правят *приятели*.

— Халоран е страхотно мъжко момче — обади се Пийт. — Тази жена се държи, меко казано, странно с него, а той все още намира място за кавалерство.

— Добър човек — съгласи се Конейн.

— Да, така е.

Нина обви стегнато с ръце талията си. Изпусна дълга, премерена въздишка и остави сърцето си да се изплъзне малко извън контрол. Бедната Ди Ди! Част от Нина ѝ симпатизираше. Как можеше някоя жена, която се познава с Мич Халоран, да не се влюби малко налудничаво в него? Нина се замисли отново за Фелисити и стомахът ѝ се разбърка.

— Ако той наистина има приятелка — промълви Нина, най-вече под носа си, — то тя е щастливо момиче.

До късния следобед Нина бе изпаднала в мрачно настроение. Сякаш облаци бяха надвиснали над целия кабинет. Джаред бе изнервен, Брок бе напрегнат, Лиза изглеждаше така, сякаш не бе спала от дни, а Мич...

Нина въздъхна.

Мич изглеждаше така, сякаш бе изпаднал в още по-унило настроение, отколкото нейното. Бръчките на челото му бяха станали по-дълбоки и очите му изглеждаха безизразни, примирени. Джаред, Брок и Мич бяха увлечени в разгорещен спор за едно-друго, всичките носеха екипи в черно и жълто с черни фланелки с качулки под тях и до един се бяха скупчили около голямото бюро, за да се уверят, че ще се вслушат в тях. За един външен човек това можеше да прилича на бизнес среща, както обикновено.

Но Нина бе прекарала достатъчно време с Мич през последните три седмици, за да знае, че умът му бе другаде.

Седнала и полуоблегната на конзолата встрани от бюрото на Джаред, Нина кръстоса ръце и загледа навъсено навън през огромните прозорци поройния сив дъжд, който наводняваше Литъл Рок. Идеален фон за ден като този. Когато се върнаха от полицейското управление, паркираха колата на паркинга пред сградата, вместо да я оставят в хубавия, сух подземен паркинг. Нина се уплаши да не прогизне. Сякаш се давеше в цялата тази нейна мисия. Пийт нямаше никакви следи,

които да водят към Дария Кейл. Нито пък тя. Бяха стигнали до една стена и Нина се чувстваше така, сякаш си блъскаше главата в нея.

След като бяха решили, че са постигнали някакъв напредък в разследването, днешният провал се стовари върху тях като обезкуражаващ удар. И не само това, Нина бе започнала да осъзнава, че се е забъркала в един свят на тревоги с Мич. Този мъж я привличаше като магнит и тя бе безсилна да спре това привличане. Ако трябваше да е напълно искрена със себе си, би могла да каже, че се влюбва в него. Дори мислено, все още не можеше да докосне буквата *Л* като любов. Не беше сигурна дали знае истинското ѝ значение. Но тя бе там — голямата алена буква, запазена за хора, които правят същите грешки отново и отново. Беше се заклела да си вземе поука от миналото и въпреки това се чувстваше неспособна на това. Чувствата ѝ бяха като товарен влак, който се движеше неконтролируем и се бе отправил надолу по стръмен, наклонен път.

Като се вглеждаше през оплискания от дъжда прозорец, тя си наложи да действа предпазливо с Мич. Но това, което наистина желаше, бе да утеши себе си — и него — в прегръдката на силните му ръце. Необходимото разстояние между тях засилваше меланхолията ѝ.

Тя разтърка нагоре-надолу с длани ръцете си и обвини дъжда за внезапния хлад, който почувства.

Ненадейно почукване на вратата прекъсна спора. Всички обърнаха глави, когато вратата се отвори. Появи се гримираното лице на Лиза.

— Ще си тръгна няколко минути по-рано, ако това не представлява проблем. — Тя посочи към прозореца с гримаса. — Свърших всичко и не искам да бъда приклепена в пиковия час в това ужасно време.

Джаред махна с ръка.

— Тръгвай си, ще се видим утре.

Тя се усмихна в знак на благодарност, после смигна на Нина.

— Знам, че вероятно няма да искаш да чуеш това, особено днес, но онзи мъж Холбрук се обади отново. Звучеше ми сърдито.

— Кой е този Холбрук? — обади се Мич, явно раздразнен.

Пръстите на Нина докоснаха белега на бузата ѝ. Тя раздели устни, но в гърлото ѝ бе заседнала буца, която не позволи на думите да излязат. Мич се бе вторачил в нея. Чакаше.

— Холбрук е никой — каза Джаред, като привлече вниманието в стаята. — Не искам да слушам повече за този мъж, независимо дали се обажда на Нина, или не. Ясно ли е?

Лиза изглежда се засегна. Шията ѝ се изчерви.

— Само предадох съобщението, Джаред. Съжалявам...

Той вдигна ръка към нея, като поклати глава при думите ѝ.

— Няма нищо. Денят беше труден за всички ни. Просто сега карай внимателно.

С това той определено я освободи.

Като сведе поглед като смъррено дете, Лиза промълви „Лека нощ“ и се измъкна от вратата.

Джаред изглежда внимателно лицата, от Нина до Брок и Мич.

— Ние също почти приключихме за днес. Въпреки това ще поостана, докато дъждът малко поспре.

Брок погледна часовника си, после вдигна поглед към Мич.

— Трябва да прегледам някои видеозаписи на мачове, като заговорихме за тръгване. — Той посочи с палец към вратата. — Имаш ли нещо против да ги опаковам тук?

— Добре — кимна Мич и прокара длан по лицето си. — Ще ми направиш ли една услуга, да изгледаш първо касетата на *Юта джаз*? Обърни специално внимание на защитата им и ми се обади за мнението ти.

— Дадено.

Брок се изправи, събра вещите си, отправи към Нина насмешлив поглед и после излезе от стаята.

Пийт Джеферсън изплува в съзнанието на Нина и тя се зачуди дали бе стигнал до някъде. Като се отблъсна от конзолата, тя се приближи до вратата.

— Извинете ме за минутка, ще се обадя набързо по телефона.

И тъкмо когато посегна към дръжката на вратата, някой почука.

— Тук ли сте, шефове?

Тя отвори вратата и се изправи лице в лице с Едрик, който носеше същия найлонов екип с цвят на пчела и черна фланелка с качулка като останалите.

— Хей, Нина!

Грамадният мъж ѝ отправи срамежлива усмивка.

Тя се отдръпна от пътя му и го остави да влезе, а раздразнението и неприязънта ѝ я накараха да настръхне.

— Едрик! Не получи ли съобщенията ми? Опитвам се да ти се обадя от няколко дни.

Той поклати глава.

— Бях наистина страшно зает. Съжалявам. От какво имаш нужда?

Тя скръсти ръце на гърдите си. Като за начало имаше няколко парещи въпроса. И, по дяволите, той щеше да отговори на всеки от тях. Цялата ѝ безпомощност от разследването възвря в нея. Почувства бузите си горещи.

— Разреш ли твоя... проблем от вчера изцяло?

Мич се изправи и изглеждаше така, сякаш се канеше да влезе в ролята на рефер, ако нещо се обърка. Изкашля се лекичко.

Едрик погледна от Мич към Нина, после поклати глава в учудване. Държанието му бе предпазливо.

— О, чула си за това, а?

— Малко.

— Е, добре. Аз ще се погрижа за това, благодаря. Не е ли това най-проклетото нещо, да ми откраднат колата? Човек би помислил, че колата на тренъора ще привлече вниманието им, а не моята икономична хонда. Глупаци!

Нина остана като гръмната. Зениците ѝ се разшириха и тя се вторачи в едрия мъж пред нея слисана. Кръвта нахлу в ушите ѝ.

— *Откраднали* са колата ти? Казваш, че някой е *откраднал* колата ти? За идиоти ли ни мислиш?

— Нина — смъмри я Мич.

Като се завъртя, тя го изгледа невярващо, а брадичката ѝ увисна. Нима той не можеше да види колко е глупаво колата на Едрик да се окаже *удобно* открадната в същия ден, когато от една подобна кола стреляха по тях?

— Сигурно ме будалкаш.

Мич вдигна пръст, лицето му бе мрачно и сурово.

— Не сега, остави го.

— А кога? Ще ми кажеш ли по-удобно време?

Тя прекоси стаята, за да се изправи срещу него, и заби юмруци в хълбока си. Сниши глас така, че само той да може да я чуе, и добави:

— След като си *мъртъв*? Защото не си могъл да видиш какво се вижда в лицето ти? Колата му не е била открадната.

Мич не отвърна нищо, само силно присви очи. Тя се завъртя, за да се обърне към Едрик.

— Къде бе миналата събота сутринта?

Във втренчения му поглед лумна страх и той стрелна очи из стаята. Преглътна бавно.

— Бях си... вкъщи, през повечето време. Чаках да се появят полицаите. Именно в събота сутринта, като се събудих, видях, че колата ми я няма.

— Е, разбира се, че я е нямало — каза Нина, като размени саркастичен поглед с Мич, който сякаш говореше: *нали ти казах*.

Челото на Едрик се изпоти от смущение, но той продължи.

— Обадох се да докладвам веднага, но те не се появиха в продължение на часове. За какво е всичко това, Нина? Треньоре?

— За какво е това ли?

Нина осъзнаваше много ясно, че тонът ѝ е пропит от обвинение, но не я интересуваше. Тя разпознаваше лъжата, а Едрик Грийли криеше нещо. Би заложила живота си за това. Но не и този на Мич.

— Става въпрос за теб и това, че се опита да ни преглазиш с колата си.

Единият край на устата на Едрик се надигна, после и другият. Бавно, той започна да се смее. Бавно, нерешително.

— Ти си откачила, жено! Защо бих направил такова глупаво нещо?

Мич постави възпиращата си ръка на рамото ѝ.

— Нина...

Тя отмина това със свиване на рамене и се вторачи в Едрик в очакване на следващата лъжа.

— Продължавай.

— С какво?

Челото му бе лъскаво като полирано абаносово дърво от пласт пот, който го покри. Едрик стрелна виновен поглед към Мич и Джаред.

— Имах да свърша една работа, знаете ли, с хората от застрахователната компания и да наема една кола.

Нина се извърна към Мич.

— Да свърши една работа — присмя се тя. — Човекът имал да свърши *една работа*.

— Ох, съжалявам... Може би трябва да дойда по-късно. Не знам за какво е целият този разговор, но...

Едрик направи предпазлива крачка назад, а найлоновият му клин прошумоля между гигантските му бедра. Огледа плахо стаята.

Мич хвана Нина над лактите и леко я изви настрана, за да може да вижда Едрик, когато му заговори.

— Чуй ме, Едрик, не се тревожи за това. То не те засяга. От какво имаш нужда?

Големият мъж закима от човек на човек, преди да се усмихне колебливо на Мич. Посочи вратата зад него с леко кимване с глава.

— Тъкмо си тръгвах. Помислих си дали не искаш да ти отнеса кашона с твоите вещи в колата. Навън вали проливен дъжд, треньоре. Бих се радвал да ти помогна.

Мич пусна Нина и потърси в джоба на клина си ключовете за колата. Като пренебрегна жеста ѝ на протест, той ги подхвърли на Едрик.

— Оценявам това. Просто ги остави под седалката и заключи вратите.

— Добре.

Той погледна към Нина, а загрижеността изтри признаците на веселие от чертите на лицето му. Вдигна един кашон с видеокасети, книги и няколко тетрадки от коженото канапе, после се обърна към нея.

— Съжалявам... каквото и да съм сторил.

С това Едрик излезе, а в стаята настана дълбока тишина.

— За какво, по дяволите, бе всичко това? — сопна се Джаред.

Нина премигна няколко пъти, отмести ръцете на Мич от раменете си и се отдръпна. Не си направи труда да отговаря на Джаред, беше прекалено ядосана на Мич.

— Не мога да го проумея. Ти му даде ключовете си.

— Той често ми предлага да занесе нещата ми до колата. Е, и какво? Това прави ли го престъпник?

Невярваща, тя поклати глава.

— Ти наистина ли вярваш, че някой е откраднал колата му?

— Защо да не вярвам?

— Нима не разбираш? — Тя заби пръст в челото си. — Той я е унищожил, след като се опита да те прегази, Мич. И стреля по теб. Именно той е преследвачът. Ясно е като бял ден.

— Всички улики, които имаш срещу него, са косвени.

— Това да не ти е съд, Мич!

Чувството ѝ за безсилие се изостри дотолкова, че тя се протегна и го удари в гърдите с всяка сила, неспособна да се спре. После се отдръпна, а гърдите ѝ натежаха от адреналина заради силния ѝ гняв. Просто искаше да го удари, с цялата си сила.

— Нина! — извика ѝ Джаред, като се изправи на крака зад бюрото си.

Тя го погледна, видя разбирането... и безпокойството в очите му и я обзе срам. Не беше човек на насилието. Поне досега не беше. Преди...

Ужасеният ѝ втрепен поглед прескачаше от Джаред към Мич, после се обърна, неспособна да понесе унижението. Краката ѝ се оказаха твърде слаби, за да я отведат до прозореца, но някак си го направиха. Като опря челото си на студеното стъкло, Нина се пребори за изгубеното си самообладание. Господи, какво бе направила? Беше прибягнала до абсолютно насилие. Не приличаше на себе си. Изпъшка глухо.

Внимателните думи на Мич изплуваха зад нея.

— Нина, той е добър човек. Нямаме друго доказателство и аз искрено вярвам, че Едрик не е нашият човек. Залагам живота си за това.

— Ти наистина излагаш живота си на риск, нима не можеш да го разбереш?

Тя затвори очи пред напиралите сълзи и стисна с юмруци перваза на прозореца. Можеше да загуби спокойствието си и да прибегне към физическа сила — стомахът ѝ се сви от притеснение, но нямаше да им позволи да я видят, че плаче.

— Ти мислиш, че не е Едрик, защото не искаш да е така, но това не го превръща във факт.

Джаред се намеси.

— Нина, скъпа, върви и проведи телефонния си разговор.

Нина си пое дъх няколко пъти. В кабинета беше тихо, с изключение на дъжда, който плющеше по прозореца. И на дишането ѝ.

И на сърцето ѝ, което бе разбито.

Като се обърна бавно, тя съссредоточи вниманието си върху Мич. Угризение скова устата ѝ, но все пак успя да промълви:

— Съжалявам. Стресът и...

Той вдигна ръце при думите ѝ.

— Джаред?

Тя погледна към стария си приятел. Към своето упование.

Той ѝ смигна бързо, което трябваше да ѝ възвърне смелостта, но не скри съвсем сенките на безпокойство в очите му. Безпокойство за нея, за това че тя губеше. *Отново.*

Без повече думи тя излезе от кабинета и се отправи към незаетото бюро на Лиза. Брадичката ѝ започна да трепери, докато преминаваше през приемната, което засили безпомощността ѝ. Самообвинението ѝ. Прехапа устна, за да спре треперенето. Когато стигна до бюрото, тя изпразни дробовете си с дълга въздишка на пресекулки. Този постоянен стрес не беше добър за възстановяване на доброто ѝ име и въобще не изглеждаше, че това е възможно. Не и след последното си нетактично изпълнение. Просто трябваше да признае поражението си и да се замъкне обратно във Вирджиния. Да си намери някъде работа като сервитьорка. Да работи в магазин на някоя търговска улица.

Кръшкачка.

Тя се намръщи на думата, прошепната в мислите ѝ. Понякога човек знаеше просто кога да си тръгне. Това не я правеше кръшкачка.

Страхливка.

— Е, и какво? — промърмори тя заядливо. Облегна бедро на бюрото на Лиза и се протегна за телефона, когато падна първата ѝ сълза. *Проклета глупачка* — укори се тя, като я избърса с опакото на дланта си. Беше го ударила. Като някой скапан насилник от улицата, изгубил самоконтрол, просто се бе протегнала и го бе избутала. Какво си мислеше? Какво уважение щеше да има той към нея след всичко това?

Под ръката ѝ телефонът иззвъня и тя подскочи. Избърса овлажнелите си бузи с трепереща ръка, после вдигна телефона, повече по навик, отколкото от нещо друго.

— Ало?

Последва кратка пауза.

— Управлението на *Лейзърс* ли е?

— Хм... да.

— Трябва да разговарям с Мичел Халоран — изключително спешно е. Кажете му, че се обажда доктор Мидфийлд.

Доктор? Нина забрави за яда и самосъжалението си на мига, като долови напрежението в гласа на мъжа.

— Само за минута. Ще го извикам.

Тя остави слушалката, избърса очи и като се потупа по бузите, се забърза през логото в черно и жълто върху килима. Почука веднъж на вратата, преди да пъхне глава вътре. Когато мъжете се обърнаха към нея, тя автоматично извърна поглед. После се окопоти и отново вдигна глава.

— Мич, търсят те по телефона.

— Кой е? — Той стана, като наблюдаваше лицето ѝ.

— Някой си доктор Мидфийлд.

Нина видя как Мич замръзна на мястото си. За частица от секундата Джаред застана до него.

— Тръгвай, момче, тръгвай — подкани го с унил глас.

— Какво става? — прошепна Нина, но Джаред поклати глава.

Тя се отмести встрани, за да им направи място да минат, после затвори вратата. Отпусна се в един фотьойл пред кабинета на Джаред, обви тялото си с ръце и потрепери, почувствала, че измръзва до кости.

Мич се приближи с широки крачки до бюрото на Лиза и вдигна слушалката.

— Доктор Мидфийлд?

Последва дълга пауза.

— Да?

Тонът на Мич рязко се промени и Нина забеляза как той стисна ръба на бюрото така, че кокалчетата на ръката му побеляха. Главата му клюмна, раменете му увиснаха. Цялата му жизненост сякаш се изцеди от него.

— О, господи. Кога?

Вдигна рязко ръка във въздуха и обхвана челото си с длан.

Джаред издаде сърдит, безутешен звук, после обърна гръб на Мич и главата му също клюмна.

Нина скокна на крака, а сърцето ѝ заби до пръсване. Водена от нещо повече от здрав разум, тя прекоси разстоянието до Мич. Болен ли

беше?

— Колко време имам?

Сърцето ѝ спря да бие. Нима го очакваше смъртен изход?

Гласът му трепереше, докато разговаряше с тъжни срички с доктора. Сърцето на Нина замря при мисълта, че може да го загуби, особено когато нещата между тях бяха толкова нестабилни. Той изглеждаше мъж в цветущо здраве. Малко изморен, може би. Тя постави длан на рамото му, като едва се сдържа да не го прегърне.

— Да — продължи в слушалката той. — Разбирам. Ще дойда веднага щом мога.

Затвори телефона и после покри лице с треперещи ръце, като си поемаше дъх на пресекулки през пръстите си.

— Мич? Какво се е случило?

Не отговори. Тя погледна към Джаред.

— Какво става? — прошепна.

Джаред постави ръка на врата на Мич.

— Майка му, Нина. Болна е от дълго време.

Тя изгледа втренчено Мич.

— Майка ти? Мич?

Той погледна към нея и краката ѝ почти се подкосиха при болката, която видя върху силното му мъжествено лице.

— Кажи ми — помоли с пресипнал глас.

— Положението ѝ се е влошило — изрече той съкрушено.

— Колко се е влошило, синко?

Мич погледна към Джаред и изражението на лицето му бе достатъчно.

— Какво мога да направя? — попита възрастният мъж.

— Трябва да отида при нея. Би трябвало вече да съм там, по дяволите! — Той внезапно се изправи на крака и изглеждаше едновременно отчаян и обезумял. — Въпреки плейофите, въпреки всичко. Аз...

— Не се тревожи за отбора — успокои го Джаред. — Предвидили сме такъв възможен развой. Брок ще се справи добре, той е отличен треньор.

Имали са резервен план за действие при екстрени ситуации? Нина се пребори да възприеме цялата тази нова информация. Защо никой не ѝ бе казал за болната майка на Мич? Къде беше тя?

Облегна се на бюрото.

— Тя тук ли живее, в Литъл Рок?

Мич поклати глава.

— Денвър.

Без дума повече обяснения той я придърпа към себе си в нещо като прегръдка, от която един мъж има нужда понякога, без да трябва да моли за нея.

В отговор тя го прегърна бурно, като стисна силно очи, а вълна от чувства заля тялото ѝ. Колко егоистично бе постъпила само, колко е била късогледа...

— Съжалявам, че те блъснах така.

— Няма нищо. Беше разстроена.

— Това не е извинение.

— За мен няма значение.

Той поглади с длан косата ѝ, като придърпа главата ѝ към гърдите си.

— Всичко ще се оправи, Мич. Ще се погрижим за това.

Силният звън на асансьора привлече вниманието им и Нина се отдръпна от прегръдката му. Вратите се отвориха със съскане и Лиза се втурна в кабинета прогизнала и издаваща груби, ужасяващи ридания. Като спря за миг, щом ги видя, тя се свлече на килима.

— Джаред! Мич! Елате бързо! Застреляха Едрик!

ГЛАВА ОСМА

Непрощаващото време бе омачкало дрехите на всички и бе разрошило косите им, докато стояха под плющия дъжд в очакване на линейката. Сега, като група от шокирани войници — победени и изтощени, те се бяха отпуснали по столовете и канапетата във фоайето на болницата и чакаха новини за Едрик.

Той бе в операционната от часове. Не се знаеше нищо.

Освен повикванията на докторите по уредбата и приглушения звън на звънеца на асансьора, единственият звук, който нарушаваше изпълнената с безпокойство тишина, бе вездесъщото бръмчене на флуоресцентните лампи и епизодичното хълцане и ридания на Лиза.

Нина седна до нея и я хвана за ръката.

— Просто не мога да повярвам. *Не мога да повярвам* — хлипаше Лиза.

Нина подаде на треперещата млада жена една салфетка и тя незабавно започна да бърше сълзите си. Размазваше още повече черния грим, който очертаваше дебело очите на секретарката, и ѝ придаваше изражение на миеща се мечка.

— Какво видя? — попита Нина.

— Честно казано, нищо. Чух изстрели и се обърнах. — Тя потрепери и сълзите ѝ рукнаха отново. — Там беше той. *Едрик*.

Нина наблюдаваше как Брок мачка и къса една салфетка между пръстите си като шевна машина, която дърпа плат.

— Ти видя ли нещо?

Ръцете на Брок спряха. Очите му изглеждаха стари и безжизнени.

— Бях се навел и товарех касети в багажника. Освен това всичко беше толкова прогизнало там. Видимостта бе нулева. — Дъхът му излезе с рязка струя. — Бедното момче...

Той направи на топка разкъсаната хартия между ръцете си, после я захвърли в едно кошче за смет от другата страна на чакалнята с перфектна парабола.

— Ще се оправи — обади се Джаред с дрезгав и прекалено самоуверен тон.

Никой не изрази съгласие с думите му. Мич се разхождаше в средата на помещението, видимо разстроен. Прокара длан по лицето си.

— Някакви новини?

— Нищо. Ти свърза ли се със сестра му? — попита Джаред.

— Не. Не живее на стария адрес. Не е оставила следващ или поне телефонен номер.

— Типично за тази жена — избоботи Джаред.

Мич бе ходил напред-назад до телефона поне десет пъти, като се опитваше да ръководи всичко — да си урежда полети, да работи с полицията, да намери къде живее сестрата на Едрик и да не изпуска от внимание влошаващото се положение на майка си. Не искаше да допусне никой да му помага. Нина предположи, че тази свръхактивност държеше ума му далеч от най-лошото.

— Има ли нещо ново?

Очите му говореха, че няма никаква промяна. *Нямаше чудеса*. Тя бавно умираше. Нина го наблюдаваше как стиска устни и се отпуска в стола до Брок. Безмълвен. С болка. Трогателна картина на мъжка сила и болезнена чувствителност.

Когато опърпаната група потъна отново в мълчание, Нина заоглежда Мич. Такава изненада. Първоначално го беше преценила като повърхностен, навъсен атлет, който поставя спорта пред всичко друго. Толкова бе сгрешила. Първо работата му като доброволец в приюта, после грижовният, безкористен начин, по който контактуваше с хората. Сега това. Беше се отказал от възможността да заведе отбора си на плейофите без нито миг колебание, когато научи новината за майка си.

По пътя за болницата Мич най-накрая бе обяснил причините, поради които отбягваше медиите, и вникването в същността на нещата накара Нина да се чувства така, сякаш най-после бе видяла скритите картини в триизмерните художествени плакати на търговската улица. Защо никой не ѝ беше казал по-рано? Това щеше да направи нещата много по-лесни. Беше си мислила, че е твърдоглав, че налага своенравно условия само за да поставя пречки по пътя ѝ. Кой разумен треньор би се отрекъл от безплатна реклама? Но Мич предпазваше

умиращата си майка, като внимаваше тя да не чуе новините и да се разтревожи.

Сега вече бе разбрала, че всичко е имало друг смисъл.

Да я оставеше да изживее последните си дни в спокойствие на духа — това бе най-добрият подарък, който Мич можеше да даде на майка си, и знанието за това хвърляше нова светлина върху този мъж, когото Нина започваше да харесва. Този мъж, който я привличаше, изкарваше я от търпение, напомняше ѝ за всичките ѝ минали грешки... и я караше да иска да ги повтори. Като го наблюдаваше сега — с широко разтворени нозе, с разрошена коса, тъмни мустаци, които бяха достатъчно дълги, за да му придадат застрашителен вид, умислени и тъжни очи — сърцето ѝ се свиваше. Тя съзря отвъд грубата мъжественост, отвъд представата, истината и придоби мимолетно впечатление за малкото момче вътре в него, което бе уплашено до смърт от това, че щеше да загуби майка си.

Душата я заболя. Това я накара да го обикне.

Коего го направи хиляда пъти по-опасен.

— Мич?

Съкращеният глас на Брок върна Нина в действителността. Тя си пое въздух и смесените болнични миризми на антисептик, страх и болести изпълниха ноздрите ѝ.

— Хммм?

Мич разтърка лице с длани и извърна уморените си очи към Брок.

Помощник-треньорът поклати глава, после изруга. Изпусна дълга въздишка.

— Би трябвало да спомена това по-рано, но... не го направих. Сам намина към залата днес...

— Какво? — намеси се Нина, а Джаред добави:

— Кога?

Брок продължи да говори на Мич.

— Видях го на два пъти. Разговарях с него веднъж, опитах се да му вдъхна кураж да се върне отново в рехабилитационния център, но той не искаше въобще да ме слуша.

— Защо не ни каза? — смръщи се Мич.

Брок изкриви уста настрани в самообвинителен жест.

— Защото така, както Едрик е твой любимец, така пък Сам е мой. Спретнах му добро местенце и всичко останало. Мислех си, че бих могъл да го променя. Съжалявам. Не знаех, че ще прибегне до насилие.

— Ако той има нещо общо с това — уточни Джаред. — Ние не знаем дали той е застрелял Едрик.

Лиза заплака по-силно.

— Ти видя ли го по време на стрелбата? — попита Нина.

— Е, малко преди това. Обаче не беше там... след изстрелите.

— Защо му е на Сам да стреля по Едрик? Едрик вероятно е най-близкият приятел, който този мъж има в отбора — изрече глухо Джаред, който изглеждаше раздразнен от цялата тази абсурдна идея.

— Н-но Сам го бе яд на Едрик, защото си мислеше, че Едрик е на страната на Мич за цялата работа по отстраняването му — обади се Лиза.

— Кой ти каза това? — Мич се наведе напред и погледна Лиза в очите. — Със Сам ли си разговаряла?

Лиза замря, после поклати глава.

— Ами... Едрик ми каза.

На лицето на Мич се изписа силна изненада.

— Кога?

— Разговаряхме по телефона миналата нощ и...

— Мислех, че двамата с Едрик не се разбирате.

Смущението на Нина нарасна и с Мич си размениха озадачени погледи. Очевидно мислите му отразяваха нейните собствени.

Лиза се разтrese, когато сълзите ѝ започнаха да текат по-силно.

— Неее — изстена тя. — Вие не разбирате...

— Лиза, думите ти не звучат смислено. — Истерията ѝ започваше да лази по нервите на Нина. — Изплюй камъчето и ни разкажи.

— Двамата с Едрик... ние сме любовници.

— *Любовници?* — възкликна Мич. — Откога?

— От известно време. Не знам. — Тя повдигна едното си рамо. — Просто не исках да смесвам това с работата си. Не исках никой да знае. Разбрахме се да го пазим в тайна.

Лиза зарови лице в дланите си и изстена.

Изненадата увисна като серпентини, оставени след някое парти. Джаред и Брок се спогледаха с увиснали челюсти. Всички изглеждаха прекалено озадачени, за да говорят.

— Е, той със сигурност е спазил обещанието си. Аз поне нямах представа — каза Мич.

— Защо някой би искал да убие Едрик?

— Защо някой би искал да стори *въобще* някакво зло на Едрик?

— Джаред се почеса по главата, изглеждаше много изморен и разстроен. — Не го разбирам. Нима сега са поставили на мушката цялата ни организация? Възможно ли е това да е някой от отборите — наши съперници?

Нина се изкашля леко.

— Мич? Мога ли да говоря с теб насаме?

Тя се изправи. Мич я последва веднага, а Брок се премести на стола до Лиза, като постави ръка на гърба ѝ, за да я успокои.

В коридора Нина се обърна с лице към Мич и завърза непокорната си коса отзад на тила.

— Какво се сети?

Последното нещо, което ѝ се искаше, бе да разпали огъня на нещастieto му. И все пак, това трябваше да бъде казано. За нея беше очевидно още от мига, в който видя местопрестъплението — не можеше да разбере защо никой от другите не можеше да го види.

— Никой не е искал да убие *Едрик*.

— Как можеш да кажеш това? — Мич посочи към широките врати, които отделяха хирургическия блок. — По него стреляха, за Бога! Предполагам, че все още го подозираш?

Нина поклати глава. Разбра неговата избухливост.

— Не, ти явно бе прав за това, че Едрик е невинен. Но по него е стреляно, защото който и да го е направил, е помислил, че *това си ти*. — Тя наблюдаваше как гръдният му кош се повдига и отпуска, неспособна да го погледне в очите, докато разказваше очевидното. — Едрик бе на погрешното място, в погрешното време и е поел куршума, предназначен за теб.

— Как можеш... да си толкова сигурна?

Тя се облегна на стената.

— Погледни най-очевидния от фактите — по Едрик е стреляно, когато се е качвал в *твоята* кола.

— Нима забравяш, че той е чернокож, а аз не съм?

— Ни най-малко. Ти го видя да лежи там на земята, нали? Беше поставил качулката на главата си заради дъжда. Не би могъл да видиш цвета на кожата му.

Мич почака малко, докато информацията попие в съзнанието му, като се обърна, взирайки се, без да вижда в коридора.

— А всички вие носите *едни и същи* екипи — добави Нина.

Мич вдигна глава с умоляващи очи.

— Ти наистина ли не би могла да направиш разлика между мен и Едрик?

— В проливния дъжд? Отзад? Когато и двамата сте облечени в един и същи дрехи? — Тя стисна устни и поклати глава. — Не мисля. Вие сте с един и същи ръст, Мич. Почти сте еднакви на височина.

Тя си спомни, когато за първи път срещна Едрик. Връщаше смокинга на Мич.

В очите на Мич се появи примирение.

— Боже мой...

— Който и да се е притаил там, е очаквал *теб* — натърти тихо тя. — Той е взел Едрик за теб.

Като изруга, Мич прекоси болничния коридор и постави длани на отсрещната стена. Главата му клюмна. Не можеше да понесе много повече от това. Всеки път, когато си помислеше, че майка му умира — сама — на разстояние няколко щата оттук, болката заплашваше да го довърши. Като се добави към това новото чувство за вина, като знаеше, че е отговорен за смъртноопасните рани на Едрик, всичко това почти го постави на колене.

И Нина на всичкото отгоре.

Като се обърна, той я изгледа внимателно. Висока, гъвкава, вторачила се в него — с онези свои очи като на сърна, които сякаш говореха: *нека да те защитавам*. Измачканата ѝ блуза бе прилепнала към тялото ѝ така, както му се искаше и той да може да прилепне. Повече от всичко друго на света искаше тя да го задържи при себе си.

Да го притежава.

Да бъде силна заради него. Да го предпази от болката, от това загубата и мъката да не погубят и него. Твърдоглавата Нина, която оправяше света и която не се нуждаеше от никого. Господи, колко се нуждаеше сега от нея...

— Нина...

— Да?

Без предварително да е мислил, без да има друг мотив, освен този, че просто трябва да го направи, той прекоси разстоянието до нея и освободи невъзможно гъстите ѝ вълнисти коси от грозния островръх кок, на който тя винаги я връзваше. С двете си ръце прокара пръсти в разкошните ѝ руси коси и ги разплете. Дръпна нежно главата и назад, за да открие дългата ѝ, гола шия, а очите му я изследваха така, както устните му копнееха за нейните. Като остави косата ѝ да падне върху раменете, той вдиша аромата. На тежък, летен плод.

Праскови.

Прокара палец по долната ѝ устна, облиза своята и се усмихна. Жената понесе смущението добре.

— Харесва ми, когато е спусната.

И като се обърна, той отиде до няколкото телефонни кабинки по-нататък в коридора и извади картата от джоба си. Не можеш да се справи с това сега. Нито с Едрик, нито с Нина, нито със своите реакции към двамата.

Майка му умираше. *Майка му умираше.*

Стрелките на часовника показаха на Нина, че приближава полунощ.

Един лекар, който изглеждаше съвсем изтощен с изпомачкана престилка и огромни петна от пот под мишниците, огледа внимателно лицата на хората в чакалнята.

— Тук ли са роднините на Едрик Грийли?

Мич скочи на крака.

— Аз съм от семейството му. — Той се огледа наоколо и тонът му се смекчи. — *Ние* сме семейството му, докторе. Ние сме всичко, което той има.

Сърцето на Нина се сви. Нищо чудно, че Мич толкова се бе привързал към едрия добродушен мъж. Те споделяха подобна самота в света — или скоро щяха да споделят. Тя се изправи, прекоси разстоянието между тях и застана до Мич.

Лекарят протегна ръка.

— Аз съм доктор Брюгър.

Мич разтърси ръката на доктора и се представи, въпреки че изражението на другия мъж подсказа на Нина, че това не е необходимо. Треньорът на *Лейзърс* — наречен *Адонис на НБА*, го разпознаваха, където и да отидеше.

— Как е той?

Гласът му прозвуча достатъчно уравновесено, за да предизвика у Нина опасение за вътрешното му безпокойство.

Брюгър стисна устни и едновременно зажима и заклати глава.

— Този мъж е същински борец. И е в отлично физическо здраве.

— Но? — обади се нетърпеливо Нина.

— Карайте направо, докторе — добави Джаред.

— Едрик би могъл да се възстанови. Но би могъл и да умре. Състоянието му е критично. — Брюгър прокара изключително чистата си и изглеждаща мека ръка по разрошената си коса. — Издържа хирургическата намеса добре, но е твърде рано да се каже. Отстранихме един куршум от мозъка му. И втори от коремната му област.

Мич се извъртя и отиде до стената, като притисна чело в нея. Нина го наблюдаваше, после се обърна към доктора.

— Какви поражения с дълготрайни последици можем да очакваме?

— Трудно е да се каже — заяви Брюгър с онзи дразнещ, безпристрастен тон, с който говореха лекарите. — Ще трябва да почакаме и да видим. С лекарства го поставихме в състояние на предизвикана кома, за да ограничим движенията му заради отока на мозъка. — Той премести поглед от лице към лице, като обходи така цялата стая. — В добри ръце е. Всички вие бихте могли да си отидете вкъщи и да поспите малко. Следващите двадесет и четири часа са критични, но той се справи с операцията и сега състоянието му е възможно най-доброто от това, което може да се очаква.

Мич се обърна към доктора.

— Благодаря! За всичко.

Нина и Джаред също благодариха, после докторът си тръгна. Брок стана, като протегна ръце към тавана.

— Мисля, че ще тръгвам. Ще ми съобщите по пейджъра, ако има някакви новини, нали?

Мич кимна.

— Наистина съжалявам за Сам. Трябваше да ви кажа.

— Запази тревогите си за Едрик, приятел — избъбри Мич и потупа окуражаващо помощник-треньора по гърба. — Ако е бил Сам, ще го намерим.

Лиза се изправи и приглади дрехите си. Избърса влажните си очи като успя само да размаже струйките грим на хоризонтални черти по бузите си.

— М-можеш ли да откараш и мен до вкъщи, Брок? Не искам да шофирам.

— Ако искаш да останеш при Едрик по-дълго, Лиза, ние ще те отведем после вкъщи — предложи Джаред.

Лиза потрепери.

— Не. Искам да се махна от това ужасно място веднага. Направо ме разболява.

Нина се намръщи, после се успокои. Коя бе тя, за да съди? Лиза беше млада. Нина си спомни себе си в началото на двадесетте си години. Предположи, че не е толкова изненадващо, че Лиза се бе съсредоточила върху собствените си чувства, дори когато Едрик бе толкова болен. Тя въобще не бе казала, че е влюбена в Едрик, а само че са *любовници*. Колосална разлика. Освен това много хора се объркваха пред лицето на някоя травма.

— Аз оставам.

Нина се обърна, когато чу думите на Мич като гърлен рев на някой лъв.

— Аз също — изрече като ехо тя.

Устните му не помръднаха, но очите му и се усмихнаха, като стоплиха сърцето ѝ.

Джаред кимна към Брок и Лиза.

— Ние ще останем още малко, в случай че нещо се промени. Вие двамата вървете.

Нина трябваше да признае, че изпита облекчение, че ще останат само тримата за известно време. Много от другите играчи бяха идвали и си отивали в продължение на цялата вечер, като не бяха сигурни как е правилно да се държат в такава ситуация. Тя никога не би го споделила на глас, но ѝ бе писнало от риданията на Лиза.

Брок и Лиза се сбогуваха, после изчезнаха по широкия коридор.

— Ще проведе няколко телефонни разговора — издудна Мич, след като в чакалнята стана тихо. — Трябва да си запазя място за някой полет.

— Нима още не си го направил?

— Не. Задържах малко, за да видя какво ще стане с Едрик. — Той въздъхна, като покри чело с ръка. — Знам, че трябваше да бъда в Колорадо — *наистина* исках да бъда там — но се чувствам разкъсан. Едрик заслужава вниманието ми.

— Не се тревожи за това, синко — въздъхна Джаред. — Майка ти има нужда от теб. Ще се погрижим за нашия голям човек.

Нина видя как едно мускулче затрепери по небръснатата брада на Мич. Той кимна леко, после се отправи към телефоните.

Тя се изправи.

— Трябва и аз да се обадя. На Пийт Джеферсън.

Не бяха го обсъждали, но изглеждаше като нещо съвсем ясно, че нейният ангажимент ще свърши. Майката на Мич умираше и той се връщаше, за да се погрижи за нея през последните й дни. Нина дори нямаше майка, и все пак знаеше, че няма място за един бодигард в такъв сценарий, независимо дали има смъртна заплаха или не. Тя осъзнаваше също, че вероятно никога повече няма да види Мич Халоран, след като той тръгне за Колорадо, и паниката от надвисналата загуба я измъчваше. Беше се просмукал във всеки аспект от живота й, в цялото й същество, и то за толкова кратко време.

Джаред се протегна да хване ръката й.

— Почти не сме разговаряли.

— Знам. Беше изнурителен ден.

Тя му се усмихна.

— Ти изглеждаш добре, Нина. Мисля, че този ангажимент ти се отрази добре въпреки всичко.

— Съгласна съм.

Стисна ръката на Джаред, преди да я пусне и се отправи към няколкото телефона в коридора.

Докато приближаваше телефоните, тя разгледа внимателно Мич в гръб. Не разговаряше, вероятно очаква да го свържат — помисли си. Вдигна най-далечния телефон, като остави един между себе си и Мич като безопасна зона. Нямаше сигнал. С въздишка се приближи до този, който бе по-близо до Мич. Миризмата му я обгърна. Не на одеколон

или на някой екзотичен сапун или шампоан. *Неговата* миризма. Пот и мускули — тази комбинация уникално мъжка и съвсем естествена, което накара нещо вътре в нея да потръпне.

Тя вдигна слушалката, набра номера и се обърна с гръб към Мич.

Не можа да открие Пийт. Остави кратко съобщение на телефонния му секретар и затвори. Когато се обърна, видя, че Мич стои безмълвен и я наблюдава. Отпуснатият му поглед спря на устните ѝ. Тя ги облиза. Почувства се така, сякаш бяха сами, откъснати от света. Не съществуваше нищо друго извън кръга пространство, което двамата заемаха. Протегна се и откъсна един увиснал конец от ръкава му, после докосна леко ръката му.

Той покри дланта ѝ със своята, като я взе в плен, притискайки я към себе си. Погледите им се срещнаха. Между тях премина толкова много информация, въпреки че не размениха и дума.

— Радвам се, че си тук — прошепна тя.

Бръчките около очите му показваха безпокойство и вина за това, че именно той бе оцелял, незасегнат от стрелбата.

— Аз също. Но се чувствам ужасно виновен заради Едрик.

Пое си дълбоко въздух, който разшири гръдния му кош, и после го издиша.

— Ние също, Мич, но вината не е твоя.

Като измъкна дланта си, тя кръстоса ръце и се облегна на телефонната кабина.

— Не мога да повярвам, че Брок не ни каза, че Сам се е появил.

— И мен ме тревожи това.

Тя кимна, без да задълбочава. Това, което я тревожеше най-много, беше колко удобно би било за Брок да застреля мъжа, когото е мислил за Мич, и да натопи Сам, който не би имал възможност да се защити. Ако той имаше намерение да се катери по професионалната стълбица, няколко куршума в старши треньора определено щяха да оставят Мич извън сцената.

Тя се отърси от главоблъсканицата, въпреки че ѝ се струваше, че изпуска някаква важна подробност.

— Успя ли да си резервираш място за някой полет?

— Утре вечер е най-ранният, който можах да получа.

— Достатъчно рано ли е това?

Тя потърси познатото му лице, като отчаяно се опита да съхрани образа му в паметта си, и клюмна под тежестта на съжалението, че на следващия ден той ще си отиде от живота ѝ. Беше намразила това, че го бе срещнала в този момент от живота си, в това си качество. Той бе твърдоглав, горд и саркастичен.

Като нея.

Но вътре в себе си той бе мил и грижовен и пазеше сърцето си от по-нататъшна болка зад стените на една дръзка личност.

Точно като нея.

Те бяха две половини на едно цяло. Ин и Ян. Два еднакви пламъка. *Духовни приятели.* Тези думи, осъзнаването на това, извираше от най-дълбоките части на подсъзнанието ѝ и изгаряше душата ѝ. Тя дори не се опита да го отрече.

— Достатъчно рано е.

— Мислиш ли, че ще бъдеш добре в Колорадо без мен?

Той кимна.

— Имам близък приятел от гимназията, който работи в местната полиция. Ако нещата се усложнят, ще му обясня ситуацията и ще го помоля да ми осигури допълнителна патрулна помощ.

Нина преглътна, но не можа да намери думи, за да изрече нещо.

— Мисля, че щом веднъж съм далеч от *Лейзърс*, всичко ще се оправи — додаде Мич.

— Просто се надявам да си прав.

Ако мъжът, който го преследваше, не беше Брок, вероятно Мич бе прав. При всички случаи светлините на прожектора щяха да бъдат изцяло за тренъора Брок още щом Мич стъпеше на борда на този самолет.

— Може ли да те попитам нещо, Нина?

— Разбира се.

Той я стрелна с поглед, в който се четеше разкаяние, и потърка брадичката си.

— Трябва да знам нещо, преди да тръгна. Ти стана съществена част от живота ми, но се чувствам така, сякаш едва те познавам.

Тя се пребори да потуши внезапното безпокойство и страх, като знаеше някак си накъде води това.

— Д-добре.

Той бавно прокара опакото на пръстите си по бузата ѝ.

— Не се страхувай от мен. Няма да ти сторя нищо лошо. —
Очите му изучаваха нейните, изследваха дълбочината им. — Какво се е
случило в тайните служби?

Тя отвори уста. Нищо не излезе.

Той прокара пръст по долната ѝ устна.

— Няма значение, каквото и да е то. Просто съм любопитен.
Иска ми се да те опозная.

За миг тя сведе поглед към излъскания линолеум под краката им.
Какво значение имаше? Той нямаше силата да я нарани. Тя си
тръгваше. Може би някак си трябваше да знае.

Тя се изкашля лекичко и срещна погледа му.

— Продължавай — подкани я той.

С въздишка на облекчение тя започна.

— Влюбих се в един друг агент. Изпълнявахме задача — важна
задача — заедно. Мислех си, че той също е влюбен в мен. Поне това бе
казал, между другото. Той... Тревър.

— Холбрук?

Тя кимна.

— Пиеше. Много. Мислех, че му правя услуга, като се опитвах
да потуля гафовете му. Преструвах се, че не е истина.

Тя се изгуби в спомените си за миг, после се отърси от тях.

— Както и да е, една нощ, по време на изпълнение на задачата
ни, положението се влоши и Тревър се изложи. Много. Беше пиян,
допусна голяма грешка. Беше неутешим. — Тя затвори очи, като си
представи мислено картината. — Опитах се да му кажа, че всичко ще
се оправи. Оказа се, че бях права. — Нина въздъхна, като изпита болка
от ужасния спомен. — Когато се върнахме в управлението, той ме
накисна, като приписа всичко на факта, че аз съм му наложила
сексуална връзка.

— Сигурно се шегуваш.

— Бих искала да е така. — Тя сви уста, а гневът ѝ се възвърна с
пълна сила. — Всичко свърши с това, че прехвърлиха на мен вината за
провалената операция. Уволниха ме по-бързо от това.

И тя щракна с пръсти.

Мич издаде звук на подкрепа и отвращение.

— Не им ли обясни нещата?

— Разбира се, докато ми прегракне гърлото, докато най-накрая се разболях. — Нерадостна усмивка се появи на крайчеца на устата ѝ. — Но това нямаше значение за тях. Бяха твърде щастливи да му помогнат. Той им донесе личните писма, които му бях писала, всичко. Обезчести всичко, което мислех, че имаме с него. И нищо от това нямаше значение. Те повярваха на него. Една жена като мен не би могла да бъде еталон за работата там, нали?

— Това е невероятно...

— На това ниво този периметър е запазен за мъже.

Тя изпусна една въздишка и разсеяно докосна сребристия белег на бузата си.

Мич издърпа ръката ѝ, после сам погали нежно с пръсти белега.

— Това откъде дойде?

— Искаш да узнаеш всичките ми ужасни тайни, нали?

— Искам да опозная *теб* — поправи я той.

— Но този белег не съм аз. Направих лоша преценка...

— Искам да те опозная, защото те харесвам, а не за да те преценявам.

Срам покри лицето ѝ — тя се надяваше то да не е толкова червено, колкото бе горещо. Пое си дълбок, подкрепящ дъх.

— Една нощ по време на разследването отидох до дома на Тревър да го помоля да се излекува. Мислех си, че любовта, която някога споделяхме, ще го убеди. — Тя отправи към Мич обезсърчена усмивка. — Казах му, че ще му помогнат в рехабилитационния център, че всичко ще се оправи.

— Какво отвърна той?

— Той, хм, не се съгласи. Започнахме да спорим. Бутна ме. Аз също го бутнах в отговор и тогава той ми нанесе силен удар с опакото на ръката. — Тя се усмихна тъжно. — Това е от пръстена му от Уест Пойнт. Петнадесет шева. Доста грозно, нали?

— Неговите действия — да. Лицето ти — Мич наведе брадичка, — нито дори намек за грозота.

— Е, и моите действия бяха грозни. Ужасни. Абсолютно изгубих разсъдък, бях ужасно разгневена. Отвърнах му с няколко удара, което е против всички правила на карате. *Действително* исках да го нараня.

Тя погледна към него изпод мигли, напълно засрамена.

— Разбираемо е.

— Не и за службите. Добре го подредих. Проснах го на земята всъщност. — Тя потърка чело с пръстите на лявата си ръка. — Не се гордея с това. Този удар бе все едно последния гвоздей в ковчега ми.

— Толкова съжалявам...

— Недей. Това беше моя грешка от началото до края. Освен това — тя махна с ръка и се намръщи — вече е история.

— Не и ако това още определя избора ти.

— Не е така — излъга тя, като си спомни разговора с Джаред, по време на който той ѝ бе казал същото, макар и с други думи.

Мич се приближи по-близо.

— Не е ли? Тогава може ли да те целуна?

Той прокара пръст по устните ѝ и навлажни своите с език.

Нина замръзна, макар че умът ѝ бе замаян от обезпокояващи признаци.

— К-какво?

Той я придърпа до себе си и тя докосна с длани гърдите му, като се опита да поддържа разстоянието между тях.

— Чу ме. Искам да те целуна. Мога ли?

Никога в живота си не бе желала нещо така силно. Но въпреки че мисията ѝ не бе завършила успешно, по същество тя си тръгваше с неопетнено достойнство. Би могла да се върне към стария си живот с гордо вдигната глава.

— Ние... не би трябвало.

Той я пусна, като зарови пръсти в косата ѝ и бавно ги прокара по цялата ѝ дължина.

— Виждаш ли?

В гласа му звучеше успокояваща интимност, която, Нина знаеше, че ще си спомня до края на живота си.

— То все още те направлява и замъглява преценките ти.

Тя вдигна вежда.

— Откъде знаеш, че аз просто *не искам* да те целуна?

Единият край на устата му помръдна нагоре.

— Защото аз съм също толкова арогантен, Нина.

Тя се засмя, после въздъхна.

— Нека да бъде чисто приятелско сбогуване.

Очите му изследваха дълбочината на нейните в продължение на няколко дълги мига, преди да отмести поглед.

— Щом това искаш — избъбри той, а в думите му се прокрадна съжаление.

— От това имам нужда.

Онова, което искам, заема второ място.

— Ще ми липсваш, Нина Уайлд.

— Ти също — прошепна тя, като се сгуши в гърдите му, за да не трябва да го гледа.

Ръцете му я обгърнаха и в продължение на няколко минути двамата останаха така. Тя му бе споделила най-дълбоките си, най-мрачни тайни, и това, изглежда, нямаше значение.

Нина бе угнетена. Не искаше да си тръгва, но се считаше за късметлийка, че ще остане невредима. Не беше повторила старите си грешки, без значение колко близо бе до това, независимо от това колко често Тревър ѝ бе казвал, че най-накрая тя ще направи погрешна стъпка. Придържаше се към това осъзнаване като към талисман, заровила лице в гърдите на мъжа, когото бе харесала достатъчно силно, за да го напусне завинаги.

Приготвянето на багажа бе същински ад. И Нина, и Мич бяха потиснати и сдържани откакто се бяха прибрали от болницата в ранните часове в четвъртък. Тя не искаше да го напусне, но знаеше, че ангажиментът ѝ бе дошъл до естествения си край. Полетът ѝ бе тази нощ, един час след неговия. Докато сгъваше дрехите си и ги поставяше в куфарите си, Нина се бореше със сълзите, които заплашваха да рукнат всеки миг. В съседната стая Мич вероятно също си приготвяше багажа. Тя се зачуди дали той се чувства поне наполовина нещастен като нея, като осъзнаваше, че вероятно нямаше да се видят никога повече.

Нина сложи последните си блузи в чантата за дрехи, окачена над вратата на гардероба, после приседна с въздишка на ръба на леглото. Огледа с умиление стаята, която бе неин дом в продължение на почти месец — стая, която тя постепенно бе обикнала и бе свикнала да счита за своя. От многоцветното килимче пред леглото, до снимките в рамки на стената, към които не смееше да погледне, стаята бе сякаш нейно пространство. Погледът ѝ се отклони към снимките със смесица от страх и любопитство. Какво биха могли да ѝ разкажат за Мич? Като

знаеше, че това ѝ е последна възможност, Нина стана и си наложи да се приближи до стената на спомените.

Една стара черно-бяла фотография — квадратен формат с бял кант — показваше тъмнокоса жена на предната веранда с малко момче в скута ѝ, с лице, обърнато към нея, което изразяваше обожание. Едно черно и едно бяло куче бяха застанали от двете им страни като надуты малки стражи.

Нина докосна снимката и се усмихна. Мич като дете. И майка му, очевидно, която споделяше любовта му към животните. Мич изглеждаше около четиригодишен по онова време и връзката между майка и син вече бе ясна и силна. Завидя за това на Мич.

Премести поглед към следващата снимка, която показваше майката на Мич няколко години по-късно, застанала до него като юноша. Беше станал по-висок от нея, а баскетболният му екип висеше на слабото му, гъвкаво тяло.

Групата фотографии включваше няколко официални снимки — от гимназията и колежа на Мич, няколко на майка му в различни стадии на живота ѝ, няколко на кучета и на Мич, когато е играел професионален баскетбол.

Най-новата снимка показваше Мич, когото Нина познаваше — до майка си, вероятно в дома ѝ. Нина прокара пръст и по тази фотография, усмивката ѝ стана колеблива. Мич имаше задължителната усмивка, когато те карат да кажеш *зеле*, но тя не достигаше до очите му. Косата на майка му бе напълно побеляла и тя изглеждаше не само слаба, но и изпита. Промяната бе шокираща и това накара стомахът на Нина да се свие. От снимките можеше да усети, че майка му е най-важното нещо в живота му... а сега той я губеше. В същото време тя му завидя за пълноценния, изпълнен с любов живот, който бе имал щастieto да сподели с майка си, и го съжаляваше за болезнената загуба, която трябваше да почувства.

Сети се за Лиза, която ѝ бе доверила, че майка ѝ е *мъртва за нея*, и не можеше да си представи нещо толкова нечувано — едно дете да избере да се откаже от своя родител. Нина би дала всичко за един родител, пък дори и да е с недостатъци. Зачуди се какво ли е направила майката на Лиза, за да предизвика такава болка и омраза у дъщеря си.

Предположи, че Мич може да знае. Може би трябва да го попита. Ако не друго, то поне подемането на някакъв разговор щеше да

разчупи буцата лед, която ги бе отдалечила един от друг, откакто си тръгнаха от болницата.

Тъкмо когато бе взела решение да отиде при Мич, звънецът долу на входната врата иззвъня. Инстинктите на Нина се задействаха. Сега би било идеалното време да се нападне треньорът, когато мислите му бяха другаде и когато съпротивителните му сили са отслабнали. Тя измъкна оръжието си от нощното шкафче и бързо отвори вратата на спалнята. Мич, който бе тръгнал по коридора към стълбите, забеляза оръжието.

— Не се тревожи. Това е Кели, от приюта. Проверих от прозореца на спалнята ми.

Нина се протегна назад и постави пистолета в кобура.

— Какво прави тук?

— Обадох й се по-рано — каза той, което въобще не беше никакъв отговор. — Вероятно трябва да сложиш оръжието на място, където тя няма да го види, или поне го прикрий. Тя не знае...

— Разбира се.

Нина измъкна тениската си изпод колана си и покри с нея пистолета, докато го следваше надолу по стъпалата. Почувства дулото студено върху голата си кожа.

— Килиан ще остане ли в приюта, докато ти си в Колорадо?

— Всъщност Кели ще го отнесе у тях със себе си. Ето защо наминава. — Той прекоси вестибюла. — Не исках да остава в клетка за неопределено време, когато не мога дори да го посещавам. Дошла е за леглото му и за някои неща.

Нина издаде нещо като звук, че разбира. Стигна до фоайето точно когато Мич отвори вратата. Кели се усмихна.

— Здравей. Всичко е уредено. Тя дали...? — Забеляза Нина и изглеждаше изненадана. — О, здравей, Нина.

— Здравсти, Кели. Разбрах, че Килиан ще остане при някой, който ще се грижи за него, докато Мич е при майка си.

Сестрата ветеринар засия.

— Да. И съм доволна, че ще е при мен. Мич ще е късметлия, ако си получи Килиан обратно. Чувам, че ти също заминаваш — додаде Кели на Нина. — Сигурна съм, че ще липсваш на Мич. — Тя му смигна, преди да погледне отново към Нина. — Ще бъдеш във Вирджиния, нали?

Щяла ли да липсва на Мич?, зачуди се тя. Очите му казваха да.

Тя кръстоса ръце и почувства топлина и хлад едновременно.

— Да, също си тръгвам, довечера.

— Е, твърде лошо, че не можеш да останеш достатъчно дълго, така че Килиан да свикне с теб. Сигурна съм, че щеше да се привърже.

— Тя постави пръст на бузата си и вдигна глава. — Мисля, че разбрах причината за сдържаността му.

Мич отстъпи встрани и даде знак на Кели да влезе. Докато преминаваше през прага, тя продължи мисълта си.

— Изглежда той се страхува само от жени. Вероятно защото господарят му е мъж. Изложен е на много контакти и след като бе толкова болен, просто се чувства малко уязвим.

— Но той не се страхува от теб — отбеляза Нина.

— Е, аз не съм непозната. Имам предвид непозната жена.

— Винаги съм знаела, че съм малко странна^[1] — засмя се Нина и другите я последваха. — Поне не е някой недостатък от характера ми. Бях започнала да се тревожа.

— И така, Кели — намеси се Мич, — не искаш ли да ти помогна за някои от нещата на Килиан?

— Аз също мога да помогна — предложи Нина.

— Не — изрекоха Мич и Кели в един глас.

Размениха си погледи, после Мич каза на Нина:

— Всъщност би ли ни приготвила по едно кафе? Снощи не можах да спя добре.

— Разбира се — усмихна се Нина.

Отправи се към кухнята, докато другите двама излязоха от къщата. След като смля зърна и приготви кафеварката, тя се пооправи за минута. Умът ѝ се прехвърли към фотографиите в гостната, докато миеше и избърсваше няколкото чинии в мивката. Зачуди се кога ли за последен път майката на Мич е идвала в Литъл Рок и дали тя е прибавила всичките онези малки нещица, които създават усещане за топлота в една къща. Могат да се узнаят много неща за един човек по дома му и домът на Мич говореше за топлота. Любов. Сигурност. Всички неща, които тя никога не бе имала, които винаги бе желала, но за които никога повече не си бе позволявала да мисли.

— Нина? — подвикна Мич от фойето. — Можеш ли да ми помогнеш?

— Веднага идвам — отговори тя бързо.

Изсуши ръцете си в една кухненска кърпа и забърза по коридора към предната част на къщата. Мич бе застанал на вратата, която бе полуотворена.

— Къде е Кели?

— Тръгна си. Поръча ми да ти кажа довиждане от нейно име.

— Така ли?

Сгъна кърпата в правилен квадрат.

— Някой отново е оставил нещо на верандата.

На Нина й спря дъхът. Обзе я страх. Не това, не сега.

— Шегуваш се... След като едва сме се върнали от болницата? Какво е то?

Тя се вторачи в него, но Мич държеше ръката си отвън.

— Не мисля, че е съобщение за мен. — Лицето му изглеждаше мрачно. — Струва ми се, че този път е за *теб*.

За нея? Треперенето накара краката ѝ да омекнат. Тя се приближи към вратата, като отмести Мич от пътя си. Готвеше се за най-лошото. Отвори вратата и погледна надолу.

— О, боже мой!

Беше кученцето. Малкият териер, който бе взела в скута си в приюта за животни. То я гледаше втренчено от една картонена кутия и изглеждаше изключително мило, с тънка верижка, вързана за врата му. Туп, туп, туп — мятеше опашка. Нина се обърна към Мич с увиснала брадичка, с полуотворена уста и с питащи очи.

Той сви рамене, като ѝ отправи невинна усмивка.

— Беше очевидно, когато го взе в скута си, че той има нужда да бъде твой.

Нина примигна към палето. Все още безмълвна, тя клекна и извади мъника от кутията му. Той се извиваше, гърчеше и я близна по бузата.

— Мич, аз не мога да имам куче. Не трябваше да постъпваш така.

— Не мисли за това.

— Не, исках да подчертая, че *действително* не трябваше да правиш това.

Тя се вторачи в малкото извиващо се кученце и сърцето ѝ се разтопи. Поглади буза о тялото му.

— Не мога да го задържа. Живея в апартамент.

Усмивката на Мич посърна леко.

— Но той се нуждае от теб.

— Да, но аз...

Нина цъкна с език и бавно поклати глава.

— Майка ти не те ли научи, че някои неща просто не могат да се дават като подарък, а, Мич?

— Тя ме научи, че най-добрият подарък, който някога можеш да дадеш, е любов, Нина, а това куче те обича.

Тъжна въздишка пробяга по устните ѝ.

— Благодаря ти, че го направи по-трудно за мен.

Тонът ѝ се смекчи. В продължение на няколко минути тя просто се наслаждаваше на кученцето и се забавляваше с идеята, че е *нейно*. Скоро трябваше да се върне към действителността.

— Мич, не мога да имам куче.

Вътре в себе си чу един глас да се обажда:

— Защо не?

Мич постави юмруци на кръста си. Кимна бавно и когато заговори, гласът му прозвуча дрезгаво.

— Добре, план Б тогава. Той може да бъде твое куче, но аз ще го задържа тук. По този начин може би ще мога да те придумам да го посещава. — Приближи се до нея и погали ръката ѝ. — Става ли?

— О, Мич...

Гърлото ѝ се сви и тя прехапа устна, за да я спре от треперене. Щом я канеше да го посещава, ставаше ясно, че крайт бе тази вечер. Толкова много чувства се надигнаха в гърдите ѝ, просто нямаше думи, които да изразят какво означава той за нея.

— Аз... аз...

— Шшт — възпря я Мич, като знаеше, че я бе поставил пред свършен факт с кучето.

Едно животно можеше да излекува толкова много неща... Той се протегна и взе кученцето от ръцете на Нина и го вдигна до нивото на лицето си.

— Съжалявам, приятел, оставаш при мен.

Целуна мъника по главата, после го постави на пода. Кученцето хукна да души наоколо.

Мич затвори предната врата, после се обърна и се облегна на нея с разтворени крака. Погледна към Нина само за миг, преди да се протегне и да я сграбчи за китката.

— Ела тук — избоботи глухо.

Кое бе най-лошото нещо, което би му сторила? Да го удари? Да го намрази? Не можеше да я остави да си отиде, без да я почувства първо до себе си. Прегърна я и когато тя не се възпротиви, я притисна до гърдите си и разтърка гърба ѝ, целуна я по косата.

— Мич...

Тя въздъхна и вдигна лице да го погледне. Очите им се срещнаха и се изучаваха взаимно. Втренченият ѝ поглед се спусна до устата му и като че ли нещо в него се размота. Почувства, че диша плитко и не му достига въздух. Но все още вдишваше влудяващия го естествен аромат на праскови. Той зарови пръстите и на двете си ръце в косата ѝ, като повдигна лицето ѝ. Започна да навежда лицето си, устните си, горещината си, за да срещне нейната, но спря по средата. Искаше ли тя това? Очите му затърсиха нейните.

— Да... — прошепна тя.

Сърцето на Мич заби лудо, когато устата му плени нейната, както бе ставало много пъти в сънищата му. Първоначално колеблива и малко нервна, целувката пламна за живот, когато Нина прокара бавно длани нагоре по гърдите му и спря да го хване с юмруци за ризата и да го привлече по-близо до себе си. От гърдите ѝ се изтръгна стон и на Мич му се зави свят.

Вкусът ѝ бе също на праскови.

Езикът му проследи очертанията на устните ѝ, изследва отвътре влажната ѝ и гореща уста. Придърпа долната ѝ устна между зъбите си и отвори очи. Погледите им се срещнаха.

Мич всмука устната ѝ в устата си, после я пусна. Отметна главата ѝ малко назад и се наведе да вкуси и да ухапе леко шията ѝ. Когато устните му я докоснаха, силният ѝ, уравновесен пулс затупка по тях и той застина, затворил очи и изгубен в жизнената ѝ сила.

— Позволи ми да ти пазя кученцето — промълви той срещу шията ѝ. — Ще се върнеш ли да го видиш?

— Да.

Ръцете му се плъзнаха по косата ѝ, надолу по гърба ѝ и около гърдите ѝ. Започна да прави с палци бавни, лениви кръгове над

набъбналите ѝ зърна.

— А мен?

Тя затвори очи и отметна глава още по-назад, като притисна гърдите си в ръцете му и таза си срещу твърдото му като скала желание за нея.

— О, да.

— Добре — изпъшка той, като плъзна ръце около нея и обхвана стегнатите ѝ бедра. Повдигна я и я притисна по-силно към възбудения си член, като леко я разтри и почувства влажната ѝ горещина през дрехите им. Не можеше да вижда нормално. Устните им бяха прилепнали, гърдите, бедрата, всичко се сля за една дълга целувка на цялото тяло. А после ръцете ѝ се плъзнаха по гърдите му и тя леко се отблъсна.

Той се дръпна, опиянен от нея.

— Какво?

Тя преглътна, дишането ѝ бе тежко.

— Трябва да спрем.

Той прокара бавно длани по лицето си, после докосна нейните и потърси очите ѝ, като я изпиваше с погледа си. Сърцето му глухо и отчаяно тупкаше в гърдите му.

— Моля те, кажи ми, че не ти изрече току-що тези думи.

— Мич... моля те, разбери ме — едва чуто изрече тя, а погледът ѝ бе същевременно унил и възбуден. — Не мога да направя това и после просто... да те напусна.

Очите ѝ овлажняха и се замъглиха и тя прехапа долната си устна.

Той си спомни историята, която тя бе споделила. Травмата ѝ, болката ѝ, за които бе сигурен, че тя още изпитва. Като се наведе по-близо до нея, той постави нежна целувка върху сребристия полумесец на бузата ѝ.

— Добре. Всичко е наред — успокои я кротко, като я притисна в мечешка прегръдка и положи бузата си на главата ѝ. — Наистина те разбирам.

И той я разбираше, душевно, но тялото му бе на колене и плачеше за милост. И все пак почувства, че тя почти се смали от облекчение. Никога нямаше да я нарани.

— Побъркваш ме, ангел мой...

Тя го целуна по гърдите, после вдигна поглед към него.

— Ти вече се бе побъркал, Мич.

— Защо го казваш така?

— Защото остави едно кученце, което не е живяло в къща, да се скита свободно.

Тя кимна с глава към гостната. Мич погледна тъкмо навреме, за да види как малкото кученце пикае върху кушетката.

— Хей... ти! — сгълча го Мич, като се отправи към палето.

— Мисля, че се казва Дарвин.

Дарвин си довърши работата, после вдигна глава към тях и помахна с опашка. Мич се спря и постави юмруци на хълбок. Колко му е да си развали човек настроението, помисли си той закачливо.

Погледна към Нина.

— Дарвин, а?

Тя кимна, явно очарована от кученцето. Мич размахна пръст към мъника и избъбри, с както се надяваше, строг тон:

— Лошо момче си ти, Дарвин...

Тя застана до него и облегна лице на ръката му с както му прозвуча, нещастна въздишка.

— Дарвин. Оцелял от най-способните. Съвсем подходящ да се навърта около теб, Мич, не мислиш ли?

[1] Тук една и съща дума *strange* (англ.) е използвана последователно в двете си значения: 1/ непознат, чужд, 2/ странен, чудат. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДЕВЕТА

Бяха затворили къщата, натоварили багажа в колата на Мич и оставили малкия Дарвин при Кели, преди да се отправят в мрачно мълчание да проверят състоянието на Едрик за последен път. Мич бе уредил фирмата за коли под наем да прибере рядко ползваната кола на Нина от управлението на *Лейзърс*, тъй като бяха планирали да отидат до летището заедно и после да се разделят. Краят се виждаше.

Едрик се държеше както можеше да се очаква. Бяха му говорили, като се надяваха, че той ще може да ги чуе, но сестрата ги отпъди навън само след няколко минути. Лекарите се надяваха предпазливо за пълно възстановяване, което донесе на Мич известно облекчение.

Той, Нина и Джаред слязоха с асансьора до приземния етаж да изпият набързо по чаша кафе. Мич бе успял да види как Нина се нарежда на опашка на касата, за да плати, когато започна спорът.

— Е, разбира се, тя идва с теб, момче — каза Джаред, сякаш Мич бе напълно недосетлив. — Убиецът все още е тук. Нейната работа не е свършена.

— Свършена е *вече* — изсумтя Мич. — Аз отивам в Колорадо.

— Естествено, но не можеш да отидеш сам.

— Налага се да отида сам.

— Опасно е.

— Не ме интересува.

— По дяволите!

Джаред стовари юмрук върху масата от имитация на дърво и изглежда гневно Мич.

Мич разбра, че старецът е ядосан, но не пожела да направи компромис.

— Джаред, Тес умира. Може да свърши след седмица, месец...

— Разбирам.

— Е, разбери и следното — Мич размаха пръст. — Планирам да прекарам пълноценно времето си с майка ми. *Сам*. Не мога да мъкна въоръжена охрана в болничната стая, без тя да забележи.

— Нина не прилича на някой, който е *въоръжена* охрана — старецът махна с ръка в нейната посока — и вие двамата изглежда се сприятелихте. Нима предпочиташ да те застрелят пред очите на Тес?

Мич обходи с втренчен поглед полупразното кафене и видя, че Нина приближава към масата. Повече от всичко друго на света той искаше да намери основателна причина, за да я вземе със себе си, не че тя щеше да дойде. Струваше му се, че чака с нетърпение да го напусне. Той захапа вътрешната страна на бузите си.

— Няма да взема със себе си бодигард.

— Колко си вироглав...

— По дяволите! Такъв съм.

— Шшт — смърри ги Нина с театрален шепот, докато наближаваше и носеше табла, натоварена с димящо кафе. — За какво спорите?

— За нищо! — изръмжа Мич, тъкмо когато Джаред отвърна:

— За теб!

Тя сви внимателно колене и постави таблата на масата, после седна. Като повдигна картоненото капаче на една от чашите, тя духна парата към тях.

— И така, за кое, по-точно? Спорите за нищо, или спорите за мен?

Мич изпразни дробовете си с безсилно мърморене.

— Нина, мислиш ли, че Мич ще отиде в Колорадо сам?

— Ами, аз... просто приемам, че би го направил, при тези обстоятелства.

— Тези обстоятелства включват и убиец там някъде на свобода.

Нина премигна няколко пъти.

— Това е вярно, но...

— Той има нужда от теб. От своя бодигард. Но той е... — Джаред махна с ръка във въздуха, като изглежда търсеше подходящите думи — верен на характера си.

— Е, нещата се промениха малко, Джаред.

Почувства стомаха си разбъркан, когато спомените за най-голямата промяна — която се бе случила в антрето на Мич по-рано тази сутрин — проблеснаха пред нея.

Тя погледна към тренъора.

— Сега има съвсем различна ситуация с майка му...

Докато разбъркваше подсладител в чашата си, тя зачака някой от другите двама да продължи, като не желаше да скача твърде надалеч в огъня, поне на този етап. Мич се намръщи на шефа си.

— Ти не разбираш. — Той стисна зъби, като търсеше подходящите думи — Мама... аз съм всичко, което тя има.

— Знам го, момче. Това какво общо има с...

— Спазвах указанията й досега във връзка със заплахите и, за бога, ще стане така, както аз казвам. — Тонът му се смекчи. — Тя ще си отиде в мир и аз ще бъда до нея, Джаред, ако ще и това да е последното нещо, което ще направя. Нямам нужда от бодигард в Колорадо.

Нина отблъсна силната болка от тревогата и вместо това се съсредоточи върху облекчението, което изпита, узнала, че не се налага да отива. Истината бе, че бяха нарушили професионалните граници с тази целувка. Тя не считаше, че могат да върнат лентата назад. За нея най-добре щеше да бъде ако избяга сега, преди нещата между тях да се развият спираловидно. И все пак *действително* нямаше никаква гаранция, че убиецът няма да последва Мич до Колорадо. Особено ако е някой, който знае къде заминава. Тя преглътна.

— Той желае да поеме риска, Джаред.

Мич махна пластмасовата капачка на чашата си с кафе.

— Нещо повече, аз желая да го поема.

— Е, аз пък *не желая* да поема този риск — тросна се Джаред, а брадичката му затрепери. — Няма да позволя да те сварят неподготвен, Мич. Ще бъдеш достатъчно разсеян в Колорадо, докато се грижиш за Тес.

Нина не можеше да пренебрегне електрическата нотка на вина, изразена с проникателните аргументи на Джаред. Тя не би трябвало да бяга от отговорността, която бе приела с този ангажимент, само защото не можеше да контролира емоциите си. Джаред беше прав, Мич щеше да бъде прекалено зает, за да внимава за себе си. Имаше нужда от някой, който да го пази, но не бе необходимо това да е тя. Така ли бе наистина?

Тя преглътна една глътка от горещото кафе, закашля се, после предложи:

— Предполагам, че би могъл да й кажеш, че съм ти помощничка, или нещо подобно. Тренъор? Секретарка?

Думите ѝ бяха произнесени съвсем без ентусиазъм.

— Не — избоботи Мич, очевидно недоволен от това, което той, изглежда, схвана като повик на сърцето.

— Твърде е глупаво и няма да свърши работа. Кой би помъкнал със себе си край смъртното легло на майка си някаква служителка?

Нина погледна към Джаред.

— Той има основание.

Чувствата ѝ подскачаха като топка от пинг-понг със скоростта на светлината. *Придържай се към ангажимента. Избягай. Вземи страната на Мич. Вземи страната на Джаред. Запази самообладание.* Изгуби самообладание. Тя просто не знаеше вече.

Мич потъна в дълбоко, угнетяващо мълчание.

Джаред се поизкашля.

— Мичел — поде той със сериозен, но смирен тон. — Ето каква е сделката. Или вземаш Нина със себе си, или те уволнявам от поста старши треньор на този отбор.

Ръката на Нина трепна, като разля кафето, образувайки широко петно върху масата. И тримата скочиха, тъй като то потече на ручейчета към краищата. Нина започна да попива разлятото със салфетки.

— Джаред, какво правиш?

Мич, със зачервено лице и дишащ тежко, вдигна пръст към Джаред.

— Ти, коп... Как смееш да постъпваш така с мен *сега*? Не можеш да ме уволниш!

— По дяволите, мога да правя каквото си поискам с *моя* отбор.

— Да ми целунеш... ох, забрави!

Мич затръшна със сила една напоена салфетка на масата и се втурна към двойните врати в далечния край на кафенето.

С нещастно изражение Нина го изгледа как се отдалечава. Изви се бързо с лице към стария си приятел и настойник. Устните ѝ трепереха.

— Джаред, ти съвсем ли си си изгубил ума? — сопна се тя.

Грабна кожената си чанта и се втурна между масите на кафенето да гони Мич.

— Мич! Почакай!

Чу тежките стъпки на Джаред след себе си.

Мич затръшна външната врата. Нина и после Джаред го последваха. Като се втурна по широкия коридор, Нина видя Мич в асансьора точно когато вратите се затваряха със свистене.

— Спри! — извика Нина.

Тя натисна бутона за качване, като се надяваше да отвори отново асансьора. Нямаше късмет. Изви се към Джаред с вдървени ръце и с юмруци, стиснати от двете ѝ страни.

— Не можеш да го уволниш просто така! Той е най-добрият треньор, който е имал някога отборът ти — ти самият си ми го казвал многократно.

— Ще се върне. — Усмивката на Джаред бе самодоволна и безгрижна. — Той обича този отбор прекалено много, за да ме остави да го уволня.

— Толкова ли си сигурен? — Тя посочи към затворените врати на асансьора. — Как можеш да постъпиш така с него, когато има толкова други грижи на главата?

Разочарованието накара гласа ѝ да прозвучи пискливо.

— Подценяваш ме, скъпа — увери я Джаред, като постави ръка на рамото ѝ. — Аз просто блъфирам, така че той да те вземе със себе си.

Тя отмина казаното.

— Някой път замислил ли си се, че може би аз не искам да отида? Толкова съм ти ядосана, че бих могла...

Дрън! Вратите на асансьора се отвориха с плъзгане и Нина се завъртя, за да застане с лице към тях. Мич се облегна на стената в замислена поза, с ръце на металния парапет. Клепачите му бяха полуотворени.

— Благодаря ти, господи — избъбри тя, дори когато се обади инстинктът ѝ за самосъхранение. Дъхът ѝ секна. Той имаше любопитно изражение на лицето — спокойно, заговорническо.

— Вразуми ли се най-после, бърз задник такъв?

Джаред скръсти ръце и като повдигна брадичка, изгледа гневно Мич.

— Мич? — заговори го Нина с утешителен тон, сякаш той можеше да се разпадне всеки миг.

Тя протегна ръка, но не го докосна.

— Всичко е наред. Можем да стигнем до компромис. Просто, моля те, не напускай *Лейзърс*. Не и по този начин.

Мич излезе от асансьора и мина с бавни крачки покрай нея, запътил се към Джаред, докато двамата застанаха един срещу друг.

— Предполагам, че можеш да кажеш, че съм се вразумил — изплю той. — Ти печелиш, старче! Ще взема Нина в Колорадо.

— Почакай за минутка! — Нина се изправи в целия си ръст и се опита да се вмести между двамата мъже.

— Сега разговаряш смислено — кимна Джаред, като я пренебрегна.

— Просто почакайте. Полетът ми... Аз ще... — Тя спря да събере мислите си и вдигна пръст. — Аз да не съм някакъв бездушен предмет за размяна...

Треньорът вдигна ръка и хвана пръста на Нина между неговото и на Джаред лица.

— Не толкова бързо, и двамата.

Той се обърна и погледът му затърси очите на Нина.

— Ще я взема при едно условие.

Нина бе обхваната от паника и се почувства като птица в кафез.

— *Ус-словие*? Какво?

Мускулът на слепоочието ѝ пулсираше. Той преглътна.

— Ще трябва да се преструваш, че си ми любовница, вместо мой бодигард. Това е единственото смислено нещо при създалите се обстоятелства.

— Фантастичен план! — одобри Джаред. — Знаех си, че ще измислиш нещо, Мич.

Нина издърпа бързо ръката си от хватката на Мич, все едно я беше изгорила.

— И двамата ли сте се побъркали?

В невъзможност да видиш достатъчно въздух, гласът ѝ стана стегнат и писклив. Пред очите ѝ се появиха звезди. Тя стисна слепоочията си. Тези мъже бяха обезумели окончателно и безвъзвратно.

— Не можем да лъжем тази жена.

— Ще се наложи — сви рамене Мич. — За нейно добро.

Брадичката ѝ увисна. Остана като гръмната. Как можеше да я моли да играе ролята на негова любовница след всичко, което му бе

доверила? Той знаеше как би изглеждало това в очите на обвинителите й от тайните служби, ако си направеха труда да поразпитат. Тревър Холбрук явно вече знаеше къде е тя. Нямаше да бъде трудно да разбере и повече. Тогава какво щяха да кажат?

Нина Уайлд ли? Та тя не може да изпълни една обикновена задача, без да скочи в леглото на някой мъж.

Тя заклати глава на две страни.

— Няма абсолютно никакъв начин...

Мич сграбчи китките й и ги вдигна към гърдите си. Облегна се на стената и я придърпа към себе си въпреки съпротивата й.

— Няма друг начин. Иначе не бих те молил да го направиш. Той ще ме уволни.

— Няма.

— Ще го направя — намеси се Джаред, очевидно подкрепяйки идеята на Мич. — Вие двамата си мислите, че можете да се измъкнете?

С бързо и плавно движение Мич се отблъсва от стената и прихвана тялото на Нина с една ръка. Като я притисна силно към себе си, той оплете ръка в косите й отзад и устата му плени нейната. Притисна с ръка таза й, задълбочи целувката. Вкусвайки я, чувствайки я.

Краката на Нина омекнаха от чиста страст, после, също така рязко, Мич я пусна. Тя постави веднага опакото на ръката си на устата и отстъпи назад озадачена.

Мич я изгори с поглед на тлеещ намек.

— Мисля, че ще успеем да се измъкнем.

Последва абсолютна тишина. Джаред погледна към нея, Мич погледна към нея. Звънецът на асансьора дрънна, вратите си отвориха и хората, които излязоха, погледнаха също към нея. Очакващи очи. Всичките, както изглежда, чакаха за някоя дума от нея.

— Н-не мога.

Гласът на Нина затрепери. Тя вдигна пръсти към гърлото си. Устните й все още пареха от внезапната му, всепоглъщаща целувка. Стомахът я присви и усети предателското си тяло влажно.

— Да ви вземат мътните и двамата знаете, че не мога да направя това!

Тя уви ръце около тялото си и се извърна, като сведе глава. Непролетите сълзи изгаряха носа й.

— Нина, това ще бъде просто част от ангажимента ти, същото като да се преструваш, че си треньор — промълви Джаред.

Тя не се обърна към тях, но поклати глава. Нима не можеха да разберат, че това би означавало толкова много повече за нея. Че така ще изложи доброто си име на неразумен риск — това бе най-малкото. Бяха я притиснали до една стена. Тя махна безпомощно с ръка и закрачи по коридора.

Мич даде знак на Джаред да задържи, след това я последва.

— Нина, почакай...

Като се изравни с нея, той постави ръце на раменете ѝ и я обърна към себе си. Сниши глас, така че само тя да може да го чуе.

— Моля те, ангел мой! Направи това заради мен, като мой приятел. Не — направи го заради майка ми. Аз...

Спря, а искреният му поглед се взираше в лицето ѝ, шията ѝ, дълбаеше душата ѝ. Думите му бяха сексуален тътен.

— Имам *нужда* от теб, разбра ли? Не мога да позволя майка ми да узнае, че съм в опасност. Не бих могъл да си простя, ако тя прекара няколкото дни или седмици, които има, в тревоги.

— Знам, но...

— А също и не искам *да умирам*. — Последва дълбока тишина. — Да се преструваме, че сме любовници, е единственият начин.

Единственият начин? Не забравяше ли той някого? Защото колкото и да се опитваше, Нина не можеше да изтрие от паметта си онова, което знаеше.

— Мич, ами Фелисити?

Истински шок промени до неузнаваемост чертите на лицето му. Той преглътна бавно, а адамовата му ябълка се издигаше и падаше.

— Как... откъде разбра за Фелисити?

— Разбрах го, Мич — отвърна рязко тя, неоправдано засегната от факта, че тази жена наистина съществува. — Но щеше да бъде по-добре, ако ти самият ми бе разказал.

— Не мислех, че това има връзка...

Лъч на чиста ревност премина през нея.

— Няма връзка? Е, как тогава планираш да обясниш внезапното ми появяване пред нея, когато тя разбере, че съм завзела мястото ѝ в живота ти? Или пък на майка си, която, сигурна съм, ще се чуди къде е Фелисити.

Нина се дръпна назад, докато ръцете му паднаха от двете му страни, после се отпусна в един стол от кафенето, който някой бе домъкнал в коридора. Постави лакти на коленете си и зарови лице в дланите си. Тихо изстена.

— Слушай — помъчи се да намери думи той. — Не се тревожи за Фелисити. Тя не е...

— Не се тревожи за Фелисити — повтори тя присмехулно, като изсумтя с отвращение. — Казано типично по мъжки.

— Нина, не знам какво си чула, но Фелисити няма никакво значение за мен. И майка ми никога не се е запознавала с нея.

През тялото ѝ премина облекчение, но то бе засенчено от съмнението. Той твърдеше, че Фелисити *не е важна* за него, но какво означаваше това? Далеч от погледа, далеч от ума, може би? Лиза бе убедена, че между тях е имало горещи преживявания.

Мич въздъхна и гласът му стана дрезгав.

— Направи това заради майка ми. Осъзнавам, че искам много, и знам колко трудно ще ти бъде, но тя би могла да си отиде след ден, седмица...

Беше смаяна. По дяволите! Мич бе прибягнал към единствения аргумент, на който тя не можеше да се противопостави. Как щеше да понася себе си самата, ако поставеше нуждите си над щастието на умиращата жена? И освен това, смееше ли да се откаже, като знаеше емоционалния капан, който ще си постави сама? Как би могла?

Как не бе могла?

Истината пареше. Да се безпокои за доброто си име сега, когато животът на една жена се топеше, бе непростимо егоистично. И все пак... докъде щеше да доведе преструването, че е любовница на Мич Халоран? Колко далеч трябваше да стигнат, за да заблудят жената, която го бе донесла на този свят? И нещо дори по-важно — щяха ли да могат сърцето ѝ и душата ѝ да го преживеят?

Мич клекна до коленете ѝ.

— Нина, тук няма никакъв скрит мотив, кълна ти се. — Той начерта кръст върху сърцето си с пръст — детински жест, който докосна струните на сърцето ѝ. — Аз не съм във от опасност, ти самата го каза.

Тя завъртя очи при иронията на всичко това.

— Разбира се, сега най-после решаващ да ме послушаш.

Той пренебрегна забележката ѝ.

— Трябва да отида при нея и това трябва да стане при моите условия, Нина. Искам да си с мен. Досега беше толкова отдадена на работата си. Не разбирам...

Тя се отпусна назад и решимостта ѝ намаля.

— Трябва да признаеш, че нещата между нас се промениха *напоследък*, Мич.

Погледите им се срещнаха и съобщиха много повече от думите, които биха могли да изрекат. Той знаеше какво казва тя. Тя знаеше, че той знае.

— Всичко е наред. Ще се справим.

— Говори за себе си.

Тя покри отново лице, като вдиша през пръстите си и изпусна измъчена въздишка, която издуха разпиляната коса, паднала на челото ѝ.

— Погледни ме — започна той, като се протегна между ръцете ѝ и повдигна брадичката ѝ. Тя се подчини неохотно. — Ти ми каза в деня, в който се запознахме, че няма никой по-добър от теб тук, ако искам да остана жив. Спомняш ли си?

— Да. Е, и какво?

Той постави ръце върху бедрата ѝ, точно над коленете.

— Какво ли? Аз вярвам в теб, Нина. И искам да остана жив. Кажи, че ще дойдеш с мен, че ще направим това по *моя* начин.

Безсилна, Нина изстена и поклати глава. Той постави и двете си ръце на гърдите си.

— Това съм аз, Мич. Попечителят на Дарвин. Паднал съм на колене пред теб.

Единият ъгъл на устата ѝ се повдигна неволно.

— И те моля да направиш това единствено нещо за мен. Няма да се възползвам от теб. Това е просто един ангажимент.

Тъкмо в това бе проблемът. За Мич това може би беше просто един ангажимент. Но да бъде с него, да се преструва, че му е любовница, да стои до него през един от най-лошите периоди в живота му — това без съмнение би засилило чувствата ѝ към него. И къде щеше да я отведе това? Ако захапеше тази стръв, това без съмнение щеше да разбие сърцето ѝ накрая. Ако не я захапеше — щеше да разбие неговото.

Времето летеше бързо. Мич не каза нищо. Джаред разбираше много добре ситуацията и не се приближаваше. Нина обърна внимание на учестения си пулс и положи усилия да стабилизира дишането си. Страхът я просмука като влажен цимент и незабавно се настани в нея, като я остави неподвижна.

— Моля те... — прошепна той.

Погледите им се срещнаха и си казаха много неща, които никой не се осмели да произнесе на глас.

Не ме наранявай, Мич.

Няма.

Тя изпусна силна въздишка, примирена с факта, че няма избор.

— Добре, добре, ще дойда.

Няколко часа по-късно, отдалечени на разстояние от няколко щата, Нина и Мич седяха в една болнична чакалня, която бе почти същата като онази, в която бяха предния ден. Във въздуха висяха познати миризми на антисептик и болести. Вратите на асансьора звъняха. Единствената забележима разлика е уредбата, по която викат лекарите — помисли си Нина. Гласовете нямаха същия приятен южняшки ритъм. Оставаше и фактът, че отдавна не се бе чувствала толкова нервна заради очакваната среща с Тес Халоран.

Тя протегна ръка и покорно изви косата си с треперещи ръце. Защо се чувстваше така, все едно за първи път се срещаше с майката на своя любовник? Колкото болна бе майката на Мич, тя вероятно въобще нямаше да забележи Нина. Една малка егоцентрична част от тялото ѝ се надяваше това да е така. От всичко, което Мич ѝ бе разказал за Тес по време на полета — и за нейна изненада той бе разказал *много*, майка му би доловила, ако нещата между тях изглаждат фалшиви.

Това не биваше да се случва. Следователно, колкото по-бдителна бе жената, толкова по-истински Нина трябваше да изиграе ролята си в този *любовен роман*. Ето откъде идваше големият риск за чувствата на Нина. Тя се страхуваше, че ако *преиграва* в любовта си към Мич Халоран, скоро щеше *действително* да се влюби в него. Истински, лудо, дълбоко. Вече беше на път да го стори.

Мич погледна часовника си, изпусна нетърпелива въздишка, облегна глава на стената и затвори очи. Сестрата им бе казала, че в момента докторите са на визитация при майка му и че тя ще ги уведоми кога могат да я видят. Напрежението у Нина остана високо — можеше само да си представи колко изнервен бе в момента Мич. Извърна поглед от него и съсредоточи вниманието си върху един санитар, който усилено търкаше плочките в коридора и им придаваше силен блясък с една тромава, но тиха машина. Наблюдаваше как мъжът си служи умело с полировъчната шайба, докато силната въздишка на Мич не я накара да обърне глава.

— Това продължава цяла вечност. Какво правят там?

Страхът правеше бръчките около очите му дълбоки и го състаряваше.

— Те се грижат за нея, Мич. Остави ги да си свършат работата.

Той кимна, после веднага смени темата.

— Трябва да обсъдим как ще изглеждат нещата между нас.

Нина поглади с палец opakото на дланта на Мич и почувства, че е обзета от състрадание към него — неочаквано задължение за тази й роля. Беше се преборила със себе си, докато дойде тук. Но сега, толкова далеч от Литъл Рок, светът изглеждаше различен. Съдбата ѝ бе запечатана и тя мислено се подготви да се подчини на онова, което бе необходимо.

— Ще се придържаме към твоите правила. Просто ми кажи какво да очаквам.

— Не знам, Нина. Това е... — Той стисна устни, като се пребори с вълната от емоции, която зачерви лицето му. Преглътна няколко пъти.

— Знаех, че краят ѝ е близо. Помислих си, че някак си това ще направи нещата по-лесни, когато времето най-накрая дойде. — Измъкна ръката си от нейната и потърка лицето си. — Не е по-лесно. Същински ад е.

— Е, сега, след като знам всичко, което може да се знае за майка ти — подразни го тя леко — за мен ще бъде по-лесно да импровизирам. Така че може би не се налага да планираме всичко до най-малките подробности. Не се тревожи. Ще се справим.

Той зарови пръсти в косата си и ѝ хвърли кос поглед.

— Предполагам, че действително приказвах малко повече в самолета, нали?

— Всичко е наред.

Тя се наведе по-близо, докато раменете им се докоснаха.

— Исках да слушам за нея. Хубаво е да знае човек, че имаш такива хубави взаимоотношения с майка си.

Осъзнаването като електрически ток напука изражението на лицето му.

— Нина, аз... не съм разсъждавал върху това как тази ситуация може да повлияе върху теб. — Той промени положението на тялото си, за да се обърне право с лице към нея. — Добре ли си?

Знаеше какво има предвид той, но все пак... Честно казано — не, не беше добре. Олюляваше се на ръба на една емоционална пропаст, която нямаше нищо общо с това как бе отгледана.

Тя се изправи и отиде до един прозорец наблизко, който гледаше към паркинга, за да си позволи известно разстояние от внимателното му вглеждане в нея. Вятърът блъскаше рамката. Тя наблюдаваше как хората, които влизаха в болницата, се навеждаха срещу силния вятър, а саката, вратовръзките и косите им се разпиляваха на всички страни. Толкова много хора, които се грижеха за живота си, в собствените си светове. Точно кога — зачуди се тя — нейният свят се бе стеснил до точката, която само тя и Мич заемаха? До точката, в която чувстваше, че би направила всичко за него?

— Да не искаш да кажеш, че съм добре, като имаш предвид факта, че *нямам* майка?

Тя се обърна към него и прие предпазливото му кимване. Изглеждаше почти виновен.

— Добре е, че Джаред ти е казал. Това не ме притеснява.

Почувствал облекчение, чертите на лицето му се смекчиха.

— Никога не съм искал да любопитствам.

Тя наведе глава.

— Никога не съм познавала майка си, това е истина. И все пак, мисля, че майчината любов е свещена. Успях да съчиня много вълшебни приказки през живота си, за да обясня произхода си.

Тя се усмихна тъжно.

— И?...

Мич я подкани, когато тя не додаде нищо повече. Прекоси разстоянието до нея, като също се облегна на корниза на прозореца.

Тя си поигра с меката част на ухото си, като отбягна втрещения му поглед.

— И, предполагам, просто реших, че ще оставя всичко така и ще изпитвам добри чувства към майка си — която и да е тя, където и да е.

Той протегна ръка и нежно махна пръстите от ухото ѝ, докато накрая тя го погледна.

— Радвам се, Нина. Има съвсем малко непростими неща, които една майка би могла да направи.

Нина не искаше да мисли повече за това. Дойде ѝ твърде много. Тя промени посоката на разговора далеч от детството ѝ с въпроса, който изникна в главата ѝ — въпрос, който се канеше да зададе от известно време.

— Какво знаеш за майката на Лиза?

— Лиза? — Мич изглеждаше озадачен. — Откъде ти хрумна това?

Нина махна с ръка.

— Е, преди няколко седмици си заговорихме двете на тази тема и Лиза каза, че майка ѝ е мъртва за нея, което ме шокира като нещо неразбираемо. Имах намерение да те питам. — Тя сви рамене. — Ти просто ми напомни.

— Аха — Мич скръсти ръце. — От това, което Джаред ми е разказвал, Лиза била сгодена, когато заварила майка си в леглото с бъдещия си съпруг. Мисля, че те после са се оженили.

Нина се намръщи невярващо.

— Това е невероятно!

— Аха. Лиза разбираемо бе потресена. Случило се тъкмо преди тя да се присъедини към нашата организация. — Той всмука вътрешната страна на едната си буза. — Предполагам, че има съвсем малко непростими неща, които може да направи една майка. Но не и *твоята* майка — добави той.

Нина оцени убеждението му.

— Винаги съм искала да опозная майчината любов, Мич. Дори и ако трябва да си я измисля.

— О, Нина...

Той я придърпа към гърдите си и постави брадичка върху главата ѝ. Сърцето му биеше равномерно под бузата ѝ и тя затвори очи.

— Благодаря ти за всичко, на което се излагаш заради мен. Аз ще споделя майка ми с теб, ангел мой, макар и само за известно време.

Тя по-скоро усети как думите преминават през гърдите му, отколкото ги чу и една бавна, изгаряща болка изникна дълбоко в нея. Болеше я за неговата загуба и за нейната. Тя уви едната си ръка около него и пхна палец в гайката на колана му.

— Ще направим нещата добри за майка ти, Мич, обещавам ти.
Безпокойство стегна устата му.

— Ако тя е бдителна, ще трябва да играеш, все едно че си действително влюбена в мен, Нина. Тя ще забележи, ако е нещо по-малко от това. — Той спря, преди да добави: — Знам, че ще ти бъде трудно.

Трудно? Тя не мислеше така. Сърцето я присви, докато накрая тя си помисли, че ще се пръсне.

— Мога да го направя, Мич. Не се тревожи.
— Господин Халоран?

Мич и Нина се разделиха, все едно бяха заловени да правят нещо непозволено и се извиха към възпълната медицинска сестра, която бе влязла в чакалнята.

Тя им се усмихна.

— Сега вече можете да видите майка си.

Последваха енергичните ѝ крачки до стаята на Тес Халоран и се спряха отвън. Гърлото на Нина се сви. В най-добрия случай това щеше да бъде трудно и ставаше още по-лошо, че щяха да захранват с лъжи една умираща жена. Част от Нина се чувстваше ужасно заради това, въпреки факта, че разбираше и оценяваше намерението на Мич.

Сестрата заговори бързо.

— Днес положението ѝ бе добро дотук. Когато е будна, то наистина е такова. Но после махалото сменя посоката си. Може да изглежда по-силна, отколкото е в действителност. Опитайте се да не я натоварвате.

— Разбира се.

Мич изглеждаше истински изплашен. Кожата му бе пепелява, а изражението му — мрачно. Нина се приближи до него и ръката му я прегърна автоматично.

— Трябваше да е на морфин заради болката, но вземането му зависи най-вече от нея. Отказва дозировките цял ден в очакване на пристигането ви. Не искаше да е *отнесена* — както се изрази.

Мич поклати глава.

— Точно в нейния стил.

Сестрата се усмихна при спомена.

— Тя е упорита жена. Припираше ни също да ѝ доведем стилист, който да направи косата ѝ. Не се успокои, докато жената не пристигна. Най-после прическата ѝ е готова и няма да остави никой да забрави това.

В очите на Мич проблеснаха сълзи. Той кимна. Сестрата го потупа по рамото с обичайно, но искрено съчувствие.

— Звъннете, ако имате нужда от нещо. Опитайте се да я накарате да си вземе морфина. Знам, че тя се прави на смела, но не е необходимо да страда излишно.

След като сестрата си тръгна, Мич сведе глава и изпусна дълга въздишка.

— Не знам дали ще мога да се справя с това...

Нина го хвана за лакътя и се облегна на него.

— Тя ти е майка. Всичко е наред. Просто иска да си до нея. — Като застана на пръсти, тя бързо го целуна по бузата. — Това бе целувка за късмет... *скъпи* — добави тя дяволито.

Погледът му се стопли. Той погледна към вратата, после докосна брадичката ѝ.

— Въобще не трябваше да споря с Джаред за това дали да дойдеш тук. — И като повдигна лицето ѝ, той сниши устни и успя да я дари с целувка, която бе малко кратка и бавна в същото време. Когато след това вдигна глава, изглеждаше по-спокоен.

— Това бе целувка, защото я исках. Благодаря ти.

Непозволеното му действие накара всичко в нея да се преобърне. Кога бе станало приемливо за тях да бъдат толкова интимни?

— За целувката ли?

— Разбира се. За нея също.

Преди тя да може да се зачуди на отговора му, той я сграбчи за ръката и я замъкна вътре в слабо осветената болнична стая.

Лежаща в едно голямо легло, Тес Халоран изглеждаше като птиченце, което е паднало от гнездото си. С хлътнали бузи и бледа, тя лежеше, прикрепена към множество уреди, които поддържаха живота ѝ. И все пак кафявите ѝ очи бяха живи и блестяха. Те светнаха, когато видя Мич. Брадичката ѝ потрепери. Протегна съсухрената си ръка и една едра сълза се изтърколи по набръчканата ѝ буза.

— Миличък...

— Мамо — задавено изрече той.

Пусна ръката на Нина, втурна се към леглото на майка си и нежно я прегърна.

— Съжалявам, че ми трябваше толкова време, за да дойда дотук. Имаш ли болки?

Той отмахна един кичур от фризираната ѝ бяла коса от челото ѝ и я загледа внимателно, сякаш бе направена от фин порцелан.

— Вече не, щом си тук, сине. Нека да те погледам. — Тя го загледа. — Добре ли се храниш? Изглеждаш ми слаб.

— Ям като вълк — прошепна той.

Нина се усмихна, а очите ѝ се навлажниха. Уви ръце около талията си и се отдръпна, докато Мич приседна на ръба на леглото и увери майка си, че се храни добре, че спи много и не забравя да си носи чисто бельо, в случай на някое премеждие. Да види Мич извън ежедневната му среда, бе нещо ново за нея. Той изглеждаше естествен и мил. *Достъпен.*

Тес погледна към Нина и се усмихна.

— Мич, дръж се възпитано, скъпи! Коя е приятелката ти?

Нина прехапа устна, като за първи път се зачуди дали Тес има нещо против присъствието ѝ. Мич я повика с ръка.

— Нина?

Погледът му умоляваше да изиграе добре ролята си. Тя приближи и дари Тес с искрена усмивка. Мич доведе Нина пред себе си и я накара да седне в скута му, като я държеше свойски за талията. Голямата му длан обхвана едната страна на талията ѝ, а топлината на тялото му я изгаряше.

— Мамо, това е Нина Уайлд. Нина, това е майка ми, Тес Халоран.

Устата на Тес се разшири в голяма, открита усмивка и тя хвана с двете си ръце ръката на Нина.

— Нина, чудесно е, че имаме възможността да се запознаем. Защо я криеш от мен, сине? — укори го Тес, после добави: — Откога карам Мич да се задоми.

— Мамо, ние не сме...

— Но ти знаеш какви са младите мъже. — Тя махна към него с ръка, чиито вени бяха изпъкнали. — Никога не слушат майките си.

Нина се засмя.

— Удоволствието е изцяло мое. Но точно сега все още не сме готови да се задомим.

Тя се осмели да погледне към Мич. Той смигна и изражението му на престорена обич изглеждаше достатъчно истинско, за да накара сърцето ѝ да забие лудо.

— Пфу! Та ти си красиво момиче, Нина. — Тя погледна покрай Нина и присви очи, за да се фокусират върху сина ѝ. — Ясно е, че моят Мич те обича. А и той няма да стане по-млад.

Тя махна с немощната си ръка.

— Извий се настрана, скъпа.

Смутена, Нина направи каквото ѝ казаха.

— Чудесно е, че това френско засукване на косата се е върнало на мода. Мисля, че така изглеждаш страхотно.

Нина хвърли поглед към Мич, който означаваше *видя ли?*, преди да се настани отново до широкия му гръден кош.

— Синът ти не харесва косата ми по този начин. Харесва я спусната.

Устните му се приближиха по-близо до нея.

— Просто ми харесва да я разплитам — прошепна той, а горещият му дъх стигна до всичките ѝ нервни окончания.

Тя направи усилие да пренебрегне вълнението, което преминаваше по вените ѝ, като насочи вниманието си отново към Тес. Вече ѝ беше ясно защо Мич обожаваше майка си. Тя бе прекрасна. Нина се протегна и хвана Тес за ръката.

— Как се чувствате, госпожо Халоран?

— Тес. Наричай ме Тес. — Възрастната жена стисна ръката ѝ, а в очите ѝ се прочете леко безпокойство. — Знаеш ли, някои дни са добри, други — лоши.

И тя ги дари с дълга, замислена усмивка.

Едно неочаквано чувство без име задави Нина и я остави безмълвна. Тази жена скоро щеше да си отиде от света. Горещи сълзи напълниха очите ѝ.

— Хайде спрете, и двамата — сгълча ги Тес. — Имах добър живот, Нина. Отгледах чудесен син, както знаеш. Имам някои хубави спомени. За мен е добре да си ида. Вие двамата не се терзайте заради мен.

Нина почувства как Мич настръхна и тя се обърна към него да му вдъхне кураж. Като протегна ръка, тя го погали по коляното.

— Какво мога да направя за теб? — попита Мич със сподавен глас.

Тес, която изглеждаше, че отпада пред очите им, се отпусна отново на възглавниците.

— Ами искам да си отида вкъщи.

Дъхът на Мич спря и Нина го почувства съвсем неподвижен зад себе си.

— Наистина го искам. — Клепачите ѝ потрепераха и тя отвори очи и направи гримаса. — Не искам... да умра *тук*, Мич. Не бих могла да си помисля нищо по-лошо. — Тес премигна отново. — Мисля, че бих искала да ми дадат лекарството против болка сега. Ако може да се обадиш...

— Ще повикам сестрата.

Нина се отдръпна от Мич, нетърпелива да излезе от ролята си, дори и само за миг. Беше прекалено лесно, когато той я държеше.

Той я хвана за китката.

— Моля те. Остани с мен. Можем просто да натиснем бутона.

Нина се подчини и седна отново в скута му, а той се протегна към бутона да повика сестрата.

Тя дойде тихо, като им кимна, преди да даде дозата на дребната жена, която едва се подаваше от завивките. Тес изглежда се бе унесла в дълбок сън, преди морфинът, поставен във вените ѝ, да достигне кръвния ѝ поток. Сестрата излезе тихо от стаята.

Двамата наблюдаваха Тес известно време, преди Нина да се измъкне от прегръдката на Мич и да направи знак към вратата. Когато Мич се придвижи, за да си тръгне с Нина, Тес се размърда и промълви нещо.

Той се наведе към нея да чуе немощния ѝ глас да изрича над бръмченето на уредите, които я заобикаляха и поддържаха живота ѝ:

— Искам да си отида в къщи.

— Знам, мамо. Не се тревожи.

Мич извърна измъченото си лице към Нина, като я помоли безмълвно за помощ. Тя приближи към леглото, постави ръка на гърба му и разтърка схванатите мускули там.

Сълзите рукнаха спонтанно по бузите му и болката скова чертите на лицето му. Тя преплете пръсти с неговите и постави буза на главата му. Като си мислеше, че Тес е заспала, Нина му каза:

— Ще я отведем у дома ѝ, Мич. Ако това е каквото иска, каквото и да иска, ще видим как ще направим, че да я отведем оттук.

Тревогата изглежда изчезна от лицето на Тес, защото тя отвори сънливи очи.

— Благодаря ти, сладко момиче — прошепна едва чуто. — Хубаво ми става на сърцето, като знам, че моят Мич ще бъде в ръцете на една жена, която го обича, когато мен няма да ме има.

Твърде лошо, че няма да съм аз — помисли си Нина, докато наблюдаваше Тес Халоран да потъва в предизвикан от наркотика сън. Името *Фелисити* изникна в ума на Нина и гърбът ѝ се скова. Щеше ли изплъзващата се приятелка да се появи, за да се погрижи за Мич, след като Тес нямаше да я има?

Самата мисъл за това разбърка стомаха ѝ, но тя успя да се обърне и да хване Мич, докато той плачеше. За кратък миг се почувства виновна, затова че остави Тес да си мисли, че ще остане при Мич. После осъзна, че... скоро това нямаше да има значение. Тес щеше да си е отишла от този свят. Мич също, поне от живота ѝ.

Можеше и да е възползване от случая, но Нина се закле да прекара по най-добрия начин времето си с Мич. Приятно ѝ бе да е с него. Чувстваше, че мястото ѝ е там. И ако отдаването на тези чувства за известно време щеше да направи това по-истинско за умиращата му майка, то нека бъде така. Мич и Тес щяха да получат онова, което искат, тя — също. За известно време. Тя можеше да се справи с това.

Освен това коя бе тя, че да се противопоставя на съдбата?

ГЛАВА ДЕСЕТА

Първите две седмици, които Тес прекара вкъщи, преминаха гладко. Мич бе осигурил денонощна болнична помощ, въпреки че двамата с Нина нямаха много работа през деня. Направо не можеше да повярва колко бързо Нина и майка му се бяха привързали една към друга, макар че това му доставяше удоволствие повече, отколкото искаше да си признае. Тес процъфтяваше под помощта на Нина. Той не бе виждал майка си да изглежда толкова доволна, още откакто ѝ бяха поставили диагнозата.

Мич се усмихна само като си помисли за това, докато излизаше от душа. Избърса се с кърпата, като си помисли, че Нина също изглежда се чувстваше прекрасно заради връзката си с Тес. Раздразнителността ѝ бе намаляла. Усмивките и смехът се появяваха по-често върху лицето ѝ, като подчертаваха красотата ѝ, която вече бе карала дъхът му да спира.

Нямаше нищо, което да показва, че преследвачът ги бе последвал, но все пак Мич беше благодарен във всеки буден миг за това, че бе взел Нина със себе си. Тя го успокояваше, помагаше му, поддържаше духа му. Играеше ролята си превъзходно и това му харесваше. Престорено или не, беше хубаво като сън. Въпреки най-добрите му намерения да остане на разстояние, тя дълбаеше всеки ден по малко от самозащитната му стена. С инстинкта на сукалче, което търси гърдите на майка си, Мич осъзнаваше, че се влюбва в Нина Уайлд. Самото ѝ присъствие бе отворило залостения ръждясал капак на сърцето му и той едва можеше да се въздържа да не ѝ извика: *Хайде, ела тук, ангел мой. Не е кой знае колко много, но това си е нашият дом.*

Той избърса кръга от пара от огледалото и се загледа мрачно в отражението си. Беше обещал да не се възползва от нея и от тази ситуация. Трябваше да го помни. Без значение колко добре Нина играеше ролята си пред Тес, когато останеха сами с него, дистанцията

между тях се увеличаваше и отношенията им оставаха чисто делови. Както обикновено.

Като запаса хавлиената кърпа около кръста си, той придаде пухкав вид на косата си за последно и пъхна прогизналата мъхната тъкан в коша. Отвори вратата, за да остави парата да се разпръсне, и се спря да послуша. Приглушен разговор, нежен и оживен, нахлу в помещението. Безгрижен смях. *Нейният* смях, който гъделичкаше мислите му като някакво магическо обаяние.

Мич постави ръце на ръба на мивката и наведе глава, като се опита да успокои емоциите си. Нина Уайлд се бе оказала нещо много повече, отколкото се бе спазарил. Красива, находчива и остроумна. Достатъчно вироглава, за да подтикне и най-отстъпчивия мъж да се удря в гърдите като някой пещерен човек.

Неандерталец. Той изсумтя. Нали така го бе нарекла веднъж? Откровено казано, с удоволствие би я замъкнал в пещерата си и би я пленил на фона на мъждукащия червено-оранжев пещерен огън. Но, хей, той бе съвременен мъж — щеше да се настани в *нейната* пещера. По дяволите, дори би й позволил тя да го завлече. Като се засмя леко на глупавата мисъл, Мич се отдаде за кратко на радостта, като й позволи да отпусне непрекъснатия яростен пристъп на болката. Присъствието на Нина му даваше отсрочка и Тес явно бе очарована от нея. Той се зачуди какво ли би си помислила майка му, ако узнаеше, че Нина му е *бодигард*. Нещо повече — зачуди се какво би си помислил неговият бодигард, ако узнаеше, че е започнала да означава твърде много за него.

Тя заемаше мислите му, разбъркваше стомаха му. Прекъсваше съня му и го мотивираше да работи по-усърдно. И тъй като тя бе единственият цветен проблясък светлина в черно-белия му живот, и най-малките неща за нея прескачаха в съзнанието му, когато беше наблизо. Жизнената й гъста коса, която просто го молеше да я сграбчи, начинът, по който повдигаше едната си вежда срещу него в дръзко предизвикателство. Да не говорим колко съвършено пасваше да седи в скута му. Като две половини на едно цяло, за което той никога не бе подозирал, че съществува.

Наведе глава и изпусна изтерзана въздишка. Когато бе казал на майка си, че обича Нина, думите му не прозвучаха като лъжа. Това го уплаши. Нещо по-лошо — още от мига, в който запозна майка си с

Нина, вече знаеше, че иска да я задържи при себе си и после, когато майка му си отиде. Не мислеше, че ще може да го понесе, ако нещата се развият по друг начин. Тя бе нахлула в живота му, поглъщаше го изцяло. Как можеше въобще да се откаже от нея...

Не можеш да се откажеш от нещо, което не е твое, приятел.

Мич нахлузи любимия си чифт джинси *Ливайс* и също толкова избеляла тениска. Отърси се от меланхолията си и тръгна към майка си и към бодигарда си. Към Тес... и тревогата. Докато приближаваше спалнята на майка си, звуците от разговора ставаха все по-отчетливи. Той се спря тъкмо пред вратата и заслуша.

— Кажи ми, как е Мич сред онези младежи, които тренира. Измина толкова много време, откакто можех да го наблюдавам — гласът ѝ секна от вълнение. — Винаги се гордеех толкова с него...

Болка сви Мич като от силен ритник в слабините.

— Мич е чудесен. Той наистина е вдъхновител... мъж в стихията си. Привличането му е хипнотизиращо.

— Би станал чудесен баща — отрони Тес. — Не мислиш ли?

Нина остана безмълвна в продължение на известно време, преди да се изкашля леко и напълно да пренебрегне въпроса.

— Той се отдава напълно на онова, което прави, то е очевидно. Когато отидох на първата тренировка, не можах да откъсна очи от него.

— Това е любов, скъпа.

— Да. — Той чу как Нина промълви: — Страхувам се, че е това. Лека изненада замени вълната на страдание у Мич.

— Нина, знам от какво се страхуваш — поде Тес сериозно.

Мич чу как завивките прошумоляха и изпита угризение от това, че подслушва. Но вече не можеше да спре.

— Т-така ли?

Устата му се изви в усмивка при неприкритото опасение на Нина.

— Разбира се — потвърди Тес с увереност, на която той винаги се възхищаваше. — Страхуваш се, че ще ти стори зло.

— О, това. Амиии... — Нина повлече думата, като я подчерта с лек смях. — Струва ми се... че е вярно.

— О, Нина! Аз отгледах добър син. Той те обича, сладко момиче. Изглежда това никога не е достатъчно за жените от твоето поколение.

— Би било достатъчно — въздъхна Нина, — но не знам. Как можеш да си толкова сигурна, че ме обича, Тес?

— Той е мое дете, скъпа. С никого не съм го виждала такъв, освен с теб. Вие двамата си принадлежите един на друг — това е толкова сигурно, колкото е сигурно, че седя тук и приказвам, което не е малък подвиг.

— Нямах представа колко ми се иска това да е вярно — промълви Нина, като прозвуча странно искрено.

Мич бе обзет от смущение и осъзна, че е прекрачил границата, дори за един подслушвач. Отдалечи се с тихи стъпки, после лекичко се изкашля и отново приближи към вратата с походка, която подхождаше на един треньор от НБА.

Застана до Нина, седнала на ръба на леглото. С бавно, нежно движение погали разпилените бели къдрици на Тес. Планираните му коментари умряха в гърлото му. Очите на майка му бяха затворени, лицето ѝ бе спокойно, ведро щастливо, че е с хората, които я обичат. Вълнението замъгляваше погледа му, задушаваше го. Дишането му стана неравномерно. Горещината загъделичка крайниците му и се спусна ниско в слабините му при вида на момичето, което се преструваше на негова любовница, и на майка му.

Той отвори широко очи. Знаеше, че ще запомни тази сцена завинаги — златистата светлина на лампата, която се отразява от гъстата коса на Нина, подпъхнатия под нея крак, ведрата усмивка на майка му.

Нина вдигна глава. Усмивката стигаше чак до ушите ѝ.

— Хей, виж кой е тук! Един току-що изкъпан от глава до пети.

Той се отдели от дървената табла на леглото и застана поизправен, като откъсна поглед от жената загадка, за да се вгледа в майка си. *Думи, Халоран. Кажу нещо.*

— Удобно ли ти е, майко?

Наистина ли Нина мислеше това, което бе казала? Възможно ли бе то да е вярно?

Тес кимна.

— Доста удобно. Не съм против медицинската терапия, но отдавна не съм се чувствала толкова добре.

Мич прекоси стаята и седна на леглото от другата страна на Нина. Взе ръката с издути вени на майка си в своята и поглади

кокалчетата на пръстите ѝ. Би обърнал и света, ако това щеше да направи последните дни от живота на майка му по-добри. Би впрегнал ветровете, ако това можеше да накара Нина да го обикне.

— Бих направил всичко за теб — промълви той на майка си, преди да вдигне глава и да срещне втренчения поглед на Нина. — Знаеш го...

Гърдите на Нина се повдигаха и отпускаха с кратко пухтене, сякаш бе задъхана. Той се опита да не забелязва как движението притиска разкошните ѝ гърди към блузата ѝ.

Мич насочи отново внимание към майка си, докато тя му казваше:

— Знам, че би го направил, сине. — Ясните ѝ очи потърсиха неговите. Брадичката ѝ потрепери. — Обичам те, Мич, запомни го. Ти си най-добрият син, който една жена може да има.

Острие на терзание, отровено с вина, прободеше сърцето му. Умът му се забавляваше с гърдите на Нина, докато майка му...

Не прави така, че да звучи като довиждане.

Той се опита да измисли отговор, като стисна зъби, за да не се разпадне. Нина долови втренчения му поглед и му смигна, съчувствието ѝ беше искрено и твърдо. Желанието да ги събере и двете в прегръдката си и никога да не ги пусне бе завладяващо.

Смесеният с кашлица смях на Тес наруши това очарование и Нина погледна към нея.

— Ах вие, влюбени птички — зацъка с език тя. — Карате една стара жена да се чувства млада само като ви гледа. Толкова съм щастлива.

Очите ѝ искаха да се затворят, но тя с мъка ги отвори.

— Би трябвало да поспиш, мамо — прошепна Мич все още замаян.

— Предполагам, да. — Тя клокна с език и леко поклати глава. — Бих искала да остана будна през останалото време от живота ми, за да мога да бъда с теб, сине. — Потупа ръката на Нина. — И с теб, скъпа. Толкова много трябва да науча за теб за...

Толкова кратко време.

Не бе нужно да го изрича. Неизречените думи увиснаха като зловещ камбанен звън при нечия смърт във въздуха около тях и яко въже от смут свърза втренчените погледи на Мич и Нина. Нина се

приближи до леглото и застана до него. Мич почувства как ръцете ѝ се извиват около кръста му, горещината на лицето ѝ върху рамото му, и се пребори да отрече онова, което знаеше, че е вярно. *Той обичаше Нина.* А не можеше да я има. Но, по дяволите, щеше да намери начин да промени това, *или да умре*, опитвайки се.

Докато Тес спеше, Нина и Мич се обаждяха поред по телефона. Мич прекара повече от час, унесен в обсъждане на стратегията с Брок и останалите от тренинговския щаб, след което Нина се свърза с Пийт Джеферсън, който все още работеше по случая. При него нямаше прекъсвания, но нямаше и нови проблеми. Мич се опитваше да привлече вниманието на Нина върху себе си, опитваше се да възвърне част от онази интимност, която бяха споделили, докато бяха около майка му. Нямаше успех. Когато се разминаваха, тя правеше така, че да не се докоснат. Когато погледнеше към нея, тя извърщаше поглед. Прималяваше му от копнеж по нея и му ставаше дори още по-зле, като знаеше, че това за нея означава просто един по-рисков ангажимент и нищо повече, без значение колко привързана се представяше пред Тес.

Надеждата му бе започнала вече да се изчерпва, когато Нина най-накрая реши да спре да го отбягва. Тя се настани на кушетката в гостната, в съседство със стола, който той заемаше, и зарови лице в едно списание. Няколко минути по-късно Мич забеляза, че не бе обърнала страницата. Нито веднъж. Изключи телевизора и погледна към нея. Не му обърна внимание.

— Хей...

Погледът ѝ пробяга по него и се върна обратно на страницата.

— Здравсти.

— Изглеждаш изморена. Какво четеш?

— О, ами... — Нина затвори набързо списанието и прочете заглавието. — *Добро домакинство.* На майка ти е.

Той стана от стола и избра един компактдиск — беше произведение на Ван Морисън, *Горски мед* — и нагласи звука до приятно ниво.

— Отпусни се за малко, Нина. Дай почивка на мозъка си.

Тя потърка замислено белега на бузата си.

— Аз... добре.

Остави списанието върху масичката за кафе, после отметна глава назад. Клепачите ѝ се затвориха, когато живителните струни на Ван

Морисън изпълниха стаята.

— Страхотна песен...

Тя може и да бе решила да се отпусне, но ръцете и краката ѝ бяха здраво кръстосани. Беше стегната по-силно, отколкото навехнат крак на някой играч, преди голям мач.

— Ммм — обади се Мич, като се настани до нея на кушетката, решен да проникне през черупката ѝ.

Главата ѝ подскочи нагоре, като изглежда искаше да прецени новата им близост с някаква кратка радост. Предчувствие разполови челото ѝ. Пръстите ѝ си играеха с шията ѝ.

— Напомня ми за теб — добави той.

— Кое ти напомня?

Той се засмя.

— Песента, ангел мой. Нима не разговаряме за нея? — Сниши брадичката и тона си, после разплете ръцете ѝ. — Успокой се. Няма да те ухапя.

Лицето ѝ пламна. Тя съзнателно разхлаби крайниците си с няколко апатични разтърсвания.

— З-знам. Трябва ли да ме наричаш ангел!

— Да — рече той простишко. Посочи с палец към кухнята, тъй като му хрумна нова идея. — Искаш ли малко вино?

Кимването на Нина бе рязко и нервно.

— Добре. Чудесно.

Мич излезе и Нина въздъхна глухо. Тя разтърка слепоочия и се насили да си спомни мястото си тук, ролята си. Присъствието на Мич засенчваше пространството във всяка стая, в която влезеше. Той беше голям, беше мъж и... беше Мич. Господ да ѝ е на помощ, беше отишла твърде далеч...

Въпреки отчаяните си опити да се държи на разстояние, тя бе толкова болезнено влюбена в този мъж, толкова опиянена от майка му и от живота му, че не можеше да го погледне, без да я присвие стомахът. Ако неговите погледи и тялото му не я хващаха като с кука, ако неговата безкористна природа не я бе замаяла, то когато го видя как общува с майка си, тя попадна в мрежата, която най-накрая я бе завлякла подхвърляна и блъскана на брега. Необходима ѝ бе всяка частичка от решимостта ѝ, за да поддържа професионално равновесие

с него. И с Тес. И все пак, колкото и да се опитваше, не можеше да се освободи от тази мрежа.

Откъм кухнята Нина дочу скърцането от тирбушон, приглушения звук от тапата, която поддава, и специфичното кълколене на виното, което Мич налива. Тя се възползва от мига, в който остана сама, да прочисти ума си и мислено се подготви за неизбежното му връщане. Къщата бе малка, но толкова топла и гостоприемна, дори повече от тази на Мич. Имаше същата миризма на джинджифил, която тя си спомняше от всяка къща на възрастна жена, в която бе влизала. Тя прокара пръсти върху изрязаните покривала на облегалките на кушетката и любовта към възрастната жена захва сърцето ѝ. Решимостта ѝ нарасна. Щеше да направи това, щеше да мине през него заради Тес. Без значение какво щеше да струва това на сърцето ѝ. Усмихна се, когато Мич влезе в стаята с две чаши бяло вино.

— За какво е тази широка усмивка?

— Обичам майка ти — изтърси тя.

Паузата на Мич бе почти неуловима, но тя я усети. Нима бе пристъпила невидимата граница?

Той постави чашите на масичката за кафе, седна до Нина и протегна ръка да завърти един кичур коса на пръста си.

— Не се възгордявай, скъпа, но аз съм съвсем сигурен, че и тя те обича.

Думите му бяха прекалено интимни, прекалено припрени. Осъзнаването, че той чувства това нещо между тях, също бе като удар под пояса за нея. С треперещи ръце, тя се наведе напред и грабна своята чаша с вино. Отпи и погледна към Мич през ръба на чашата. След като преглътна и облиза устни, тя я остави и въздъхна.

— Какво правим ние, Мич?

Той заплете пръст в косата ѝ.

— Грижим се за майка ми?

Тя поклати глава.

— Не. Какво правим *ние с теб*?

Кичурът коса падна. Галещите му пръсти намериха бузата ѝ.

— Мога да говоря само за себе си, но се наслаждавам на компанията на една красива жена.

Последва тишина, преди той да я хване за китката и да я притегли в скута си.

— Ела.

Тя се възпротиви.

— Мич, ние би трябвало...

— Шшт. — Привлече я по-близо, като покри бузата ѝ с длан. — Просто приеми, Нина, моля те... Нека да те поддържа за секунда. Няма да кажа на никого. Просто имам нужда да се почувствам... *жив*.

Тя се поколеба за миг, после се предаде. Телата им прилепнаха като две части на едно разбито сърце, възстановено и тупкащо със свой собствен живот. Какво би ѝ навредило да му предложи физическа утеха за минута или две? Да се сгуши в Мич Халоран не бе най-неприятното задължение, което някога бе изпълнявала.

Тя сгуши глава на рамото му и въздъхна. Разпери длан върху гърдите му.

— Плашиш ме — отрони му, шокирана от факта, че го изрече на глас.

Той целуна косата ѝ и я придърпа към себе си.

— Защо?

— Защото... ме караш да чувствам...

Тя сграбчи тениската му в юмрука си и вдиша миризмата му. Дълбоко в нея започна пулсирането. Всеки път, когато той се движеше, тя усещаше още един силен мускул на тялото му.

— Ти просто... ме караш да чувствам...

— И толкова ли е лошо това?

— При тези обстоятелства?

Остави го да прецени сам.

Повече чувства въздишката му срещу тялото си, отколкото я чу.

— Съжалявам. Знам, че положението, в което те поставих, е много трудно за теб.

Нина се сгуши в него и я обхвана натрапчиво безпокойство.

— Всъщност е много удобно — каза тя, като се опита да насочи разговора към по-малко рискова тема.

Трябваше да си държи устата затворена за страха си. Прозвуча почти така, че все едно го съблазнява. Той не отговори на закачката ѝ.

— Знаеш какво имам предвид.

Тя кимна срещу рамото му. Изпълващо вълнение и непролети сълзи изгаряха носа ѝ. Тя си поигра с гънките на фланелката му.

— О, да. Винаги.

— Няма да се възползвам от теб, сладка Нина, обещавам ти.

Това би трябвало да я накара да се почувства по-добре. Не стана така. И тя просто искаше да не обсъжда повече тази тема, за тяхно добро.

— Нека да оставим това. Знаем какво трябва да правим. Освен това, Мич, аз истински обожавам Тес и съм толкова благодарна, че съм част от... това. — Тя вдигна лице. — Не мога и да си помисля за друго място, където да се чувствам по-добре отколкото тук. Отколкото с нея.

Времето спря. Никой не дишаше. Мич я погледна така, както никой друг мъж не беше го правил, и тя помисли, че сърцето ѝ ще се пръсне, ако той кажеше нещо, с което наруши това спокойствие. Постави пръсти на устата му.

— Просто остави нещата... така.

Грижите за Тес помрачиха всичко в следващите дни. Понякога изглеждаше като че ли лекарите бяха сгрешили, като че ли Тес щеше да бъде с тях завинаги. В други дни двамата с Мич кръжаха над леглото ѝ в продължение на часове, като се страхуваха, че тя ще си отиде, ако помръднеха или дори само мигнеха. Въпреки нарастващите дози морфин, болката на старата жена бе непрестанна.

В един от по-хубавите следобеди те седяха на леглото на Тес, смееха се и слушаха смешните истории от детството на Мич, докато прелистваха купа фотоалбуми. Тес имаше готов анекдот за всяка снимка. Както им бе станало навик, Нина седеше настанена върху краката на Мич, а ръцете му обгръщаха тялото ѝ. Това вече не изглеждаше неестествено. Фактът, че нямаше никакъв контакт с преследвача, не оправи нещата. Само помогна прекалено лесно да заблуди ума си и да повярва, че ролята ѝ в живота на Мич няма нищо общо със смъртните заплахи или със стрелбите.

Като затвори един от албумите, Тес вдигна поглед към Нина, все едно че бе прочела мислите ѝ. Кокалестите ръце на възрастната жена се сплетоха с нейните.

— Вие си принадлежите един на друг, деца. Вярвайте в това. Толкова съм щастлива, като виждам, че си подходите идеално.

Коментарът задави Нина и тя не можа да отговори.

— Благодаря ти, мамо, съгласен съм с теб — смигна Мич на Нина.

Бързият отговор на Мич бе част от същата игра, която играеха в продължение на седмици, но този път прозвуча фалшиво. Безплодно отчаяние завладя Нина. Можеше да си спомни, че това бе само една игра и просто да се наслаждава на задявките. Оставяше любовните му намеци да влизат през едното ухо и да излизат през другото. От време на време обаче действителността се изправяше пред нея като защитна преграда, блъскаше я като вятър в предно стъкло на автомобил и я оставяше замаяна. Безобидното му флиртуване бе сторило това. Защото това, което Тес бе казала, беше вярно — те наистина си принадлежаха един на друг. Но Нина повече от всеки друг знаеше, че животът невинаги е справедлив.

Тя се изправи. Тес не бе нейната майка. Мич не бе нейният любовник. А тя бе опора в живота им.

— Аз отивам до...

Посочи бързешком към вратата, като преглътна, за да успокои треперещия си глас.

Загриженост затъмни очите на Мич.

— Добре ли си?

Тя избягна погледа му.

— Добре съм.

Като се наведе, тя постави бърза целувка на бузата на Тес и се обърна да излиза.

— Побързай да се върнеш, скъпо момиче. Обичам те — изрече тихо Тес.

Сълзи замъглиха очите на Нина и тя силно прехапа устни, като се пребори да потуши необузданите си емоции.

— Аз също те обичам, Тес...

Като се обърна, тя прегърна внимателно слабата жена. Докато се изправяше, погледна към Мич изпод воала на влажните си мигли. Той се усмихваше. Като преглътна скръбта като лекарство, което оставя металически вкус в устата, Нина излезе.

Зад затворените врати на спалнята си Нина се предаде на моментната си уязвимост. Какво правеше тя тук, между впрочем? Влюбваше се в хора, които нямаха място за нея в живота си? Отпусна се на ръба на леглото, наведе се напред и остави сълзите да рухнат.

Болеше я. Господи, винаги я беше боляло! Знаеше, че тази болка ще дойде и най-вече за това не искаше да последва Мич до Колорадо. Но фактът, че бе очаквала това нещастие, не правеше по-лесно понасянето му.

След броени минути самосъжаление, напоено в сълзи, Нина се съвзе с няколко леки пляскания по бузите. Избърса припряно мокрото си лице с ръка и мислено се закле да се измъкне от тази яма на униние.

Тя се преоблече в широки панталони и тениска, като се надяваше, че едно бързо упражнение ще отърве ума и сърцето ѝ от напрежението и безпокойството. Тези китайски упражнения за дишане бяха основна част от тренировките ѝ по бойни изкуства в продължение на години, измислени да канализират жизнените сили на човек към положително действие и да допринесат за спокойствие. Тя вярваше в силата им и, за бога, винаги имаше нужда от стабилизиране.

Като изостави неохотно свещеността на спалнята, тя се изпъна на килима във всекидневната, като се опита да изчисти ума си от тревогите и да се отдаде на ритуала. Съсредоточи се върху любимата си златна мъдрост на кунгфу от Шао Лин: *Просветление се постига посредством самоусъвършенстване.*

Точно така. Нина Уайлд трябваше да премине през тази си мисия, без значение колко високи бяха изискванията. Никой нямаше да я държи за ръка. Тя беше абсолютно сама и точно така щеше да си остане, след като приключи всичко. *Погледни откъм добрата страна, Нина. Нещата вероятно не могат да станат по-лоши.*

С широко разтворени крака и колене, наведени ниско в конска стойка, тя си пое дълбоко въздух и си представи, че през краката ѝ тече вода в тялото ѝ, после се изтича през краищата на пръстите ѝ докато протяга ръце. Водата отмиваше тревогите ѝ, изчистваше мисълта и душата ѝ. Това нещо с Мич бе една илюзия, една форма без съдържание. Едно средство към края, което тя поддържа. Нищо повече.

Изправи се срещу страховете си, госпожице Уайлд, или стани тяхна жертва.

Добре, добре... Имаше нещо повече от това. Тя се страхуваше, че ще изгуби Мич, ще се откаже от илюзията.

Вдишай през носа... издишай през устата.

В действителност това я ужасяваше. С всяка фибра на съществото си тя искаше любовта им да е истинска. *Вдишай... изтечи се.*

По дяволите, беше започнала да копнее за усещане за семейство, за принадлежност към други хора, които да я обичат безусловно. Това я плашеше. Опитът ѝ я бе научил, че на семейството не може да се разчита. Поне на *традиционното* семейство. Но Джаред олицетворяваше семейството за нея. И погледни Тес. Именно това искаше тя. *Вдишай... издишай.*

Толкова ли бе погрешно да жадува за подобна любов от страна на Мич? Да. Не такова бе тяхното споразумение. И все пак тя се ужасяваше от мисълта, че това няма да се случи. Че не би могло да се случи. *Вдишай.* Сама си бе поставила основните правила. Това бе нейна грешка.

Издишането ѝ стана с хлипане.

— Изправи се срещу страховете си — прошепна тя, като изпълни рутинните упражнения със засилена разпаленост, докато пренебрегна треперенето на брадичката си. Почувства вътрешностите си крехки и немощни. Искеше ѝ се да се сгуши до топлото телце на Дарвин и да заспи.

Тя наведе глава и прокара треперещи пръсти по косата си.

— По дяволите, Нина. Ти, проклета глупачке...

Тя изостави надеждата, че упражненията ще отстранят проблемите ѝ, и реши, че е по-добре да се вземе в ръце и да се изправи срещу страховете си.

Като влезе в стаята на Тес, Нина изпита топъл изблик на задоволство, когато втренченият поглед на Мич се плъзна по тялото ѝ с отблясък на мъжко одобрение.

— Тренира ли малко?

Тя отбягна погледа му.

— Опитах се.

— Нина? Добре е, че се върна. — Тес ѝ даде знак от леглото. — Ела тук, скъпа. Трябва да разговарям с вас. И с двамата.

Нина заобиколи леглото, като направи широк кръг и седна срещу Мич. Притисна ръката на възрастната жена между дланите си.

— Има нещо, от което се нуждая.

— Болки ли имаш? — стресна се Мич. — Искаш ли още морфин?

— Не, синко. Добре съм. Само съм малко... неразположена. Не искам да... ви напусна с такава несигурност в сърцето си.

Тя потупа гърдите си, после взе със свободната си ръка тази на Мич.

Нина видя как адамовата ябълка на Мич мръдна веднъж.

— Не трябва да говорим за това, мамо.

— Трябва, синко — настоя Тес, а тонът ѝ бе по-неравен, отколкото обикновено. — Трябва да приемете, че не разполагам с вечност.

— Д-добре, мамо. Както искаш.

Продължавайки, Тес въздъхна, после сведе поглед към плюшената кувертюра.

— Една майка се опитва да даде всичко от себе си, както разбирате. Имахме трудни моменти... знам го. И все пак винаги съм се опитвала да те науча да цениш истинските стойности...

— Имахме чудесен живот. Никога не съм имал нужда от нещо повече от теб.

— Но сега ще имаш нужда, сине.

Сърцето на Нина затупка от смут и мъка и ужасното чувство, че не е на мястото си. Един външен човек не би трябвало да бъде посветен в този разговор.

— Може би трябва да ви оставя двамата да си поговорите.

Тес стисна ръката на Нина по-силно.

— Не. Това засяга и двамата.

Нина и Мич си размениха любопитни погледи. Някакво предчувствие изопна нервите ѝ. Тес се закашля и после започна:

— Сине, когато си отида, искам да знам в сърцето си, че си научил онова, което се надявах да научиш през живота си. Важността на любовта и семейството. Значението на вечното. — Дълбока тишина се спусна над стаята. — Мисля, че и двамата знаете какво искам да ви кажа.

Когато нито Нина, нито Мич заговориха, Тес изпусна дълга треперлива въздишка.

— Спомняте ли си, когато ми казахте, че бихте направили всичко, за да съм щастлива, сине, Нина?

Те се спогледаха, после кимнаха утвърдително.

— Е, Мич, не знаеш ли, че нещото, което ще ме направи най-щастлива, е да видя *теб* щастлив? Какъв по-добър подарък от това?

Мич не знаеше какво да каже.

Тес погледна към Нина.

— Нина, мило момиче, нямаше да те притеснявам, ако съдбата не ме караше да бързам, но в душата си чувствам, че така е правилно. Благодаря на господ, че сте се намерили един друг. Животът ми би бил съвършен, ако можех да ви видя, че си давате любовен обет един към друг, преди да си отида. Това е всичко, което искам. Да ви видя женени и свързани пред очите на Бог и всички останали.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Женитба. Сватба. Пръстени и завинаги... о, боже...

От всичките невъзможни, неразбираеми молби във вселената Тес Халоран искаше от нея да се *омъжи* за Мич. Бяха хванати в капан. Уловени в паяжината на собствената си измама. Застърга я под лъжичката за стотен път, откакто Тес бе изпуснала бомбата. Нина не би могла да си мисли за нищо по-добро от това да се омъжи за Мич и за нищо по-лошо, като знаеше, че той не изпитва същото — освен, може би, че му е наложено против неговата воля.

— Не мога да повярвам — промълви тя.

— Как, по дяволите, можа да се случи това? — въздъхна Мич, като разтри лице с краищата на дланите си.

Бяха седнали един до друг на малката кушетка люлка на верандата.

— Успокой се. Би трябвало да предвидим, че това ще се случи. — Думите ѝ прозвучаха свободно и лишени от съзливост. — Тя е майка. Тя умира. Ти си единственият ѝ син. Трябваше да го предвидим.

Тя постави ударение на разсъждението си, като стовари юмрук по облегалката на люлката. И двамата бяха казвали — при много случаи, че биха сторили всичко, за да е щастлива Тес. *Каквото и да се наложи*. Кой би предположил, че ще се наложи нещо такова?

— Може ли да си належа малко от това?

Мич протегна ръка към наполовина празната бутилка вино, която се гушеше в скута на Нина. Тя отпи още една голяма глътка, преди да му я връчи и избърса уста с опакото на ръката си. По дяволите добрите обноски. Животът ѝ се изнизваше пред очите ѝ.

Мич се задоволи с четири бързи глътки, докато Нина го гледаше, а една малка част от нея желаше те да вдигат тост, вместо да се наливат. Защо не можеше и той да поиска онова, което Тес искаше? Нали той бе въвлякъл Нина в това неприятно положение и знаеше, че той се чувства напълно отговорен за последното спираловидно развитие надолу...

— Не се тревожи. — Той ѝ подаде виното. — Ще измислим нещо. Ще ѝ кажем, че вече си омъжена или...

— Не! — сепна се Нина. — Ще си помисли лоши работи за мен.

— Нина, ангел мой, ние сме притиснати. Нещо трябва да направим.

Потънаха в мрачна тишина. В мастиленото нощно небе блестяха ярки звезди. Щурци свиреха от храстите. Някаква кола мина наблизо. Една съвсем обикновена нощ.

Мич беше прав. Нещо трябваше да се направи. Дълбоко в себе си тя знаеше какво е то, стига само Мич да се съгласеше.

Като подкрепи смелостта си с още една глътка вино, Нина му хвърли бърз поглед.

— Ето, пийни малко. — Подаде му бутилката. — Всъщност пий много. Довърши я.

Той го направи, после ѝ я върна. Тя стисна здраво гърлото на бутилката и измери дишането си. Подсили решимостта си... и после ѝ се преплете езикът. Можеше да сложи край на това. Веднага. Да каже на Мич, че ще продължи сам, „Сбогом, приятел, достатъчно дотук, баста“. Но беше обикнала Тес твърде много, за да разбие сърцето ѝ. Нина знаеше — както и Мич бе отбелязал, че е притисната до стената. Отново. Дишането ѝ стана плитко и тогава тя взе решение да рискува всичко и да се възползва от случая.

— Мич — не можеше да го погледне, — има изход.

— Какъв? Да ѝ разкажем за преследвача?

— Не, разбира се, че не. Това ще провали всичко.

Тя му смигна, като се постара гласът ѝ да прозвучи безгрижно. Мозъкът ѝ крещеше *не*, но устата произнесе:

— Ние просто... ще продължим нататък и ще се оженим.

Трепването на цялото му тяло накара веригата на люлката да изскърца.

— Какво?

Като забеляза ужасения израз на лицето му, Нина всмука обратно болката и унижението и се поправи смирено:

— Искам да кажа *временно*. Заради Тес.

Лъжата я изгаряше и сърцето ѝ се сви по-бързо, отколкото тухла би потънала във вана. Тя наистина се бе надявала, че правилно разчита сигналите му, че той се бе влюбил в нея така, както и тя в него. Че той

незабавно ще осъзнае, че споразумението им да запазят нещата само като бизнес отношения е невъзможно, защото двамата си принадлежаха един на друг. *Помисли* си, че той ще се съгласи на това. Сгрещи.

И сега, каквато си бе изгаряща от любов глупачка, Нина трябваше да го убеждава, че никога не е имала намерение да предложи да се оженят *истински*. Въпреки че... действително имаше такова намерение.

— Просто исках да кажа... като част от ангажимента ми.

— Част от?... — Мич скокна олюлявайки се на крака и се обърна с лице към нея. — Ти да не си идиотка... Дай ми това.

Грабна бутилката и при това си движение изля част от течността върху крачола на панталона си. Избърса го и я изгледа гневно.

— Мина всякакви граници. Чу ли какво предложи току-що?

Крушката на верандата хвърляше златна светлина и черни сенки по лицето му, като подчертаваше мъжествеността му. Господи, имай милост, Мич Халоран бе красив мъж.

Тя стисна облегалката за ръце на люлката така, че кокалчетата ѝ побеляха, яростно решена да запази самообладание.

— Не съм пияна, Мич. Това, което предложих, е смислено. Можем да го анулираме след... — Тя не можеше да се застави да го изрече. Самата мисъл я побеляваше. — Ще измислим всичко останало. Защо не?

— Защото това е... това е...

— Прекалено *лесно*? Единственият изход? — Тонът ѝ стана остър. — Какво точно заслужаваме, за това че първоначално излъгахме, по дяволите!

Гласът му се повиши.

— Дали го заслужаваме, или не, това *не е правилно*, Нина! Не можем да се отнасяме към нещо така свято като брака толкова лековато.

— *Лековато*?

Тя скочи на крака, което накара кушетката да се залюлее. Върна се и я перна през краката, като я отпрати в гърдите му. Вместо да се отмести, тя сграби ризата му в юмрука си.

— Мич, майка ти умира и да ни види женени е последното ѝ желание. Ще бъде ли чиста съвестта ти после, щом си ѝ отказал това

щастие? Защото аз едва се запознах с нея и разбрах, че не бих могла.

Брадичката ѝ потрепери и тя отвърна поглед сърдита.

— Това ще бъде фалшиво щастие — прошепна той.

Думите му пронизаха сърцето ѝ.

— Нали цялата работа е едно фалшиво щастие! Какво значение има още една лъжа?

— Но... брак? — Мич прокара и двете си ръце по косата си и затвори очи. — Не знам.

Нина пусна ризата му и се отпусна на люлката на верандата, подпъхна единия си крак, а другия остави да виси свободно. Спомни си разговора им в самолета. За Мич и Тес Халоран бракът бе веднъж завинаги. Тя затвори очи.

— Виж, не се опитвам да те обвързвам с нещо. Това ще бъде просто един *брак на хартия*, Мич, няма да бъде обвързващ.

— Нина... — Мич клекна до нея, като тръсна бутилката върху летвите на дървената веранда със силен трясък. Протегна ръце и обгърна талията ѝ.

— Въобще не е така, скъпа. Аз просто... не мога да те накарам да направиш това за мен.

— Да ме *накараш*! — Тя го отблъсна с крак и вдигна брадичка възмутена. — Аз съм тази, която го предложи, ти, егоцентричен мъченик. Не се самоласкай. Дай ми време да променя намерението си или просто можеш да съжаляваш.

Хълцането ѝ прозвуча силно в нощта. Добре беше да е раздразнена, когато лъжеше. Ако не го направеше, щеше да се озове в ръцете му и да се моли, да *иска*.

Той грабна бутилката, изправи се бавно, после седна до нея. И отпи. Преглътна. Въздъхна.

— И така, какво казваш?

Нина изсумтя, след това машинално избърса една блуждаеща сълза.

Казвам ти, че те обичам, но ти се държиш прекалено... по мъжки, за да го разбереш.

— Казвам ти *ожени се за мен*, Мич. Временно, само формално. Знаем, че не го искаш, но нямаме много голям избор.

Той все още изглеждаше неуверен.

— Но...

— О, какво, по дяволите. — Със саркастично свиване на рамене тя отметна глава и скокна от люлката. Обърна се към него. Застана на едно коляно. — Винаги съм си представяла, че мъжът ще е този, който ще бъде на колене, когато ми предлагат женитба, но в живота ми не стана точно така, както си го мислех. Какво е една разбита илюзия в повече?

Брадичката ѝ се издаде напред, когато тя постави ръка на коляното му и се вторачи в него на лунната светлина. Сълзите се стичаха по бузите ѝ, но тя дори не ги забелязваше.

— Мич Халоран, моля те, кажи, че ще се ожениш за мен. Само за мъничко. Заради майка ти.

Мич се вглежда в нея толкова дълго, че тя се зачуди дали не е замръзнал на мястото си. Като остави виното настрана, той се протегна за ръката ѝ, придърпа я към себе си и я изправи на крака. Целуна сълзите по бузите ѝ и отмести кичурчетата коса, които бяха прилепнали към влагата.

— Нина, ангел мой, не плачи. Ти би направила дори това? — прошепна той.

Грешка! Грешка! — изпищя умът ѝ. Тя наведе чело до гърдите му и въздъхна.

— Да, бих го направила. — Думите ѝ бяха приглушени, далечни. — Нямам друг избор.

Мич я притегли в стегната прегръдка и се олюля, докато разтриваше гърба ѝ.

— Не мога да повярвам — изрече той дрезгаво. — След всичко, което си преживяла, все още се излагаш на това заради *мен*.

— Заради *Тес* — поправи го тя през стиснати зъби.

Той хвана с длан главата ѝ отзад и постави бузата ѝ в гънката на шията си.

— Аз не те заслужавам, Нина...

— Откровението на века, Халоран...

Мич я притисна по-силно, завладян от недоверие, благодарен и... по-силните чувства не посмя да определи. Никой друг, освен Тес не се бе жертвал така заради него. По дяволите, за миг си бе помислил, че Нина му бе предложила да се оженият *наистина*. Но преди да може да вдигне главата си от пода, тя щеше да спуска този мехур. *Част от ангажимента*. Временно. Колкото и да бе разочароващо, това бе все

пак огромна отстъпка от нейна страна. Как можеше да ѝ се отплати някога, да ѝ докаже колко много означава жестът ѝ за него. Като уважава желанията ѝ, дори и да не му се иска.

Ако това не нарушаваше всяко правило, което те бяха установили помежду си, той би признал любовта си и би я помолил да му даде шанс за един *истински* брак. Тя можеше и да не го обича сега, но чувствата ѝ можеха да се развият. Освен ако, разбира се, нямаше други планове за бъдещето си. Тази ужасяваща мисъл му подежда като боксов удар. Той сграбчи раменете на Нина и я прегърна с цялата дължина на ръцете си, като наведе брадичка, за да я погледне право в очите.

— Обещавам, че няма да те задържам след... — задушавашо вълнение помрачи втренчения му поглед и той стисна зъби. — Ти знаеш. Ще бъдеш свободна жена.

Нина отхвърли със свиване на рамене ръцете му и отиде до другия край на верандата, като прехапа бузи, за да потисне желанието си да избухне в ридания.

— Знам — отвърна рязко.

Нима той си мислеше, че толкова желае да възвърне свободата си? Искрено ли си мислеше, че тя иска да се върне към нейния апартамент във Вирджиния — без живот в него, без картини, без Дарвин — след всичко, което бяха преживели заедно? Толкова ли бе недосетлив? И освен това, може би просто самият той имаше нужда от свобода... В нея се надигна гняв, което бе добре дошла промяна след болката.

— Ти също ще бъдеш. *Свободен*, искам да кажа. В минутата, в която фасадата няма да бъде повече необходима, аз ще изчезна от живота ти — тя щракнах пръсти — ето така. — Мълчание. — Чу ли ме, Мич?

— Да.

— Значи си съгласен?

— Добре.

От устните ѝ излетя разтърсваща въздишка и тя наведе глава.

Какво иска да ти каже, глупак? Хей, почакай, аз просто осъзнах, че те обичам?

— Кога ще го направим тогава?

Тя го чу да въздиша и стисна очи да блокира ясното доказателство за неговата неохота.

— Нямаме време за губене. — Той направи пауза. — В края на следващата седмица? Отборът е една седмица в почивка, така че Джаред и Брок и някои други може да са в състояние да дойдат.

Тя го изгледа косо.

— Гости?

— Сватбата трябва да изглежда истинска, ангел мой, или няма смисъл.

— Добре.

Тя се обърна към него и го прегърна през кръста. Тръпки полазиха по кожата ѝ. Не беше изпитвала такъв хлад от дълго време насам.

— Но на никого, освен на Джаред няма да казваме, че сватбата е привидна, нали? Не бих могла да понеса това.

— Както желаете, Нина. Устата ми е запечатана.

Както желаете тя. Нина поклати бавно глава. Искеше ѝ се да бъде *истинска*. Искеше да спре да се чувства нещастна, защото не бе истинска. Тя желаете предложението, любовта, пръстена, тортата и... *първата брачна нощ*. Отхвърли тази мисъл.

— Ще проведе разговорите по телефона.

— Добре. — Той прокара ръка по косата си, като избягна втренчения ѝ поглед. — Нека Лиза да долети и да ти помогне в плана ти. Тя е експерт.

— Добра идея — изпуктя Нина, — защото никога не съм планирала нещо повече, освен едно вечерно парти. А имаме само десет дни.

Погледът му се стрелна към очите ѝ.

— Нищо претенциозно, разбира се. *Тес* няма нужда от това.

Думите я ужилиха като плесница. Ами тя от какво имаше нужда?

— Трябва да изглежда истинска, или няма смисъл да правим друго, *скъпи* — добави тя.

— Разбира се, Нина. Просто имах предвид да не е обременяващо.

Тя разтри челото си.

— Не се безпокой. Ще я направим обикновена. Но специална. — Сърцето ѝ тупна два пъти. — Заради Тес.

— Заради Тес — отекна той, а очите му потърсиха лицето ѝ.
Мълчание.

— Не правим ли грешка? — прошепна тя.

Той се поколеба.

— Ти какво мислиш?

Мълчание. Тя прехапа долната си устна.

— Нина?

— Аз мисля... — Тя заби пръсти в косата си и сподави една въздишка. — Мисля, че си пийнах повече и съм прекалено напрегната. Ще си лягам.

Тя се извърна към него, устните ѝ трепереха, а сърцето ѝ — още повече.

— Ще поговорим за... всичко... по-късно.

Тя се спря на вратата, без да се обръща назад. Кожата ѝ миришеше неприятно от напрежението. Щеше да го направи и някак си да го преживее. Но нямаше, не би могла да загуби *всичко*.

— Мич?

— Да?

Със скърцане вратата се отвори и тя се хвана за ръба.

— Реших... *наистина ще взема Дарвин с мен*, когато си тръгна.

— Тя не е истинска, Джаред — извика тя в слушалката за милионен път. — Не го забравяй.

Масажираше всепоглъщащата я болка в слепоочията си, като копнееше за лекарство, което да я успокои, и двойно еспreso.

— Но ще бъде съвсем истинска за Тес. Не се отнасяй пренебрежително към това.

Почувства болка ниско в корема.

— Истина е. Но трябва да бъдем реалисти. Няма смисъл да се главоболим с една сватба, която е до голяма степен фарс.

— Би могло да е брак на хартия, но не е фарс, скъпа. Не се тревожи за разходите — избоботи Джаред. — Аз ще уведомя всички тук. Който желае, да дойде.

— Не е там въпросът, но все пак го оценявам. Просто не забравяй, че ще я направим в къща, така че не кани много хора. —

Нина се отказа да защитава тезата си. — Ами играчите от отбора? Това ще наруши ли много тренировките им?

Брок бе довел *Лейзърс* до първите две победи на отбора в плейофите. Тя знаеше, че Мич ще бъде съкрушен, ако играчите се разсеят и претърпят първата си загуба след сезона.

— Всичко ще е наред. Брок ще остане само за малко там.

— Джаред?

Достатъчно бизнес. Имаше нужда от своя приятел. Нина притисна ръка до корема си, тъй като уязвимостта я засегна долу.

— Правилно ли постъпвам?

— Скъпа, двамата с Мич правите това, което е необходимо.

Думите му казваха едно, но Нина усети и нещо друго под повърхността.

— Но?...

Потисканата му въздишка се пренесе по линията.

— Е, скъпа, начинът, по който вие решихте да постъпите, като изпълните желанието на Тес, не оставя много да се желае, но въпреки това аз разбирам...

Отчаяние завладя Нина. Нима тя не жертваше самата си душа?

— Какво имаш предвид, като казваш *не оставя много да се желае*?

Пауза.

— В края на краищата бих искал това да е истинска сватба.

— Е — изтърси тя с полусмях, полуридание. — Една истинска сватба изисква истинска *любов*, Джар. — Сълзите напиреха, както бе през целия ден. — Мич не ме обича и аз... не го обичам — излъга тя. — Цялата работа е там, че трябва да направим умиращата жена щастлива.

— Една умираща жена, която вижда, че вие двамата си принадлежите. Която усеща колко добре си пасвате един с друг и която иска да знае, че вие ще се възползвате от времето, за да станете по-мъдри и също да забележите това.

— Не ставай глупав...

Раздразнението на Джаред направи гласа му по-суров.

— Ако вие, глупаци такива, спрете да пазите сърцата си, все едно че са изработени от духано стъкло, може просто да осъзнаете, че Тес Халоран е адски проникателна жена.

— Джаред, нека да оставим това. Покани Джеферсън, а?

— Добре. — Той не обърна внимание на молбата ѝ. — Бягаш от истината.

— Не бягам.

— Може би не. Но ти се криеш, дете, от себе си и от истината, което е дори по-лошо.

Докато Тес сияеше като жена, която се подготвя за собствената си сватба, Нина обикаляше къщата в унило настроение, все едно някой бе сритал кученцето ѝ. Мич се бе надявал, че планирането на събитието, предчувстваната радост на Тес ще повдигнат духа ѝ, но нямаше успех. Нима не беше ѝ дал достатъчно уверения, че няма да се чувства обвързана с него до края на живота си? Всяка фибра от тялото му страдаше, когато не се отнасяше към нея като към своя невеста. Да не я целува, да не я докосва, да не мълви думи за любов, които почти го поставяха на колене всеки път, когато я видеше и вдишваше свежия прасковен аромат. Но той се възпираше, отнасяше се към нея толкова небрежно, колкото можеше да понесе сърцето му. Мич правеше всичко това заради нея, но тя все пак го отбягваше като някакъв лош спомен.

Той гореше от нетърпение да дойде Лиза. С още един човек около нея, който не знае истината, Нина нямаше как да не стане отново приветлива — или поне да се престори. Това бе нещо, което Мич предположи, докато седеше във всекидневната и гледаше касети с последните мачове на отбора в плейофите. Нина седеше с Тес в нейната стая и двете обсъждаха сватбата. Той чувстваше присъствието ѝ в къщата като магнетично поле.

Звукът на пощенски камион, който изръмжа отвън, премести погледа му от телевизора към прозореца. Видя как камионът отбива по алеята, изключи видеото и се изправи. Отиването до пощенската кутия щеше да му се отрази добре, като се има предвид фактът, че цялото му внимание продължаваше да е насочено към играта. Той махна резето, но преди да може да отвори най-външната врата, се появи Нина, задъхана и с широко отворени очи.

— Къде отиваш?

— Никъде. — Той кимна към пощенската кутия. — Искam да кажа, отивам за пощата, но никъде другаде.

— Ооо... — Тя подпъхна косата си зад ушите и очите ѝ огледаха набързо стаята. — Забрави ли, че не би трябвало да излизаш сам. Нека просто... си взема обувките.

Тя се отправи към гостната и Мич остана там, където си беше, като откърти някакво парченце боя от касата на вратата.

Не оспори нейната прекалена предпазливост, и то не защото се страхуваше от преследвача. Истината бе, че почти бе изключил смъртните заплахи от ума си откакто бяха дошли в Колорадо. Но би използвал всяко извинение, за да я има до себе си, въпреки емоционалната пропаст, която ги разделяше. Пък и трябваше така и така да обсъди нещо с нея.

Нина се върна и премина покрай него навън в яркия юнски ден. Мрачното ѝ изражение изглеждаше студено като отмирането на зимата. Тя незабавно пое надолу по стълбите, косата ѝ подскачаше и улавяше слънчевата светлина като изтъкано старо злато. Мич я хвана за лакътя, за да я спре.

— Почакай. Ела и седни с мен за минутка.

Нина се поколеба, след това неохотно прекоси разстоянието до люлката на верандата и седна възможно най-далеч от него. С кръстосани крака и ръце тя го погледна през рамо.

— Намислил си нещо ли?

Въпросът прозвуча учтиво и безлично.

— Да — кимна той.

Нямаше причина да отлага неизбежното. Като постави ръка на облегалката на канапето люлка, той нави един кичур от косата ѝ на пръста си, като го приглаждаше напред-назад с палеца си.

— Тес иска да си облечена с *нейната* сватбена рокля.

Той видя как умореното ѝ изражение прераства в чист ужас, но продължи по-нататък, преди да започнат несвързани откази.

— Преди болестта... е, знам, че изглежда наистина дребна. Вие и двете имате един и същ ръст обаче. Мисля, че ще ти стане.

Тя вдигна юмрук към устата си, като отбягна погледа му. Мич можеше да се закълне, че видя пулса ѝ силен и бесен през тънката памучна тениска. Господ да му е на помощ, той просто искаше да я подържи.

— Мич, аз... не знам дали ще мога да понеса толкова...

— Това би направило нея — *и мен* — толкова щастливи...

Нина прехапа долната си устна толкова силно, че той премигна заради болката, която тя най-вероятно изпита. Милиони вълнения преминаха по лицето ѝ. Би дал всичко, за да узнае какво ставаше в ума ѝ, но сигналите ѝ, които крещяха *стой настрана*, звучаха ясно и високо.

Когато тя не отговори веднага, Мич се опита да поизмъчи мозъка си с някой нов аргумент, който да я убеди, но преди да успее да измисли нещо логично, тя го изненада.

Сви рамене, сякаш това не бе нещо кой знае какво, лицето ѝ представляваше студена маска.

— Предполагам, че това ще ми спести неудобството да си купувам рокля.

Надявал се бе на по-добра реакция, но какво очакваше? Тази жена жертваше много за него, а и нямаше начин да знае колко много означава тази рокля за него.

— Роклята е красива — промълви той меко. — Ще ти хареса.

Тя извърна рамо назад, като погледна към двора.

— Няма значение. По-добре такава рокля, отколкото никаква.

Пръстите ѝ докоснаха белега на бузата ѝ, което доказа на Мич, че въпреки думите ѝ, това наистина има значение за нея. Но той все още беше в мрачно настроение. Болеше го от нейната престорена пренебрежителност. Той никога не бе открехвал сърцето си, за която и да е жена и бе успявал да се държи на известно разстояние. После дойде Нина и разкъса чувствителната му обвивка като някоя неочаквана буря. За бога, та той можеше да се взира вечно в големите ѝ сиви очи, можеше да слуша безкрай нейните бързи и духовити отговори. Можеше да почувства вечността в нейната самоувереност, която почти... но не съвсем... криеше абсолютната ѝ уязвимост, която го привличаше както водата привлича жаден мъж. Но тя не искаше да има нищо общо с него. Изглежда *завинаги* не беше дума, която Нина Уайлд можеше да разбере.

— Тогава предполагам, че няма да се впечатлиш от това. — Той протегна ръка и бавно отвори дланта си.

Тя обърна поглед към нея, явно изпълнена с предчувствие.

— Какво е това?

— Сватбен пръстен.

— Защо, Мич?

Тя стана и се отдалечи, с очи, приковани върху пръстена. Изглежда не знаеше какво да прави с ръцете си и най-накрая се успокои, като ги скри отзад.

— За бога, не е необходимо да...

— Заради Тес — прошепна той. Това бе единственото обяснение, което можеше да я убеди. — Моля те, миличко! Неин е. Иска да ти го дам. Съжалявам за него... и за всичко.

Нина махна с ръка при думите му. Разтревоженият ѝ поглед остана закован в пръстена, който бе огрян от слънцето и хвърляше цветни призми. Тя се наведе и го разгледа.

— Заради Тес, а?

— Да.

Ревностното желание този момент да бъде нещо *повече*, отколкото в действителност, почти изкара въздуха от дробовете на Нина. Старинният двадесет и четири каратов диамант блестеше разкошно. Страхотно! Но тя искаше той да го постави на пръста ѝ, да ѝ каже, че я обича, да прави любов с нея и после да я обича още повече.

Той очевидно разбра погрешно нежеланието ѝ.

— Нищо от това не е истинско, Нина — рече успокояващо.

Точно това, което исках да чуя.

— Повярвай ми, знам...

Той залюля пръстена на кутрето си.

— Това е просто още една част от...

Беше прав. Тя зави косата си на възел, като се опита да успокои ръцете си да не треперят, после измъкна пръстена от дланта му като крадец.

— Добре, ще го сложа. — Вдигна и приближи пръстена до лицето си, единият ъгъл на устата ѝ потрепери. — Наистина е красив.

И като го пхна на средния си пръст, тя кръстоса ръце и се насили за нещо, което можеше да мине за усмивка.

— Така е.

С две крачки Мич съкрати разстоянието между тях. Той раздели ръцете ѝ, после вдигна едната ѝ ръка към себе си и прокара палец по диаманта. Усмихна се — топло и интимно.

— Но твоята красота кара този стар камък да се засрами, ангел мой.

Нина измъкна ръката си и направи крачка встрани, като сграбчи веригите, които поддържаха канапето люлка. Те издрънчаха и резкият звук проряза фалшивата романтика на мига. С дървото, металните вериги и разстоянието между тях тя се почувства почти в безопасност.

— Престани с представленията, Мич! Няма никой наоколо, който да те чуе.

Следа от намръщване премина през веждата му, докато той заобиколи люлката и я придърпа към гърдите си. Гласът му бе груб, почти отчаян.

— Това не е представление, Нина. Ще послушаш ли сърцето си? Кога спяхме да бъдем приятели и започнахме да се мразим?

Надеждата я остави безмълвна. Затворени, очите ѝ трепнаха няколко пъти, докато тя освободи болката с несигурна въздишка. Той трябваше да прибави частта си на приятел, да я задържи там, където ѝ бе мястото. Това бе още едно съществено напомняне, че не я *обича*.

— Не те мразя, Мич. Далеч съм от това. Но като говориш така, нещата стават по-трудни за мен.

— Но това бе един обикновен комплимент.

— Не, нищо от това не е *просто*.

Мисълта, че ще носи сватбената рокля на Тес в този фарс, изглеждаше като абсолютно предателство, най-концентрирана ирония. Това я съсипваше. Но пръстенът — и неговите комплименти — бяха тези, които я изкараха от релси. Нина се опита гласът ѝ да прозвучи безпристрастно.

— Виж, не можем ли просто да отидем да вземем пощата?

Той се надвеси над нея, преди да я пусне.

— Аз ще отида да я взема. Ти можеш да почакаш тук.

Тя го проследи как пресича двора с големи, уверени крачки, като не обърна внимание на струите от чиста страст, които преминаваха през нея. Той бе толкова едър и здрав. Толкова неоспоримо мъжествен.

Бризът подухваше срещу него и докосваше челото му, докато той отваряше сребристата пощенска кутия и пъхаше ръка вътре. Порови съдържанието, като погледна бързешком към нея. След като прибра пощата, той тръгна обратно. Уханието му достигна отново сетивата ѝ.

Най-после тя си пое въздух.

Той размаха един плътен пощенски плик към нея от долното стъпало.

— Очакваш ли нещо?

— Не и за което мога да се сетя.

Нямаше обратен адрес. Тя се намръщи при вида на печата.

— Литъл Рок. Но вероятно трябва да е от Джаред или от Пийт.

Тя разкъса края и надникна вътре. Силното ѝ вдишване я задави и тя се закашля. С широко отворени очи, приведена, тя се вторачи в Мич и се опита да си поеме дъх. Силен пронизителен писък проглуши ушите ѝ.

— Нина, какво е това? — Мич взе всичките стъпала наведнъж, като я затупа по рамото, докато тя спря да кашля. Тревога и неотложност направиха бръчки около очите му. — Нека да го видя.

Тя си пое въздух и притисна плика до гърдите си.

— О, Господи, Мич... — Очите му потърсиха нейните. — Това е каишката на Дарвин.

Нещо в нея подскочи. Почувства се така, сякаш всичко важно бе изтръгнато от нея. Сега и Дарвин. Нина изтърва плика и избухна в дълбоки ридания на гърдите на Мич.

Изминаха два изнервящи часа преди да успеят да се свържат с Кели. Мич остави няколко съобщения. Когато най-накрая тя му се обади, новините донесоха чудесно, но предпазливо облекчение. Дарвин бил жив и здрав, с изключение на каишката му, разбира се, която била загубена няколко дни по-рано. Тогава тя не си помислила нищо. И нещо доста странно — Кели бе намерила Килиан свит под масата ѝ за пикник, когато тя се прибрала същия ден, което означавало едно — вероятно някой го е изплашил. Преследвачът, който и да бе той, бе намерил начин да стигне до тях.

Мич помоли Кели да отведе двете кучета в приюта докато се завърне, като неохотно обясни цялата картина за това какво се бе случило напоследък. Тя обеща да държи в тайна информацията и да наблюдава бдително кучетата.

Когато той свърши разговора, Нина се обади на Пийт и го осведоми за случилото се.

— Засили охраната, федерален агент — каза ѝ той. — Очевидно нещо го е насочило и накарало да действа и докато разберем какво е, всички вие сте уязвими.

Тя кръстоса ръце и се намръщи, вгълбена в стратегията.

— Знаех си, че това все още не е свършило. Бих искала да си тук, Пийт.

— Ще дойда след няколко дни. Имам две седмици отпуск и за нищо на света не бих пропуснал сватбата. Дотогава ще се опитам да държа връзка с полицейското управление в Денвър, но не знам как ще се отнесат те относно държането на медиите в неведение.

— Знаеш ли, един от най-добрите приятели на Мич от гимназията е полицаи в Денвър. Анди Мадрид. Сигурна съм, че можем да разчитаме на неговата помощ и дискретност.

Мич ѝ кимна, когато отиде към кафеарката и си наля една чаша. Тя се почувства по-добре, след като бе освободила насъбралите се емоции в потока от сълзи на верандата. Мич се обърна и Нина тихо му направи жест да налее една чаша кафе и на нея.

— Мич казва да. Анди ще помогне.

— Добре. Обадете му се.

— Дадено. Има ли нещо ново там? Някакви следи от Садик?

— Всъщност точно в момента работим по една следа. Тъкмо се канех да ти се обадя. Може да сме намерили колата, която се опита да ви прегazi.

Пулсът на Нина се ускори.

— На Едрик ли е?

Мич я погледна въпросително, докато ѝ подаваше чашата, от която се вдигаше пара. Тя поклати глава към него, сякаш искаше да му съобщи:

— Ще ти кажа по-късно.

Сестрата, която се грижеше за Тес, нахълта в стаята.

— Господин Халоран?

Сърцето на Нина се сви. Тя каза на Пийт да почака, като свали слушалката до гърдите си.

— Трябва да разговарям с вас за момент — добави сестрата.

— Какво става? — попитаха едновременно Нина и Мич.

— Нищо. — Тя се усмихна. — Просто няколко въпроса. Тес е добре, в момента спи.

Сестрата се обърна. Мич я последва.

— Тук съм — каза Нина на Пийт. — Медицинската сестра. Помислих си, че има нещо лошо, но всичко е наред. Та какво казваше?

— Че още не знаем дали колата е на Едрик. Дори още не сме я измъкнали от реката. Ще трябва да почакаме докато видим регистрационния номер.

Приглушените звуци на полицейската радиостанция преминаха през линията заедно с разговорите в помещението.

Нина постави лакът върху масата.

— Тя е в някаква река?

— И изгорена — потвърди той. — Прилича на обгорени остатъци от хонда, украсена с няколко дупки от куршуми и смачкана предница. Някакви деца са я намерили в един селскостопански район в околностите на Литъл Рок.

— Звучи обещаващо. Любопитна съм да разбера дали е неговата.

— Не звучи много приемливо да е тя, Нина. Ако си спомняш, този мъж лежи в болница с няколко пресни дупки в тялото.

— Знам. — Тя отпи от кафето и се зачуди какво бе поискала сестрата от Мич. — Та как си обясняваш факта, че неговата кола е била открадната?

— Не си обяснявам нищо. Аз съм полицай, а не екстрасенс. Но ще ти кажа нещо друго интересно. Не намерих никакъв доклад за открадната кола, която да принадлежи на някой си Едрик Грийли, в нашите компютри.

Нина се намръщи.

— Той каза, че си е бил вкъщи цялата сутрин онази събота, когато почти ни прегазиха. Защо би излъгал за нещо, което е толкова лесно да се провери?

— Хората приказват глупости през цялото време, федерален агент.

— Престани да ме наричаш *федерален агент*, Пийт. Не съм такъв.

Той просто изсумтя. Нина духна парата от кафето си. Загадката с този преследвач ставаше все по-трудна.

— Не знам какво да мисля, но отново съм загрижена за безопасността на Мич. Ще ми се обадиш ли, когато разбереш?

— Да. Сега спри да работиш. Върви и планирай тази сватба. Просто не забравяй да си държиш очите отворени и оръжието — заредено.

Петък се изтърколи и Лиза пристигна да помага — факт, който достави безкрайно удоволствие на Нина. С Тес, за която трябваше да се грижи, и с Мич, когото трябваше да отбягва, Нина нямаше много време да мисли за цветя и други подобни. Докато Мич си вземаше душ, а Лиза седеше в кухнята и разпращаше по телефона указания за сватбата, Нина излезе на пръсти в коридора и надникна в стаята на Тес. Слънчевата светлина се процеждаше през тънките пердета и се разливаше върху леглото като ангелски ореол. Тес изглеждаше нетленна, довольна. Нина почувства как напрежението спада от нея.

Възрастната жена обърна лице към вратата.

— Нина?

— Будна ли си? — попита тя, без да е необходимо.

Жената в леглото се размърда.

— Тъкмо се събудих от един чудесен сън. Толкова жив. Седни.

Ще ти го разкажа.

Тес потупа леглото до себе си.

Нина намери четката за коса отгоре на гардероба и помогна на Тес да седне. Настани се до нея, после с нежни движения прокара четката по рехавата побеляла коса на жената, което бе станало техен навик. Неочаквано една буца застана на гърлото на Нина. Тя обичаше Тес — и сина ѝ — твърде много, за да загуби, когото и да е от двамата, въпреки че загубата бе неизбежна, грозна действителност.

— Разкажи ми.

— Сънувах теб и Мич и едно малко момиченце.

Нина се олюля, но продължи с ресането. Прехапа силно устна, за да запази самообладание.

— *Твоето* малко момиченце, разбира се — добави Тес.

Сълзи започнаха да се стичат по лицето на Нина.

— Гледах ви как се разхождате през едно поле с диви цветя през лятото. Цветовете блестяха на слънчевата светлина и стигаха на височина почти до кръста на детето. Вие и двамата бяхте хванали по една от мъничките ѝ ръце и... просто вървахте. Усмиввахте се. Просто знаех, че идвате да ме видите. — Тя отвори очи и изви глава, за да погледне към Нина. — Двамата с Мич искате деца, нали, скъпа? — Усмивката ѝ угасна и тя зацъка с език. — О, сладко момиче, това бе хубав сън. Защо плачеш?

— Не плача.

Бентът се скъса и сълзите рухнаха, но Нина продължила ги бърше. Дори не беше си помисляла за деца, преди да опознае Мич. Преди да опознае Тес. Беше твърде заета с това да постигне връх в кариерата си, да се отърси от вероятностите да бъде наранена. Когато прекарваше времето си с Тес и Мич през последните няколко седмици, имаше моменти, когато дори не й пукаше какво мислят Тревър и останалите за нея. Тес я бе научила на едно — животът е твърде кратък, любовта — твърде ценна.

— Тес, аз... — подсмърчане... — разбира се, искам деца от Мич, твои внуци. Малки момиченца, цял рояк и всичките да приличат на теб. Н-но Мич не ме обича — изтърва се тя.

Тес се протегна и хвана ръката на Нина със своята, като спря движението на четката.

— Дете, не бъди глупава! Той ще се жени за теб следващата събота. Разбира се, че те обича. Нещо случило ли се е, за което да не знам?

Нина избърса сълзите под очите си и премери думите си. Беше стигнала опасно близко до това да развали всичко.

— Не, нищо. Съжалявам. Ще... ми липсваш... толкова много.

Изражението на лицето на Тес се смекчи до нежна усмивка.

— Ти ще притежаваш най-добрата част от мен. Ще имаш сина ми. Завинаги. Направи го щастлив, сладко момиче, и аз ще съм радостна, където и да съм.

— Ще се опитам да го направя щастлив.

В гласа на Нина се прокрадна съмнение.

— Хайде сега! Защо той засиява, когато влезеш в стаята. — Тес затвори очи и ведра усмивка се появи на устата ѝ. — Начинът, по който те държи, по който те докосва, Нина... аз познавам сина си и той те обожаваш.

— Аз го обичам — прошепна Нина. — Толкова ме боли...

— Не би трябвало да те боли, дете. — Тес я изгледа с проникателен и изпълнен с любов поглед. — Ако те боли, би трябвало да спреш да се бориш усилено срещу... онова, от което се *страхуваш*.

Звукът на телефона, който иззвъня някъде из къщата, отекна в подсъзнанието ѝ. Тя се наведе напред и целуна Тес по челото.

— Ти си най-умната жена, която познавам, Тес Халоран. Обичам те.

Чуха се две леки почуквания.

— Нина? — лицето на Лиза надникна колебливо в стаята. Тя дари Тес с мимолетна целувка, после подаде безжичния телефон. — Пийт. За теб.

— Един... приятел.

Нина заекна, докато излизаше бързо от стаята, като се страхуваше какво може да си помисли Тес за Пийт. Досега бяха успели да запазят новините за преследвача далеч от нея и Нина нямаше да се изтърве. Тя отнесе телефона в спалнята си за известно уединение.

— Пийт?

— Здравей, федерален. Какво ново?

— Нищо. Ти какво откри?

— Интересни новини за изгорената, смачкана и надупчена от куршумите кола на Едрик и няма да повярваш на тази завъртяна работа.

— Какво? Кажи ми.

Тя седна на ръба на леглото.

— Нали си спомняш, че не можах да намеря доклад за открадната кола, която да принадлежи на Грийли? Е, това е, защото колата, която кара Грийли и за която твърди, че е негова собствена, е регистрирана на името не на някой друг, а на *Садик Амин Мухтар*.

Възбуда и тревога преминаха през Нина.

— О, боже! Чудя се защо? Мислиш ли, че Садик е бил шофьорът?

— Нямам представа. Трябва да го намерим и да го подложим на разпит. Конейн и другите ми момчета го издирват в момента, докато разговаряме.

— Говори ли с Едрик за това?

— Не. Отново е в хирургическото отделение. Лекарите не ни пускат от няколко дни при него.

Нина стана и закри из стаята, като спря при прозореца. Надникна нагоре и надолу по зловещо пустата улица и после дръпна завесите.

— Мислиш ли, че Садик знае, че Мич е тук?

— Ами... да — изсумтя Пийт, сякаш нямаше никакво съмнение в това.

— Откъде си толкова сигурен?

Той направи пауза.

— Не убивай вестносеца, Нина, но новините за твоята предстояща сватба пълнят първите страници на вестниците в Арканзас. *Демократ газет* и ESPN предават непрестанно информация, мисля, че стигна до още един-два таблоида. Обзалагам се, че целият спортен свят познава Мич Халоран и неговата годеница в Денвър.

Шокирана, Нина потрепери.

— Как се е случило това?

— Не знам, но се успокой. Няма и думичка за преследвача. Само за сватбата, което може да проработи в наша полза, защото медиите няма да се ровят и да пишат за нещо друго.

Тя въздъхна.

— Не ми харесва тази новина за Садик.

— На мен също — откликна Пийт. — Двамата с Джаред летим утре. Но мисля, че Брок планира да остане тук до следващия четвъртък или петък. Свързахте се с онзи приятел Мадрид, нали?

— Да. Приятелят на Мич бе повече от любезен да ни помогне. — Със сигурност той бе още един чифт очи, допълнително оръжие, но не беше Пийт. — Обаче все пак искам ти да дойдеш тук.

— Скоро. Просто стой близо до Халоран, все едно че правите лю...

— Да, да, ще го направя.

Нина си взе довиждане и затвори телефона, умът ѝ бушуваше като ядрото на торнадо. *Садик Амин Мухтар*. Още от началото той изглеждаше прекалено подозрителен. Може би за това тя съсредоточи вниманието си другаде. Но нима отговорите на най-заплетените загадки не се криеха в нещо просто?

Защо Едрик бе регистрирал колата си на името на този опасен, някак плъзгав мъж, бе въпросът на деня. Някакъв порив я накара да позвъни в болничната му стая. Някаква сестра я информира, че Едрик се възстановява. Не очаквала да е в състояние да говори в следващите няколко дни. Нина се осведоми вежливо за здравето му, после си отбеляза мислено да се обади отново.

Тя погледна часовника си и сърцето ѝ подскочи. Вече имаше опасност да закъснее за проба при шивача. Роклята на Тес ѝ прилепваше почти идеално и имаше нужда от не повече от един-два подгъва в талията, така че Лиза бе наела един местен шивач да свърши бързо работата.

Сякаш по покана, Лиза се появи на прага на вратата.

— Готова ли си да тръгваш? Ако изтървем пробата, шивачът ще побеснее след това, на което го подложихме.

Нина стана и прокара пръсти по косата си, като огледа стаята. Наведе се да вземе сака си.

— Да. Готова съм. Почти. Нека само да поговоря една минутка с Мич.

Лиза се загледа преднамерено в червените цифри на часовника, вграден в радиото, и засмука устните си отвътре.

— Нина, скъпа, поставяш ме в стресова ситуация, но карай. — Тя вдигна ръце в знак, че се предава. — Това е *твоята* сватба. Ще те чакам в колата.

Обърна се и излезе от стаята.

Нина намери Мич да разговаря тихо с майка си.

— Извинявайте...

И двамата вдигнаха поглед и очите на Мич пламнаха, а един мускул заигра по брадичката му.

— Двете с Лиза излизаме за окончателната проба на роклята.

— Искаше ми се и аз да мога да дойда — възкликна Тес.

— На мен също — усмихна се тя на Тес, преди да насочи внимание към Мич. — Може ли да поговорим за минутка, скъпи?

Той се изправи, наведе се да целуне майка си по бузата, след това последва Нина в кухнята. Анди Мадрид погледна изпод вестника, който четеше.

— Какво има?

— Трябва да тръгвам. Дръж Мич до себе си, Анди. Пийт Джеферсън има някои интересни новини за колата на Едрик. Излиза, че тя е регистрирана на името на *Садик Амин Мухтар*.

Тя погледна Мич крадешком. Видът му бе клюмнал. Явно бе смутен.

— Могат ли да го арестуват? — попита Анди.

Нина поклати глава.

— Трябва първо да го намерим. Както и да е, Пийт идва насам. Той мисли, че Садик може да ни е проследил дотук. Докато той пристигне утре, трябва да бъдем извънредно внимателни.

Мич вдигна пръст и на двамата и сниши глас заплашително.

— Нищо от това да не стига до майка ми.

— Разбира се, че няма да стигне — сопна му се Нина, като се раздразни от това, че той си мислеше, че тя ще пренебрегне чувствата на Тес. — Анди е просто твой стар приятел от училище. Пийт е мой настойник. А аз съм твоя годеница. Всичко ще бъде наред.

Лиза се втурна в стаята, като носеше някакъв лист, разграфен на редове. Очертаните ѝ с черен грим очи бяха широко отворени от ужас.

— Нина! Намерих това пхнато под чистачката на колата ти!

Нина го пое от същото ъгълче и го вдигна да прочете напечатаните букви.

„Твой ред е да умреш.“

— Хубаво съобщение. — Тя протегна ръка, така че да могат да го прочетат Мич и Анди.

Анди кимна. Мич изруга.

— Пипа ли го много, Лиза? — попита Нина.

Младата жена облещи очи, после сведе глава.

— Да, грабнах го. Отначало не знаех какво е. Помислих си, че е някакво рекламno листче.

Тя вдигна ясните си очи към тренъора.

— Съжалявам, Мич...

Той се приближи до нея и стисна рамото ѝ.

— Не се тревожи, Лиза, ти не си ченге. От теб не се очаква да знаеш тези правила.

Анди измъкна една найлонова торбичка и я отвори, като я перна леко с пръсти.

— Ще накарам да направят някои тестове в лабораторията. Да се надяваме, че нейните отпечатьци не са изтрили други, които може да са останали там.

Лиза премести тежестта върху другия си крак и погледна към часовника в кухнята. От притеснение кожата ѝ се оцвети в червено.

— Сериозно, трябва да тръгваме вече, Нина...

— Само минутка.

Нина дръпна ципа на сака си, като порови из съдържанието му. Стрелна предупредителен поглед към Мич.

— Не искам да чувам за никакви неприятни изненади, Мич.

Извади малък пейджър и му го подаде. Той нямаше дисплей, на който да излиза информация, а само един червен бутон.

— Ако имаш нужда от мен, ако нещо се случи, натисни червения бутон.

И му показва съответното устройство на колана си.

— И тогава какво?

— Тогава ще знам, че нещо не е наред. С теб... или с Тес. Моля те, направи това за мен, Мич. Трябва да тръгвам, но...

— Няма спор. — Той го взе и го закачи на кръста си, после докосна леко бузата ѝ с длан и се наведе да я целуне.

— Твоето желание е заповед за мен.

Смутена както от бързото му подчинение, така и от публичната проява на привързаност, Нина не отговори. Вместо това тя се обърна към полицаая.

— Има ли начин да получим някакви данни за миналото на Садик, Анди?

— Дай ми цялата информация, с която разполагаш, и аз ще накарам партньора ми да го стори. Можеш да я вземеш, когато се връщаш.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Закъсняха, разбира се. Нина обаче успокои смутения шивач с разточителни извинения и възторжени похвали за работата му. След като бе оправила проблема с роклята, вниманието на Нина бе насочено към Садик. Най-добрата възможност за нея бе да разреши този случай бързо и да се отърве от преследвача. След сватбата, разбира се.

Стомахът я присви. Тя погледна надрасканите указания за сградата на полицейското управление, които държеше смачкани срещу волана. Като прочете табелката на улицата, направи бърз завои наляво.

Лиза бе необичайно тиха, почти начумерена, откакто си тръгнаха от шивача. Тя седеше безмълвна в колата и гледаше навън през страничния прозорец. Сватбите — предположи Нина — събуждаха у нея лоши спомени за предателството на майка ѝ. Може би ако поговореше за това, щеше да ѝ бъде от полза.

— Нещо не е наред ли, Лиза?

Младата жена придърпа устна между зъбите си.

— Просто имаме да вършим толкова много неща до следващата събота. Чувствам се като разбита от цялата тази работа.

Нина се усмихна леко.

— Каквото и да успеем да направим заедно, ще бъде добре. Опитай се да не се тревожиш.

Последва дълга пауза.

— Наистина ли мислиш, че Садик е онзи, който преследва Мич, Нина?

Лиза издърпа седалката назад и изпъна крака върху таблото, като се облегна леко.

Смяната на темата изненада Нина. Тя премигна два пъти.

— Не знам. Все пак трябва да разговарям с Едрик.

— Едрик? — Лиза се обърна към нея. — За какво?

Нима не бе очевидно?

— За да видя дали той е дал колата си на Садик и после го е прикрил. Знаеш ли, просто за да придобие смисъл всичко.

Нина даде мигач за завиване, погледна през рамо, после смени лентата за движение.

— Мислиш, че да разговарям с Едрик е лоша идея?

— Ами като се има предвид, че той се възстановява, след като по него бе стреляно, би било хубаво, ако не го подлагаш на стрес.

— А ти се безпокоиш за него? — Усмивка докосна устните на Нина. — Много мило от твоя страна. Но, обещавам ти, аз също не бих навредила на възстановяването на Едрик.

Лиза издаде неопределен звук.

— Какво ще правим в полицейския участък, между другото?

— Ще проверим криминалното досие на Садик, докладите за арести, нарушенията му като шофьор. Имаш ли нещо против да спрем? Знам, че имаш доста работа, но това не би трябвало да отнеме много време.

— Хей, аз също се интересувам от благополучието на Мич, както и ти...

Лиза бе известна с това, че се справяше добре с работата си, когато е под напрежение, но Нина не можеше да се отърве от усещането, че тя е леко депресирана. Реши да изостави темата. Ако Лиза искаше да разговаря, и тя щеше да го направи.

Полицейското управление се появи пред тях и Нина огледа паркинга за посетители за празни места. Като видя няколко, зави към тях.

— Трябва да те попитам нещо от чисто любопитство, Нина.

— Какво е то? — промълви Нина, като не обърна кой знае какво внимание на думите ѝ.

Паркира и изгаси двигателя. В колата стана тихо, с изключение на цъкането на охлаждащия се мотор.

— Каза ми преди седмици, че не се интересува от Мич. Щом е така, как успя да изкушиш Мич и да го откъснеш от Фелисити Аштън? Та това си е подвиг, ако въобще съм чувала за такъв.

Кръвта се оттече от крайниците на Нина и нахлу гореща и с тупкане в лицето ѝ. Лиза знаеше всичко за Фелисити и Мич. И от изражението на лицето ѝ, което наподобяваше това на котка, която поглъща канарче, Лиза вероятно се чудеше какво ли пък толкова е намерил Мич в светски потиснатия си бодигард. Гордостта не позволи на Нина да ѝ сподели цялата истина и тя само ѝ каза:

— Аз не съм го изкушила и не те излъгах, когато разговаряхме. Тогава не се интересувах от него, то просто се случи.

Лиза изсумтя.

— Нищо такова не се е случвало някога с мен.

Тогава Нина направи следния коментар:

— И предполагам, че Фелисити не е била толкова важна за Мич, както ти си мислила, това е всичко.

— Обичаш ли го?

Нина се освободи от колана си.

— Що за въпрос е това? Нали се женя за него?

— Но *обичаш* ли го? — настоя Лиза.

Кръвта туптеше в ушите на Нина. Не искаше да издава чувствата си. Загледа се през прозореца в празното пространство.

— Съжалявам. Забрави го. — Лиза взе голямата си чанта от пода и я постави в скута си. — Само бях любопитна, но това не ми влиза в работата. Просто си помислих, че сме станали приятелки.

— Да — прекъсна я Нина. — Обичам го. Повече от всичко друго.

— Ах... — Времето бързо летеше в колата под наем, която все още миришеше на ново. — Е, добре. Той го заслужава. Не исках да те ядосвам.

— Не си ме ядосала.

Нина и Лиза слязоха, затръшнаха едновременно вратите и прекосиха паркинга в мълчание. Когато стигнаха сградата, Лиза сграбчи дръжката и задържа вратата.

— Пийт наистина ли мисли, че Сам е тук? — Тя подаде на Нина чантата си. — Подръж я за секунда. Имам мигла в окото.

— Твърде възможно. Очевидно нашата сватба е станала новина за първите страници на пресата. Дори по ESPN са споменали за нея. Ако Садик преследва Мич, той със сигурност ще знае къде да го намери. Освен това имаме и тази бележка на колата.

Нина взе обемиестата платнена чанта на Лиза и я метна на рамото си. Показа подпечатаното си разрешително за носене на оръжие и другите си документи на постовия, преди да премине през детекторите за метал. От другата страна тя спря до едно бюро да се подпише и да вземе значка, която удостоверяваше, че оръжието ѝ е законно.

— Хмм... — Лиза цъкна с език със съжаление. Самата тя премина през металните детектори, като премигваше ѝ бършеше

сълзите от окото си, после протегна ръка за чантата си. Влязоха една до друга във фоайето. Нина каза на служителя зад бюрото кого трябва да видят и те седнаха.

— Просто харесвам Сам толкова много. Няма да ми е приятно да си мисля, че би сторил зло на Мич или Едрик, освен това... — Тя отпъди мисълта с ръка. — Няма значение. Не знам.

— Какво? — попита я Нина.

— Аз просто... ами, виждала ли си Сам някога?

— Веднъж или два пъти по телевизията, миналия сезон. Защо?

— Той е огромен, както вероятно знаеш. — Тя вдигна ръце нагоре и ги разпери, като показва широчината на раменете на мъжа. — Чудовище. И има кафява като кафе еспreso кожа, зелени очи и тази година изрусена коса. Също и златни халки на ушите. Не мога да си представя, че *той* ще е в състояние да се прокрадва около къщата на Тес Халоран, без съседите да го забележат. Просто си мисля, че някой мъж, който изглежда по-обикновено, би се вписал по-добре.

— И така, какво намекваш?

Лиза повдигна едното си рамо.

— Не мисля, че е Садик.

— Тогава обясни ми защо колата на Едрик е регистрирана на негово име?

— Не знам.

Нина въздъхна.

— Ще видя дали Анди може да събере данни от съседите. Може би някой е видял Садик. — Мисълта прониза съзнанието ѝ. — Знаеш ли как можем да се свържем със Садик, Лиза? Спомням си, че ми каза, че си разговаряла с него.

— Само когато той се обажда в кантората. Не сме приятели.

— Значи, отговорът е *не*.

— Отгатна.

Служителят зад бюрото извика имената им и Нина и Лиза последваха един придружител, който ги отведе до партньора на Анди, Том Нийвис. Изминаха двадесет минути, докато Нина и Том изровят данни за миналото на Садик от полицейския компютър. Той имаше няколко обвинения за употреба на наркотици, участие в един побой, шофиране в пияно състояние, но нищо, което да показва манталитет на преследвач — не че това означаваше нещо.

Лиза беше седнала наблиз и чистеше олющения кървавочервен лак от ноктите си. Най-после тя се наведе напред.

— От другата страна на улицата видях универсален магазин. Ще се разходя дотам и ще намеря екземпляри на таблоидите, където се споменава за теб и Мич.

— Добре — кимна Нина, като едва-едва се обърна. — Можеш да ме почакаш в колата, ако искаш. — Подаде ключовете на Лиза. — Тук почти свършихме.

Том я изпрати до изхода и тя си излезе.

Нийвис се оплака за това, че е стоял дълго зад бюрото, после се изправи и се протегна, като завъртя глава наляво и надясно.

— Охо — възкликна той. — Изглежда приятелката ви си е забравила багажа.

Нина проследи погледа му до чантата на Лиза, която бе под стола, на който бе седнала.

— Тогава нека да я настигна, преди да се е отдалечила много.

Тя грабна чантата и забърза към вратата, но дългата презрамка се закачи на стола. Чантата се изплъзна от ръката на Нина и падна на пода и цялото ѝ съдържание се разпиля в дъга върху износения линолеум. Нина изпъшка слисана и клекна да събере всичко.

Детективът посочи:

— Охо, я да видим. Тази дама носи нещо повече от един червен лак за нокти. Това там е един сладък малък *Зиг Зауер*.

— *P-266* — уточни Нина, като разпозна модела. Деветмилиметров. — Сърцето ѝ започна да прескача. — Това е калибърът, използван срещу нас и Едрик!

Двамата с детектива се спогледаха. Въпросите се блъскаха в съзнанието ѝ.

— Не е това, което си мислиш. Този пистолет не е мой — прошепна Лиза от прага на вратата, а лицето ѝ беше бяло като колорадски сняг. — Аз... тъкмо се връщах да си взема чантата — добави тя неубедително.

— Чий е?

Нина се наведе напред и пхна един химикал през металната пластина на спусъка. Забеляза треперещите ръце на Лиза.

— Няма да кажа. Не искам да ме разбираш погрешно.

Като пусна вратата, Лиза пристъпи неуверено в стаята и потъна в един фотьойл. Цветът на бузите ѝ се възвърна на червени петна.

— Е, ще трябва да кажете, защото току-що внесохте нелегално оръжие в полицейска сграда — процеди партньорът на Анди, като връчи на Нина една хартиена торба. — Склонен съм да проявя разбиране, но само когато хората ми сътрудничат. Как минахте покрай детекторите за метал?

Нина си спомни, че тя носеше чантата на Лиза, докато преминаваха.

— Аз я носех. Без да зная за пистолета — добави Нина, като се взираше многозначително в Лиза.

Нина пхна пистолета в торбата, докато двамата с Том зачакаха Лиза да отговори.

Лиза дори не погледна към полицейския служител.

— Ами знаех, че ако ти кажа, щеше да започнеш да ми задаваш всякакви въпроси, Нина, а то не е кой знае какво. Не знаех, че ще има детектор.

— Ако нямате нищо за криене — продължи Нийвис, — няма за какво да се безпокоите. Чий е този пистолет?

Том събра нещата, които бяха изпадали от чантата на Лиза, и ги постави обратно. Леко се забави с шофьорската ѝ книжка, но само за миг.

— Разбира се, че нямам нищо за криене. Не е там въпросът. — Лиза сдъвка кървавочервения лак от долната си устна. — Това е глупаво, Нина, наистина е глупаво.

— Значи, кажи ни, изясни се — стрелна я с тревожен поглед Нина.

Лиза промълви едно проклетие, като скръсти със замах ръце.

— Пистолетът е на Брок, но не правете от това случай за ФБР. Той има разрешително. Освен това много хора в Литъл Рок носят оръжие. Ние имаме банди, кражби на коли. Човек се нуждае от защита, нали знаете...

Нина прие обяснението ѝ. Смътен спомен премина през съзнанието ѝ и изчезна толкова бързо, колкото бе и дошъл.

— Но защо *ти* го носиш?

От бузите на Лиза започнаха да се стичат почернели от грима сълзи и оставиха тъмни следи към брадичката ѝ. Хълцане разстрои

думите ѝ.

— Защото се страхувах да дойда тук, но не исках да пропусна сватбата на Мич, разбра ли? Понякога може и да се държа наперено, сякаш се противопоставям на целия свят, но това е само параван. Голямо представление. Никога не съм попадала в юмручен бой. Нито дори бой с шамари. Уплашена съм, Нина, това е моята голяма тайна. Доволна ли си? Не че помолих за пистолета. Просто казах на Брок колко съм уплашена и той бе повече от склонен да се раздели с него.

Нина постави оръжието и амунициите върху масата и закрачи из стаята. Седна на съседния до Лиза стол и я сграби за тресящите се рамена.

— Няма нищо. Знам, че си уплашена, Лиза. Всички сме уплашени. Но ти просто не можеш да вземеш нещата в свои ръце. Някой може да пострада от това. Преследвачът няма да се докопа до никой друг.

Лиза изсумтя.

— Адски си самоуверена, но нямаш никакви улики, нали? Преследвачът би могъл да стигне до всеки. Дори и до теб, независимо дали ти се вярва, или не. Съвършената, непобедима Нина.

Нина махна ръката си от рамото на Лиза.

— Хей, защо те е яд на мен? Аз съм на твоя страна.

— Защото така. Сега ще обвиниш Брок само защото се е погрижил за мен. Защо не можеш да го оставиш на мира?

— Нямам намерение да обвинявам Брок, въпреки че действително ще разговарям с него защо е дал на една уплашена, нетренирана жена ръчно оръжие. *И за това къде е бил в деня, когато едва не ни премазаха* — помисли си Нина. — Кога ти даде пистолета?

— В деня, когато отлетях за насам, като ме заведе на летището. Пъхнахме го в една от обувките ми в куфара. Охраната на летището въобще не го забеляза. — Тя се избърса под очите. — Съжалявам. Мога ли... да си получа пистолета? Ще го върна на Брок.

— О... не.

Том взе торбата с пистолета и я прегъна при отвора два пъти.

— Моля те, Нина, нека да го върна. Аз съм тази, на която го е дал. Моя е отговорността да му го върна, когато пристигне.

Нина бе непоколебима.

— Не можеш да носиш без разрешение оръжие в този щат, Лиза. Би могла да отидеш в затвора.

— Не ми пука. Просто искам да се чувствам отново в безопасност.

— Не можете да вземете оръжието — изръмжа Том. — Точка по въпроса.

През следващите няколко дни здравето на Тес постоянно се влошаваше. Лиза преодоля гнева си за гафа с пистолета и подготовката за сватбата продължи както бе планирано, въпреки че нито Мич, нито Нина обръщаха много внимание на това. Изглежда Тес бе мостът между тяхната пропаст от различия. Продължаваха да бдят до леглото ѝ, да разговарят с нея, да я наблюдават, да се молят тя да се закрепи.

Джаред и Пийт бяха пристигнали в събота, но никой от тях не отне от времето на Мич и Нина с Тес. Пийт започна незабавно да работи по случая с Анди и неговия партньор. Джаред помагаше на Лиза в уреждане на последните приготовления. До петък, деня преди сватбата, Брок не се бе появил. Никой не беше чул нищо за него, а и Нина не бе успяла да го открие. Мич едва ли забелязваше всичко това. Беше изцяло погълнат от тревога за майка си.

В стаята на Тес пропълзяха дълги сенки, което подсказва на Нина, че нощта се спускаше бързо. На следващия ден щеше да се омъжи за Мич Халоран, освен ако не се случеше най-лошото. Като се приближи бързо, тя прегърна Мич и постави глава на рамото му.

Моля те, живей, Тес! Моля те, живей! Заради Мич.

— Мич? — прошепна Лиза от вратата.

Тя бе прекарала целия ден извън къщата, като купуваше необходими вещи и изпълняваше планове докрай. Все още носеше самото си и прекалено голямата си чанта — без пистолета на Брок — повесена през рамото ѝ.

И Мич, и Нина се обърнаха. Лиза ги повика в коридора. Мич се изправи, после дари майка си с поглед на възхищение, преди да се наведе да я целуне по бузата. Предложи ръка на Нина, след това последваха Лиза в коридора. Уверил се, че е притворил добре вратата, той попита тихо:

— Наред ли е всичко?

Тя кимна.

— Горедолу. Току-що разговарях с Брок по телефона, най-после. Изпуснал е полета си и каза, че няма да успее за сватбата. Всички полети били препълнени. Изпраща извиненията си.

— Няма нищо. — Той кимна към спалнята. — Ако нещата не се подобрят, утре няма да има сватба.

Мъка прониза Нина, но тя я отхвърли. Ако Тес не можеше да се наслаждава на сватбата, наистина всичко губеше смисъл. С ума си тя разбираше това, но сърцето ѝ искаше да плаче.

— Глупости. Ще има сватба — увери го Лиза.

Тъкмо в този миг Пийт се показа иззад ъгъла и спря.

Нина вдигна пръст до устата си.

— Как е тя? — прошепна Пийт.

Нина сви рамене.

— Горедолу. Какво има?

— Малко новини от Конейн.

— Нека да отидем във всекидневната — предложи Мич. Вмъкнаха се един след друг във всекидневната и откриха Джаред да седи на кушетката с разтворен вестник — *Арканзас демократ газет* в скута си. Мич и Нина се настаняха от двете му страни. Лиза свали сакото си и го постави на една масичка до вратата, после седна върху облегалката за ръце на един фотьойл.

Пийт се облегна на стената и погледна към Мич със съжаление.

— Конейн е проследил Садик и новините не са добри. Изглежда той наистина е летял дотук. Миналия петък, с *Юнайтид еърлайнс*.

— Бил е тук една седмица? — попита Нина.

Пийт кимна.

— Спотайвал се е, без съмнение. Проблемът е в тази сватба. Това е идеална възможност да те завари с отслабена охрана. Анди ще доведе допълнително няколко момчета, за да сме сигурни, че никой...

— Чуйте ме! Единственото важно нещо е майка ми, разбирате ли всички това? — Мич се изправи с целия си ръст над тях, а гласът му с всяка дума ставаше все по-рязък. — Сватбата, Садик, допълнително изпратените полицаи, смъртните заплахи — всичко това са безсмислици, ако причини на майка ми и една частичка мъка.

Ритмичното тиктакане на старинния часовник бе единственият звук в стаята. Мич приближи с широки крачки до прозореца, за миг се

загледа навън, преди да се обърне към стаята.

— Не ме интересува какво трябва да направим, или как, по дяволите, ще го изпълним, но утре е денят на Тес. Всичко е за нея. Съвсем ясен ли съм?

Не можеше да е по-ясен от това за Нина. Потъна в земята от срам, когато всички очи в стаята отбягваха да гледат към нея. Тя чувстваше тяхното съжаление и това ѝ донесе грозни спомени от хора, които шепнеха, които я сочеха с пръст като дете. *Тя е сираче. Родителите ѝ не я искат.*

С малкото си сурови думи Мич бе дал на всички да разберат колко *маловажна* бе тя за него. Не можа да понесе болката, унижението. Като се изправи на олюляващите си крака, тя приглади с длани панталоните си.

— Извинете. Трябва да отида при Тес...

Изражението на лицето на Мич сякаш издаваше, че той осъзнава резултата от това, което бе казал. Той се завъртя, когато тя преминаваше край него, сграбчи я за ръката и умолително промълви.

— Почакай. Аз не...

Пийт се отблъсна от стената и леко се изкашля.

— Хайде, Джаред. Да тръгваме — махна той вяло с ръка към кухнята — хей, там. Ти също, Лиза.

След като всички бяха излезли, Нина се обърна към Мич. Не можеше да сдържи сълзите си.

— Съжалявам. Просто... не се безпокой за мен. Държа се глупаво. Разбира се, че Тес е единственото важно нещо. Съгласна съм с това сто процента.

— Знам, че си съгласна, ангел мой. Това не бе предназначено за теб.

Тя дори не го помоли да не я нарича *ангел*. *Наистина* искаше да бъде неговия ангел. Заплака по-силно. Затвори очи и остави сълзите ѝ да напоят ризата му.

— Знам, че сватбата не е истинска, Мич. — Тя сви рамене, засмя се със самоирония и подсмъркна. — Дори ако понякога човек има чувството, че е. Но всички други си *мислят*, че е истинска. И когато каза това — тя направи жест, като опаса всекидневната с ръка. — Това е съвсем егоистично, но не искам те да си мислят, че се жениш за мен от *съжаление*...

Мич заглуши думите ѝ с бързо, колебливо докосване на устните му до нейните. Ръката му се придвижи по врата ѝ и той задълбочи целувката, като изследва дълбините на устата ѝ с език. Тя изстена. Той уви пръсти в косата ѝ и леко наклони главата ѝ назад, като целуваше шията ѝ с уста, докосваше я с език и леко я хапеше.

— Никога не бих се оженил за теб от съжаление, скъпа.

— Мич?

— Хmmm?

Другата му ръка се плъзна от гърба ѝ към гърдния ѝ кош и палецът му докосна леко долната страна на гърдите ѝ.

— Мич, трябва да спрем.

— По дяволите... Не би трябвало никога да спираме.

Той отново плени устата ѝ, а твърдостта на мустака му върху брадичката ѝ накара нервните ѝ окончания да затанцуват неистово.

— Не го мислиш.

— О, да, мисля го, Нина! Наистина, наистина го мисля!

Безкрайно уязвима и до болка копнееща по този мъж, Нина се предаде на пламенната му милувка.

— Не искам да спираш — прошепна тя. — Действително не искам. Никога.

Той се смрази за миг, преди да прилепи отново устни до нейните. Като я накара да се движи заднешком, без да се отделя от нея, той се отправи към спалнята ѝ. Ясното доказателство за желанието му се притискаше до корема ѝ.

— Толкова добре те чувствам, Нина, толкова съвършена — промълви той срещу устните ѝ, а горещият му дъх погъделичка кожата ѝ и накара зърната на гърдите ѝ да настръхнат.

— Ти също.

— О, миличко... за тази сватба...

— Мич? — доловиха те гласа на Тес — слаб и тънък като конец от стаята в дъното на коридора. Не бе проговаряла от дни. Двамата погледнаха едновременно в посока на звука и се отделиха един от друг.

— Тя е...

— Будна. — Лицето на Мич засия в усмивка на надежда — Жива.

— Благодаря ти, господи! Благодаря ти, господи! — Нина сграбчи с двете си ръце лицето му и залепи жарка целувка върху

устните му, после го хвана за ръка и го задърпа към другия край на коридора. — Хайде...

Сватбеното тържество щеше да се състои. Огромната воля на Тес я измъкна от лошото ѝ състояние. Тя не би пропуснала това събитие за нищо на света.

Пийт бе занесъл пистолета на Брок в лабораторията, но резултатите още не бяха дошли.

— Все още няма никакъв знак от Садик — съобщи Пийт на Нина, докато тя довършваше грима си, тъкмо преди да започне тържеството. Обсъждането на случая помогна да отвлече вниманието на Нина от сватбата. — И не съм открил следите на Бодин също така. От ума ми не излиза това, че Бодин се крие зад Мухтар.

— Да, той е въвлечен някак си.

Нина преустанови опитите си да очертае линия около очите си, като освободи клепача, който бе изпънала настрани. Кимна към отражението му в огледалото.

— Можем да поставим Брок на мястото на стрелбата срещу Едрик, а и не си спомням той да има алиби за сутринта, когато двамата с Мич едва не ни застреляха.

Абсолютната простота на това я разтърси и тя хвърли молива за очи върху тоалетната масичка и се обърна към него.

— Твърде удобно е направил така, че да не дойде, никой не го е чувал, нито го е виждал. Знаем, че е бил на мястото, където са простреляли Едрик. Освен това той се опита целенасочено да въвлече в това Садик, въпреки че никой друг не си спомни да е виждал Садик там. По дяволите, може би действително е Брок.

— Не забравяй, че Садик е тук, а Брок не е.

— Ако Садик се появи... — започна мрачно Нина.

Пийт я прекъсна с махване на ръка.

— Ще му разкажем играта, Нина, не се безпокой.

— Преди Тес да го забележи.

— Разбира се. Ти се съсредоточи върху това *какво трябва аз да направя* за известно време. Ние ще се погрижим за това *кой го е направил*.

— Знаеш ли, трябваше да проверим дали Брок наистина е изпуснал полета си, или не — сети се Нина, като се обърна обратно към огледалото, за да оправи съвсем новата си прическа. Тя остави свободни няколко къдрици да паднат по бузите и врата ѝ. — Това, което знаем, това може да бъде уловка. Той би могъл да бъде в Колорадо, докато разговаряме.

— Ще го проверя веднага след сватбената церемония.

— Защо не го направиш *сега*!

Той посочи към часовника.

— Неее. Имаш пет минути до съдбоносния ден. И аз няма да пропусна важната ти походка по пътеката между редовете на църквата, за да се обаждам на Конейн. Може да почака половин час.

Едрият детектив хвана ръба на вратата и потърка брадичката си.

Когато Нина погледна към часовника, адреналинът ѝ се повиши. Сега вече нямаше връщане назад. Тя преглътна.

— Радвам се, че си тук, Пийт...

Очите му светнаха.

— Ти си страхотно ченге, федерален агент. Който ти е казал нещо друго, е пълен лайнар или глупак, или и двете.

Чувството на съпричастност и уважение, прозвучало в думите му, я поуспокои. Тя се усмихна на любимия си детектив, после отпи от чашата вино, която той ѝ бе донесъл, надявайки, че ще успокои нервите си.

— Благодаря ти, Пийт. Можеш ли да направиш нещо за мен? Като сватбен подарък?

— Всичко, кукло.

— Престани да ме наричаш федерален агент!

Упояващите смесени ухания на рози, момини сълзи и разтопен восък от свещи се просмукаха в сетивата на Нина, когато двамата с Джаред приближиха спалнята. Той ѝ стисна ръката. Като потисна един омаломощен прилив на нежност, тя се съсредоточи във вървежа, дишането си и възпирането на сълзите си. Щом влязоха във всекидневната, тя едва не зяпна от учудване. Стаята бе превърната в блестящ сватбен параклис, който спираше дъха.

Бяха преместили мебелите и разстлали килим от кадифени, рубиненочервени листа от рози по пода. Една златиста ивица от пурпурна сатенена гирлянда украсяваше панорамния прозорец, а свещи в същия нюанс горяха и блещукаха върху всяка повърхност. Малки групи сгъваеми столове бяха драпирани с богато червено кадифе и вързани отзад със златиста панделка.

Някакъв млад мъж с руса коса на конска опашка и кръгли телени очила седеше до прохода под арката към трапезарията зад електрическа йоника. Когато тя влезе в стаята, той повдигна очилата си с палец, после започна да свири встъпителните звуци на *Горски мед* от Ван Морисън.

Сърцето на Нина подскочи. Очите ѝ запариха. Тя не бе помислила, че Мич ще се погрижи, за каквото и да е за нея в деня на сватбата, но грешеше.

— *Горски мед*. Напомня ми за теб, ангелче.

Беше сигурна, че Мич е поръчал тази песен, и малкият му жест я накара да се почувства като обичана булка. *Истинска булка*.

На прага на стаята Джаред я целуна по бузата и пусна ръката ѝ. И тогава тя го видя. Нейният Мич. Ослепителен, в катраненочерен смокинг, с рамене, които изглеждаха невъзможно широки. Държеше ръцете си небрежно пред себе си и въпреки че очевидно си бе имал главоболия с косата, един непокорен кичур докосваше веждата му. Страхотен. Неотразимият Мич.

И той е мой! Поне засега. Никой не можеше да ѝ открадне този миг и тя имаше намерение да му се наслади.

Музикантът затвори очи и започна да пее, гласът му бе задушевен, романтичен тенор. Погледът му се сля с нейния. Бавна усмивка набръчка ъгълчетата на очите му по начин, от който коленете ѝ омекнаха. Тя огледа лицата на приятелите си. Джаред и Пийт седяха под прозореца, Анди и партньорът му бяха застанали в отдалечената част на стаята, като очевидно се опитваха да наблюдават предната врата, без да си дават вид, че правят това. Няколко огромни баскетболни играчи седяха в явно неудобните за тях столове, коленете им почти опираха до брадичките им. Други мъже, които тя не познаваше, седяха и стояха в стаята. Не забеляза Лиза.

Очите на Нина се напълниха със сълзи, когато видя Тес. Изтегната на една носилка, взета под наем от линейка, до стената зад

Мич, Тес бе облечена в яркозелена рокля с атлазен жакет от бродат, а късата ѝ коса бе завита като на Нина. Сълзи от искрена радост блестяха в очите ѝ. Тя махна леко, после улови брадичката си, тъй като лицето ѝ се набръчка от възмущение.

Нина ѝ прати въздушна целувка.

Сподавеният стон на Мич привлече питащите ѝ очи. Той я беше наблюдавал.

— Господи, обичам те, Нина Уайлд — промълви той само за нейните уши. В очите му блестяше влага. — Толкова съм ти благодарен...

Нина не беше на себе си от обяснението в любов от страна на Мич. Не можеше да вижда, не можеше да чува, не можеше да говори, не можеше да мисли, не можеше да диша. Дълбоко в себе си тя знаеше, че той действително мисли това, което каза. Явно не бе част от играта, беше истината.

Песента свърши и тържеството продължи, но Нина едва чуваше. Тя изучаваше детайлно лицето на Мич, копнееше да прокара ръце по него, да го докосне с устни. Погледът ѝ се спусна към гърлото му, когато той преглъщаше, а издигането и спускането на адамовата му ябълка подтикна една пронизваща спирала от желание да премине през тялото ѝ. Усещаше го ниско долу, горещо и влажно. *Господи, помогни им, играеха опасна игра.* Този ритуал не беше вече за Тес. Беше за нея и за Мич. За една любов, която не трябваше да се случва, за една любов, която заслужаваше да се появи. Той бе нейният духовен приятел. Подходящата ѝ партия. Нейната съдба.

Думите на преподобния свещеник я измъкнаха от шеметните ѝ мисли.

— Мич е избрал да съчини сам клетвите към двойката и трябва да кажа, че те са красиви. Мич?

Мич се приближи до нея, взе ръцете ѝ и ги придърпа върху гърдите си. Облиза устни, после наведе брадичка по опустошително непринуден начин, който тя вече познаваше.

— Нина Уайлд, обещавам да те обичам, да споделя живота си с теб. Да те уважавам и да те подкрепям. Да бъда до теб при бурни вълни. Да се наслаждавам на спокойните води с теб. Обещавам да бъда нежен, толерантен, да ти бъда приятел... да бъда само с теб.

Той изплъзна ръката си от нейната и я помилва с обратната страна на пръстите си по бузата.

— *Завинаги!*

И вдигна пръстите на лявата ѝ, а после и на дясната ѝ ръка и ги поднесе до устните си.

Сълзи замъглиха очите ѝ. Гърдите я боляха толкова силно, че тя се страхуваше, че ще експлодира точно на това място, на мига.

— Нина? Моля те, изречи клетвата си след Мич — стресна я свещеникът.

Обзе я паника. Не знаеше текста. Започна да клати глава, но Мич я спря.

— Повтаряй ги след мен, ангел мой — изговори провлечено той.

Преведе я през всички клетви. Бавно, нежно, като милувка на нов любовник. Когато свършиха, стаята отека с подсмърчане и сподавени въздишки. Дори свещеникът избърса една непокорна сълза.

— Какъв подарък ще предложиш на Нина като символ на твоята любов?

— Един пръстен.

Мич измъкна широка златиста лента от джоба си и я плъзна върху средния пръст на лявата ѝ ръка, като го докосна леко със своя показалец, щом като веднъж бе на мястото си.

Свещеникът погледна към Нина.

— А ти какъв подарък предлагаш като символ на твоята любов, Нина?

— Един пръстен — прошепна тя, като се обърна към Джаред, който го извади от джоба на самото си. Постави го в отворената ѝ длан, после сви китката ѝ и стисна ръце около нея. Размениха си погледи между баща и дъщеря, който тя знаеше, че ще помни до последния си ден.

Като се обърна към Мич, тя плъзна другата половина от златистата лента в лявата му ръка, после го погледна с натежали от любов очи.

Стаята, свидетелите, свещеникът — всички престанаха да съществуват, докато Нина се опиваше в любовните дълбини на втренчения поглед на Мич.

Не промълвиха нищо, но си казаха страшно много един на друг.

Обичай ме, Мич.

Обичам те.

Никога няма да те напусна.

Никога няма да те оставя да ме напуснеш, ангел мой.

След една дълга брачна благословия, която нито Нина, нито Мич по всяка вероятност нямаше да запомнят, свещеникът затвори със замах Библията и разпери ръце в дъга около булката и младоженеца.

— Дами и господа, представям ви господин и госпожа Мич и Нина Халоран. Мич, сега вече можеш да целунеш булката.

Нина очакваше една бегла, недодялана целувка, която би предизвикала хихикания и викове от свидетелите. Сгреши. Като я хвана пред себе си, все едно че беше наистина мъничък ангел, който можеше да изчезне, Мич намери и плени устните ѝ с болезнено нежна и чиста целувка, която накара вътрешностите ѝ да се преобърнат. Стаята избухна в аплодисменти.

— Наслади се на това — промълви той срещу устните ѝ, като леко се отдръпна да ѝ се усмихне. — Ние го заслужаваме. *Обичам те!*

Тя нямаше време да отговори, преди, изглежда, веселието му да помръкне. Той се намръщи.

— Какво има?

Като се протегна, той хвана Нина отзад за тила, освободи шнолата, която поддържаше прическата ѝ, и видя как косата ѝ се спуска до раменете. Очите му заискряха. Той прокара ръце по кичурите, за да ги приглади, и промърмори:

— Така е много по-добре.

Този път я награди с буйна и дълга целувка, която я остави разтреперана и едва не я подтикна да се разбунтува. Когато най-последно, тя бе останала без дъх.

— Аз също те обичам, Мич!

— Чувствам това, ангелче. — Погледът му се спря на устата ѝ. — Това бе само едно начало. Няма да те пусна да си отидеш.

Той ѝ смигна, после се обърна към гостите:

— Време е да празнуваме, приятели.

Музикантът поде една мелодия, докато няколко от играчите пренаредиха столовете, за да се отвори повече пространство за танцуване. Мич хвана ръката на Нина и те се приближиха до Тес. Тя започна да плаче. Нина отмести един кичур от челото ѝ.

— Тес, не плачи.

— Няма нищо. Това са сълзи на щастие, любов моя. И по-добре започни да ме наричаш *мамо*.

Нина се почувства така, сякаш някой я бе сритал в слабините. Трябваше й известно време, докато си възвърне гласа.

— Нищо не би ме зарадвало повече, *мамо*. Благодаря ти за роклята.

— Ти си чудесна булка в нея. — Тес стисна ръцете на Мич. — Синко, караш ме да се гордея с теб. Направи я щастлива.

Той хвърли многозначителен поглед към Нина.

— Възнамерявам да опитам.

Нина извърна поглед, тъй като горещината експлодира в гърдите й. Тя знаеше, че нищо не би могло да ги раздели тази нощ. Можеше и да не го има завинаги, но поне щеше да е с него в първата си брачна нощ.

Тревожните думи на Мич я върнаха към действителността.

— Мамо, добре ли си?

Тес се олюляваше.

— Изморена съм. Толкова съм... изморена.

— Нина! Повикай сестрата. Побързай!

Нина изтича към кухнята, а Тес изпадна в безсъзнание. Тя се отпусна като парцалена кукла в ръцете на Мич, докато той я взе от носилката и я отнесе внимателно до леглото в нейната стая. Нина и сестрата го последваха. Сестрата леко отмести Мич настрана и се захвана професионално с пациентката си. След като приложи една конска доза морфин, тя се обърна към Мич и Нина. Топчестото й лице бе спокойно.

— Господин Халоран, не се тревожете. Майка ви е добре, просто е изтощена до изнемога.

Той кълмна на раменете на Нина.

— Благодаря ти, господи...

— Сега вървете на тържеството си — отпрати ги сестрата.

Мич докосна леко с пръсти устните на Нина. Те потрепериха в отговор. Мич се ухили на изчервената сестра, която се престори, че не забелязва електрическото напрежение, което вибрираше между младоженците.

— Благодаря ти, Пенелопи.

— Няма защо. — Тя се настани на стола до леглото на Тес и наклони глава към спящата си пациентка. — Вие ѝ донесохте много щастие. Това е хубаво да се види на такъв ден и на такава възраст.

Гостите на сватбеното тържество танцуваха, ядоха торта и други лакомства и пиха шампанско почти до полунощ, когато си тръгна музикантът.

Един по един гостите се стопиха, докато накрая останаха само Нина, Мич, Джаред, Пийт, Анди и Лиза. Отпуснати и изтегнати върху сгъваемите столове, те седяха безмълвни и изтощени, но доволни.

Когато старинният часовник започна да отмерва полунощ, Пийт се изкашля леко, после се изправи. Посочи с палец към кухнята.

— Ще направя едно-две обаждания по телефона. Да проверя как вървят нещата.

Анди стана да го придружи, като подръпна и приглади панталоните си. Нина им хвърли уморен поглед.

— Вие, момчета, ще се паркирате тук на етаж, нали?

Пийт кимна.

— След което, вие, двете магарета, ще платите на масажиста ми.

И той им смигна.

— Аз предпочитам масажистка — вметна Анди.

— Дадено — кимна Мич.

Лиза се прозина.

— Скапана съм. Мисля, че ще тръгвам към хотела. — Тя стана, протегна се, после постави юмруци на хълбок. — Е, свършихме добра работа. Ще изчистим всичко утре.

Нина поклати глава.

— *Ти* свърши добра работа. Беше фантастична. И не се тревожи за бъркотията.

Джаред постави кокалестата си ръка върху ръбатото рамо на младата жена.

— Мога ли да те откарам до хотела, скъпа?

— Ще си поръчам такси. Хотелът ми не е в твоята посока. Освен това, ако се повозя сама, това ще ми се отрази добре след тази вихрушка през седмицата.

— Ще се обадя за такси тогава.

Тя го дари с обаятелна усмивка, после взе сакото си от гардероба. И се гмурна обратно под свода.

— Ще почакам навън. — Сви рамене. — На свеж въздух.

Разговаряха още няколко минути, преди Джаред да постави ръце на коленете си с жест, че привършват. Удостои младоженците с горда бащинска усмивка.

— Мич? Нина? Трябва и аз да тръгвам. В края на краищата това е вашата *брачна* нощ. — И смигна.

Излъчваща обилна топлина от загатването на Джаред, Нина скочи на изморените си крака, като избягна погледа на Мич и прегърна приемния си баща.

— Нека да те изпратя до вратата.

Старецът ѝ кимна, после се отдръпна.

— Само секунда.

Той се ръкува за довиждане с Мич, после дръпна и изправи младия мъж на крака.

— О, ела тук, ти скапан, надменен задник.

Прегърнаха се. Мич се засмя.

— Кого наричаш задник ти, твърдоглав стар козел?

Времето спря, когато прегръдката на двамата мъже стана по-силна.

— Не я оставяй да си отиде, Мич — изрече с дрезгав шепот Джаред.

— По-скоро бих умрял — отговори Мич със същото вълнение.

Твърденията им увиснаха във въздуха като ухане на одеколон. След миг, като се потупаха сърдечно по гърбовете, мъжете се пуснаха, все едно че нищо съществено не се бе случило. Мич отстъпи крачка назад и се изкашля леко.

Нина остана безмълвна.

Устните на Джаред потрепераха.

— Толкова се радвам за вас двамата. Не забравяйте, деца мои, вие си принадлежите.

— Веднага се връщам — каза Нина на Мич.

Като плъзна ръка по тази на Джаред, Нина постави глава на рамото му, докато крачеха бавно към предната част на къщата. Преминаха през скърцащата врата параван и Нина примижа от удоволствие от свежия колорадски въздух, който ги лъхна.

— Страхотно е тук.

— Да.

Стояха известно време в мълчание един до друг на верандата, после Джаред се обърна към нея.

— Нина, мога да ти кажа само едно. Този мъж е влюбен в теб.

Последва напрегната тишина, нарушавана само от песента на щурците.

— Така ли мислиш? — прошепна тя, като разгледа внимателно лицето му на лунната светлина и се помоли на господ той да знае какво говори.

— Залагам живота си за това.

Тя кљумна.

— О, Джаред... Защо трябваше да се случва така?

С наведена глава, тя зарови пръсти в пуснатата си коса, а тя падна върху лицето ѝ.

— Нещата се случват по някаква причина, госпожо Нина Уайлд Халоран. Дали е брак на хартия или не, този мъж те обича. Върви обратно в къщата и направи този брак истински. Това е, което има значение.

— Мислиш ли, че е възможно? — прехапа тя устна.

— Не го виждам по друг начин.

— Обичам го. — Като се облегна на силата на Джаред, Нина го сграбчи за смокинга и зарови глава в гърдите му. — Но толкова се страхувам да не ме наранят.

— Аз съм тук, детето ми. За каквото се наложи.

Тя се вторачи в него.

— Ти винаги си бил до мен, нали?

Той кимна и я чукна по носа с кокалчето на пръста си.

— И винаги ще бъда. Точно за това е семейството.

Целуна я по бузата и се отправи надолу по стъпалата на верандата, без да се обръща назад. Нина се взираше в него, докато задните светлини на колата му се превърнаха в малки червени точки и най-накрая изчезнаха в мрака. Вратата зад нея се отвори и хвърли златен отблясък в лунната нощ.

Тя се обърна.

Мич. Обляха я вълни на нежност. Опита се да се пребори с подводното течение от предчувствия.

— Хей, ти — прошепна тя.

И двамата останаха в многозначително мълчание.

— Свършиха ли Анди и Пийт?

Мич поклати глава.

— Пийт очаква да го свържат по телефона и започва да ругае.

Те се засмяха. Пулсовете им спряха.

— Липсваш ми, ангел мой.

Той отвори вратата параван и я покани със завъртане на рамото. Тя приближи, колебаеща се. Погледът му се спусна към шията ѝ, той протегна ръка да погали сенчестата вдлъбнатина между гърдите ѝ. С бавно движение очите му отново се сляха с нейните.

Той облиза устни.

— Време ли е да си лягаме, госпожо Халоран?

Тя преглътна бавно.

— Отдавна е време да си лягаме.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Нина никога досега не бе впечатлявала Мич като срамежлива теменужка. Тя отлагаше момента и той го знаеше. Толкова бе мила, толкова сладка.

— Пусни я отново — помоли тя, когато свърши шестата песен от компактдиска на Ван Морисън *Горски мед*.

Дори му прозвуча уплашена.

— Вече я слушахме пет пъти — засмя се Мич, като се обърна от колоната от свещи, които бе запалил току-що върху бюфета, за да вижда добре своята изключително секси съпруга. Нейните торбести боксерки и горнището ѝ с прекалено голям размер не бяха точно стандартното бельо за първа брачна нощ, но пасваха невероятно... на стила на Нина... че не му се искаше тя да е облечена в нещо друго. Освен да е в ръцете му. *Завинаги*.

Сватбената им песен се носеше из стаята. С почти гърлена въздишка Нина облегна глава на таблата на леглото и затвори очи.

— Любимата ми песен за всички времена.

— О, така ли?

Мич отвори вратата за миг и окачи върху дръжката табелката *не безпокойте*, която Джаред бе задигнал от хотела. Като се настани на края на леглото, той я подразни:

— И от кога?

Приближи се и почти опря лице до нейното.

— Откакто... я пуснаха на тържеството ни — прошепна тя.

В големите ѝ сиви очи се прокрадна безпокойство и тя прехапа долната си устна, като я остави влажна и розова.

— Защо му каза да я изсвири, Мич?

— Защото исках да бъде нещо специално. И *истинско*.

Тя отметна глава като горда лъвица и избърса сълзите от бузата си.

— Не казвай неща, които не мислиш, Мич. Не и сега, когато тъкмо започнах наистина да вярвам в теб.

Той заклати бавно глава. През целия си живот не бе обичал никого по начина, по който обичаше тази жена. Седна със скръстени крака зад нея, придърпа я към себе си и замилва млечната мекота на раменете ѝ с бавни, равномерни движения.

— Нина, през цялото това време следвах указанията ти, миличко. Ти каза *стой настрана* и аз стоях настрана. Ти каза, че отношенията ни са делови и аз се държах делово. — Той започна да прави малки кръгове с палците си под презрамките на горната част на нощницата ѝ. — Кажи ми какво искаш. Знам, че си уплашена.

— Искам... искам да правиш любов с мен.

Той я изгледа на трепкащата светлина на свещите и я пожела силно, знаеше, че ако я има и я загуби, това щеше да го убие.

— Не казвай неща, които не мислиш, ангелче. Не и сега, когато тъкмо започнах наистина да вярвам в теб.

Когато тя притисна гърба си до гърдите му, той видя проблесък на надежда за бъдещето си. Зарови лице в гъстата ѝ, с ухане на плод коса и вдиша.

— Обичам те, Нина! Никога не съм искал да... не съм го очаквал, но това е истина. Ще го повтарям милион пъти, ако трябва, докато ми повярваш.

Устните им се сляха, езиките им се докоснаха и се отдръпнаха... после се докоснаха отново. Тя се изви назад, като притисна гърди към тялото му.

Сякаш ток премина през него. Той сграбчи с шепи косата ѝ, килна леко главата ѝ назад и постави устни на вената, която пулсираше на шията ѝ. Неговата Нина. Неговата *съпруга*.

— Искам да ти покажа... колко много...

Тя се отдръпна, сграбчи края на нощницата си с една ръка, изхлузи другата и я издърпа през глава. Разкошната ѝ коса падна на раменете ѝ на големи вълни. Гърдите ѝ — пълни и твърди, умоляваха да бъдат целувани, смукани и хапани.

— Боже мой, толкова си красива...

Тя погледна почти срамежливо.

— Люби ме, Мич!

— Сигурна ли си?

Цялата срамежливост се стопи с едно многозначително повдигане на веждата. Тя само спря за секунда, преди да възседне

крака му.

— Толкова отдавна те желая.

Той поклати глава при тази ирония.

— И двамата сме толкова твърдоглави, за наше добро, знаеш ли това?

Той я приближи до себе си, като се отдаде на първичната нужда да влезе в нея. Тъканта ги разделяше, но той можеше да почувства горещината ѝ, влагата ѝ. Копнееше да се слее с нея, да я почувства как се извива срещу него в първичен знак на приемане. Той прокара ръце нагоре и надолу по гладкото кадифе на голия ѝ гръб, като се възхити на малките вълнички от мускули, на женствеността ѝ и на силата ѝ.

Тя въздъхна, като се отърка с опияняващи кръгове срещу твърдия му член.

— Мич, моля те — простена тя, като протегна ръка да го докосне. — Имам нужда...

Той никога не бе ставал свидетел на такава неприкрита страст на жена, която е толкова нагодена към своите желания. Като се отдръпна назад, той изхлузи шортите ѝ, после се изправи и махна своето бельо и се наслади на светлокафявия ѝ триъгълник.

Тя се настани облегната на възглавниците и се изпъна като котка. Отвори очи, зениците ѝ се разшириха и сякаш го изпи с очи.

— Ела тук — промълви тя, като плъзна опакото на ръката си бавно надолу по тялото си, докато пръстите ѝ откриха влажността, която търсеха. Тя протегна другата си ръка докато разтвори крака и започна смело да милва набъбналата си среда.

— Моля те... докосни ме.

Той се облегна отново на леглото, а сърцето му биеше като стенобойна машина в гърдите му. Едва имаше сила да откъсне очи от тялото ѝ.

— Сладка Нина, искам да гледам...

— Двамата — изстена тя, като придърпа ръката му към своята горещина и пхна двата му пръста в себе си. — Да!

Бедрата ѝ започнаха да се извиват във възбуждащ първичен танц, когато пръстите им заедно я доведоха до върховния момент. Като вдигна другата си ръка, той замасажира и повдигна едната ѝ гърд, като завъртя зърното ѝ между палеца и показалеца си и се наслади на страстните ѝ извивки.

С коса, разперена като златно ветрило върху завивките, и очи, затворени в екстаз, тя подскачаше и се извиваше с енергичните вълни на освобождаване. Задъхана, мълвеше името му отново и отново, докато му се стори, че ще експлодира от копнеж за нея, от осъзнаването колко много я обича. Лъскавина от пот заблестя на плоския ѝ корем, докато тя отвори уста за повече въздух. Като го погледна с опиянените си от любов очи, тя се протегна към него.

— Толкова ли?

— Повече.

Той се надвесил над нея, а върхът на пулсиращия му член се потопи възбуждащо в изгарящата я влага, като замилва набъбналия ѝ орган.

— Покажи ми. През цялата нощ.

Той се отдръпнал, като поиска да я подразни и сниши лице да я ухапе по корема. Тя изстена и изви нагоре тяло към него.

— Имам по-добра идея.

Той вдигнал пръстите ѝ и засмука нейния вкус от тях, като се втвърдил още повече и си помислил, че ще се разпадне на милиарди пулсиращи частици.

— Какво ще кажеш да ти показвам до края на живота ти?

От ъгълчетата на очите ѝ се спуснаха сълзи и потекоха към ушите ѝ.

— Дадено — прошепна тя.

И вдигнал бедра, докато той влизаше в нея, после го придърпа дълбоко и страстно към тялото си и уви около кръста му дългите си, силни крака.

Той изстена и изцяло се подчини на нейната първична, освободена от задръжки страст, после хвана бедрата ѝ и потънал в нея отново и отново. В очите му също се надигнаха сълзи и той ги остави да падат на едри капки върху гърдите ѝ. Тя беше негова съпруга веднъж и завинаги.

Най-после си беше у дома.

Утрото дойде спокойно. Нина притвори вратата на спалнята. Не искаше да безпокои Мич, който все още бе потънал в дълбок сън. Спомените от предишната нощ — тяхната *брачна* нощ — накараха

нейните сърце и тяло да пламнат. Като се обърна, тя се озова лице в лице с Пийт.

Заговори му първа. Лицето ѝ поруменя. Отбягна погледа му и придърпа роклята си.

— Изплаши ме...

— По дяволите, мислех, че никога няма да се събудиш. Но виж, да, знам, че това беше брачната ти нощ. Ето. — И той ѝ подаде голяма чаша с димящо кафе. — Пийни. Трябва да поговорим.

Той се завъртя и се запъти към всекидневната, като не ѝ остави друг избор, освен да го последва.

— Какво? Готов ли е докладът за балистичните проби?

Стаята все още приличаше на опустошена. Тя се настани на ръба на един сгъваем стол, като подритна купчинка розови цветове с босия си крак.

Пийт се облегна на стената и се изкашля силно.

— Не. Не ги очаквам преди обяд. Брок не е изтървал полета си, Нина. Конейн потвърди това чрез самолетните компании снощи.

Сърцето на Нина застърга, забоксува и почти спря.

— Снощи?

По лицето ѝ, което все още пареше от мустаците на Мич, я полазиха горещи тръпки. Тя постави голямата чаша върху един стол и нави разрошената си коса на тила си, като се опита да не се разсейва от вълнението и щастието, което изпитваше. Все още имаше да върши работа.

— Поне Брок още не е кацнал.

— Трябва да го открием. Върви и си вземи душ, за да можем да се заемем бързо с това.

Тридесет минути по-късно Нина седеше зад кухненската маса, по бузите ѝ бяха прилепнали кичури влажна коса.

Пийт остави телефона.

— Анди се връща. Може да прекара целия ден с Мич. — Хвърли поглед към далечината, потънал в размисъл. — Има нещо...

— Което липсва?

— Аха. — Той разтри с длан лицето си. — Ще се сетя. Разговаря ли вече с Едрик? Трябваше досега да се свържем.

Нина щракна с пръсти.

— Не. Хвърли ми онзи телефон.

Той го направи. Няколко минути по-късно тя го затвори.

— Не могат да ме свържат с него. Казах им, че е спешно, и оставих номера на мобилния си телефон.

И като скочи на крака, тя добави:

— По-добре да отида да го взема. Веднага се връщам.

Като отиде на пръсти в спалнята, тя се усмихна на Мич, който лежеше замотан в чаршафите. Уханието на тяхната любовна нощ все още се носеше из въздуха. Изчерви се. Господи, колко го обичаше. И чувствата им щяха да останат истински, сега вече го знаеше. Но първо трябваше да залови преследвача.

Нямаше да позволи на никого да отнеме съпруга ѝ от нея.

Онова, което се случи между тях в ранните часове на утринта, ги бе обвързало повече от надеждата, която можеше да им даде един брачен договор. Сега тя нямаше да го загуби. Като грабна мобилния си телефон и сака от гардероба, тя се измъкна от стаята.

Докато вървеше по коридора, звънецът на вратата извънтя. Като премигна, тя погледна към затворените врати на спалните на Мич и Тес. Не загуби време да проверява през шпионката — не искаше онзи, който стоеше от другата страна, да позвъни отново.

Отвори рязко вратата и се изправи лице в лице с една красива, обаятелна жена. От стилната ѝ прическа до италианските ѝ обувки на високи токчета жената бе впечатляваща и съвършена. Нина вдигна ръка към съхнещата си коса с несвойствено уверен жест.

— Мога ли да ви помогна?

— Ти вероятно си *булката*.

Жената сменяше тежестта на тялото си от крак на крак, а огромният диамант на лявата ѝ ръка улавяше слънчевите лъчи и хвърляше блестящи призми.

— Да, аз съм Нина. — Нина постави колеблива усмивка на лицето си. — Извинете, вие приятелка ли сте на Мич?

Пресиленият смях на жената прозвуча като алуминиево фолио, което късат от ролката.

— Приятелка на Мич. Колко забавно. Това лицемерно копеле!

Как смееше тази непозната да го обижда?

— Какво искате?

— Искам да се махнеш от пътя ми, така че Мич да ми каже в лицето защо се е оженил, след като вече бе сгоден за мен.

И жената навря самодоволно скъпоценния камък в лицето на Нина.

Със същия успех можеше да я залее и с киселина. Всичко в Нина изкрystalизира в студени, остри парчета. Тя се пребори за повече въздух срещу силната, сковаваща болка.

— Сгодена за... — възкликна тя. — О, боже! — Вие сте Фелисити Аштън.

Стомахът я присви.

Усмивката на Фелисити бе бледоморава, лишена от приятелство.

— Значи той ти е говорил за мен, нали? И ти все пак се съгласи да се омъжиш за него. Господи, колко патетично...

Нина си наложи да спре да премигва и преодоля внезапния пристъп на гадене, като си спомни любовните думи, изречени в тъмнината от Мич. Те звъннаха толкова истински в отчаяните ѝ уши.

— Вие сте... били сгодени?

— Ние *все още* сме сгодени.

Той вече е женен! Нина искаше да го изкрещи, но знаеше, че това не е вярно, въпреки любовното им преживяване. Мич бе поискал да се *позабавляват* снощи. Те *заслужаваха* толкова. Нима това бе една нищо незначеща нощ на наслада? Краката ѝ се подкосиха.

— Върнете се по-късно. Той все още спи.

Фелисити изсумтя, като се промъкна с рамото по-близо.

— Значи успешна брачна нощ, а? Дивият секс винаги изтощава Мич.

— Няма да слушам повече това.

Нина се опита да затвори вратата. Фелисити ѝ попречи с крак.

— Искам да разговарям с *годеника си*.

Чувството за собственост се надигна у Нина.

— Можеш да разговаряш с *моя съпруг* по-късно!

Нина тръшна вратата, като се облегна от вътрешната страна върху нея. Гърдите ѝ се надигаха и отпускаха бясно. Ръцете и устните ѝ трепереха. Нейният свят се разпадаше.

Като се свлече до вратата, Нина се отдаде на порой от сълзи. Зарови лице в коленете си. Мич и Фелисити — сгодени. Защо никой не ѝ беше казал? Умираще отвътре. Бавна, болезнена, мъчителна смърт. Пийт се появи зад ъгъла.

— Кой по дя... — Той се спусна напред и коленичи до Нина. — Какво стана?

— Г-годеницата на Мич. — Тя посочи през рамо и се задави в сълзи. — Истинската. Фелисити Аштън.

Той веднага схвана и я взе в ръцете си.

— Този кучи син се е сгодил за някоя друга? О, дете! Ти не знаеше ли?

Тя поклати глава и рамото му прогизна от сълзите ѝ.

— Вероятно има някаква грешка. Мич те обича, той се ожени за теб. Ние всички бяхме свидетели снощи.

Тя поклати глава и силно изсумтя.

— Не, Пийт. Това бе бизнес споразумение. Последното желание на Тес бе да ни види сключили брак, но той не е истински.

— Кажй го пак?

— Съгласихме се да сключим брак само докато тя... — Нина се изправи на крака. — Не мога да го погледна, Пийт.

Погледът ѝ скачеше от едно място на друго. Тя не знаеше какво да прави, усещаше само, че изпитва нужда да избяга. Ако видеше пред себе си Мич, разрошен и сънен от прекараната нощ в леглото, което бяха споделили, щеше да умре. Сграби грубо раменете на Пийт.

— Остани при него, моля те, Пийт! Кажй, че ще го сториш. Аз не мога да направя това...

— Къде ще ходиш?

Гласът ѝ прозвуча почти истерично.

— Не знам! Не ми пука. Моля те, Пийт, за бога...

— Хайде, върви. Аз ще остана тук. Просто... вземи мобилния си телефон, в случай че Едрик се обади. — Той се плесна по челото. — Ще съжалявам за това.

— Не, няма. Трябва да размисля. Ще се опитам да намеря Брок. Докато съм навън, или нещо такова. Става ли? Просто не мога да остана тук.

И като вдигна сака и мобилния си телефон от пода, Нина сграбчи дръжката на вратата, после спря. С треперещи устни понечи да извади сватбения пръстен от ръката си. После, в изблик на гордост, реши, че никой няма да я оголи от всичко отново.

— Той е мой — прошепна тя.

Излетя от къщата, без да каже повече и дума.

Не знаеше колко време бе шофирала, знаеше само, че онази пулсираща болка от разбитото ѝ сърце не намаляваше. Спря колата на малък паркинг близо до едно езеро с алея за велосипеди, която го обикаляше, и прочете табелата.

ПАРК УОШИНГТЪН

Изключи двигателя, подпря чело на волана и затвори очи. Как можа той да постъпи така с нея? Беше обещал да не я наранява, но измамата... и брачната нощ... представляваха крайно посегателство спрямо нея. Единственото, което оставаше да се направи, бе да реши този проклет случай, да вземе Дарвин и да изчезне завинаги. Никога вече не би поела риска да разбие отново сърцето си. Но като начало то трябваше да спре да я боли.

Обичах те толкова много, Мич...

Резкият звук от мобилния ѝ телефон разкъса тишината. Тя си пое дълбоко дъх, после го грабна от седалката и свали капачето с мембраната. Дано да не е Мич.

— Ало?

— Здравсти, Нина, как си?

Едрик. От устата ѝ излезе въздишка на облекчение.

— Едрик, здравей. Звучиш наистина добре. — Думите ѝ бяха примесени с истерия. — Извинявай за безпокойството. Слушай, трябва да ти задам няколко въпроса.

— Разбира се. Хвана ли вече мъжа, който е направил това?

— Все още не. Опитваме се. Ти въобще ли не видя кой стреля по теб?

— Неее. Просто бам-бам — и бях нокаутиран на земята.

Тя свали стъклото на прозореца и до колата долетяха гласовете на деца, които играеха. Подухна лек бриз и разроши косата ѝ. Болеше я дори когато разговаряше. Всичко я болеше. Време бе да преустанови преследването и да съсредоточи вниманието си към разбитото си сърце.

— Защо колата ти е регистрирана на името на Садик?

Измина миг, после се чу въздишка.

— Защото той плати половината от нея. Аз не можех да си я позволя, нямаш средствата, а ми трябваше кола.

Не звучеше смислено.

— Едрик, ти си професионален баскетболист. Къде отиват всичките ти пари?

— Е, първо на първо, не печеля толкова пари, колкото си мислят хората. Не съм Майкъл Джордан. — Той въздъхна отново и додаде с явна неохота. — Не съм говорил с никого за това. Треньорът ще бъде разочарован.

— Няма нищо. Няма да му казвам, ако не искаш.

— Изпращах пари на сестра си, Нина. Тя буквално изсмуква банковата ми сметка. — Гласът му прозвуча унило от срам. — Предполагам, че треньорът ти е казал, че тя има проблем с наркотиците.

— Спомена ми.

— Знам, че тя вероятно пропилява всичко, което ѝ изпратя, но не мога просто да забравя, че съществува и да очаквам, че ще живее от подаяния, докато аз печеля прилични пари. Тя практически ме отглежда. Тя ми е семейството, разбираш ли какво искам да ти кажа?

— Да.

Усмихна се. Едрик беше добър човек.

— Двамата със Садик сме като братя, Нина. Той ми помага, аз му помагам. Това е.

— Какво би казал, ако ти съобщя, че съм мислила, че Садик е онзи, който е стрелял по теб?

— Бих казал, че грешиш.

Изглеждаше толкова уверен.

— Предполагам си чул, че някой се опита да ни прегази двамата с Мич... с твоята открадната кола?

— Да, Джаред ми разказа всичко, но това не е бил Садик. Беше с мен през цялата онази сутрин.

Шокът накара главата на Нина да забучи.

— Защо не ни каза?

— Само се мярнах пред всички вас в управлението онзи ден, преди да стрелят по мен. Не исках да го казвам пред треньора, за да не си помисли, че се прави нещо зад гърба му чрез мен. Садик не е искал да стори нищо лошо на треньора, Нина, просто си има своите проблеми, това е всичко. Той има умна приказка. Само когато е друсан, тогава действа така. И вече не го прави.

По дяволите! Това беше нещо, което имаше смисъл. То запълваше празните места.

— Не искам да ти казвам това, Нина, но ако вие сте взели Садик на мушката като човека, който е стрелял по мен, направо сте на погрешна следа.

— Ако Садик не е човекът, който преследва Мич, защо мислиш, че ще е в Колорадо точно в този момент?

— За да бъде с гаджето си, предполагам — отговори неспринудено Едрик.

— С гаджето си?

— Аха. — Изглеждаше объркан. — Лиза. Той и Лиза ходят от известно време. Тя не ти ли каза?

— Каза ми, че тя спи с *теб*, Едрик.

Силният му смях премина по телефонната линия.

— Мамка му, Нина, и ти й повярва? Та тази жена не може да ме понася.

— Моята годеница? — рязко попита Мич. — Фелисити?

— Това е в общи линии. Щеше ми се Нина да разговаря с теб за това, преди да излезе, тренъоре — обясни Пийт, — но тя не поиска. Убедена е, че ти обичаш тази жена. — Пийт го погледна внимателно. — Тази сватба фалшива ли беше, приятел?

— Пийт, това бе най-истинското нещо, което някога съм правил.

Зрението на Мич се замъгли и той почувства, че му се вие свят. Олюля се назад и се отпусна в един стол. Гласът му стана дрезгав.

— Тя не ми е годеница, Пийт. Кое е накарало Нина да си помисли... *Мамка му. Пръстенът.*

Той стисна юмруци, като съжали, че въобще бе дал на Фелисити този голям, грозен скъпоценен камък, след като нямаше любов, с която да бъде подплатен.

— За мен Фелисити е никоя. Изнуди ме да й дам един пръстен преди много време. Тя го взе и избяга с някакъв жребец италианец.

Пийт присви очи.

— Обичаш ли Нина?

Мич завъртя сватбения пръстен около пръста си и вълнението се качи в гърлото му. Завладяха го спомените от предната нощ. Обичаше

ли я? Имаше ли нужда да диша?

— Повече от всичко.

— Трябва да я намериш тогава. Трябва да й кажеш...

Звънът от телефона го прекъсна. Пийт вдигна слушалката.

— Джеферсън слуша. — Седна бавно в един стол и протегна крака. — Аха, ясно. — Пауза. Той кимна със стиснати устни. — Благодаря, приятел. Задължен съм ти.

Дръпна телефонната слушалка от ухото си, задържа я пред лицето си и се вторачи в нея.

— Беше Конейн с резултатите от балистичните проби, които направихме с пистолета на Брок.

— Чист е, нали?

— Греша. Всичко съвпада. Браздите по цевта съвпадат с тези на куршумите, извадени от Едрик, и гилзите, намерени близо до пощенската кутия. Пистолетът на Брок е оръжието на престъплението.

Мич го зяпна и го обзе внезапно предчувствие за опасност. Той произнесе предпазливо думите си.

— Пийт, къде е Нина?

Детективът стисна очи.

— Мамка му! — Отвори ги и поклати глава. — Тръгна да търси Брок. Изглежда, че той се е появил в Колорадо в края на краищата.

Джаред бе отишъл да се види с приятели в Касъл Пайнс, но вдигна мобилния си телефон след първото позвъняване.

— Ало?

— Джар, аз съм — каза Нина.

Тя прилепи телефона до ухото си, докато завиваше зад един ъгъл прекалено бързо. Сърцето я присви, когато някакъв пешеходец изникна на пътя ѝ и потърси спасение на тротоара. Той се обърна и ѝ тегли една. Тя му махна с ръка като извинение.

— Не мога да ти обясня нищо сега. В кой хотел са регистрирани Брок и Лиза?

— Нещо прекъсва, Нина. Не мога да те чуя.

— Знам. Глупавата ми батерия се е изтощила. Оставила съм го, без да искам, включен през нощта.

Обикновено не беше толкова разсеяна. Тя го поддържа далеч от ухото си и го разтърси за секунда.

— Сега чуваш ли ме?

— Да. Продължавай.

— В кой хотел се предполага, че е отседнал Брок?

— М... — Никакъв звук — Защо?

Тя изгледа гневно телефона и се намръщи, нервирана.

— Джаред? Хотелът. Повтори го.

— *Мариот*. Но Брок не е успял да хване самолета за Денвър, скъпа.

— Грешиш. Ще ти се обадя веднага щом мога. — Никакъв отговор. — Джаред?

Отново нищо. Нина изруга и захвърли ненужното парче пластмаса върху седалката до нея, после отпраши към представителния хотел на Денвър. Чувстваше дланите си изтръпнали, а гърлото си — сухо. Всичко си идваше на мястото. *Всичко*. Трябваше да разговаря с Лиза и да разбере точно какво ѝ е казал Брок. Доколкото знаеха, Брок може би се криеше в хотела. Застинал в очакване, като дебнещ хищник. Внезапно се сети, че резултатите от балистичното изследване трябваше да пристигнат преди обяд. Тя вдигна мобилния телефон с минималната надежда, че в него е останал мъничко живот. Нищо.

Гумите изсвистяха, докато завиваше към малък паркинг. Остави колата да работи на празен ход, изскочи от нея и изтича към един телефон. Измъкна монета от двадесет и пет цента от джоба си и набра номера на Тес. Даде свободно. Отново. И отново.

— Хайде, Пийт — промълви тя.

— Ало? — обади се мелодичен женски глас.

Тя се поколеба за миг.

— Нина се обажда. С кого разговарям?

— Здравей, скъпа. Тук е Пенелопи.

— Пенелопи?

Нощната сестра на Тес. Страх пропълзя по кожата ѝ. Дори не ѝ бе казала довиждане.

— Тес добре ли е?

— Добре е, въпреки че е изтощена от снощното тържество.

Нина притисна ухото си с пръст, за да изолира шума от преминаващите коли, и направи гримаса, когато кракът ѝ нагази случайно нещо лепкаво върху тротоара. Като го отлепи, тя изстърга подметката си с ръба на телефонната кабина.

— Къде е Мич?

— Дватамата с господин Джеферсън изтичаха навън преди няколко минути. Много бързаха. Наред ли е всичко?

Какво става?

— Пенелопи? Обаждам ти се от уличен телефон. Трябва да платя извънградски разговор на телефона на Тес. Когато операторът се обади, приеми разходите. Много е важно.

— Разбира се, скъпа.

— Благодаря ти. Предай на Тес... *на мама...* целувка от мен и ѝ кажи, че я обичам.

Тя затвори, като изчака за отговор, после се заслуша в сигнала, преди да набере номера.

— Разговор за чужда сметка — каза тя на оператора. — Побързайте, спешно е.

Мич натисна силно червения бутон на пейджъра, после отново набра мобилния телефон на Нина.

— По дяволите, Пийт, защо не отговаря? — Мич се наведе напред и прочете зелено-бялата табела над главите им. — Свий от магистралата в следващата отбивка. — Той остави телефона да прозвъни десет пъти, преди да го изключи. — Заклевам се, че ако Брок ѝ стори зло, ще го убия с голи ръце.

— Нина може да се погрижи за себе си.

— Знам, но тя не знае за резултатите от балистичните проби. Може и да не се усети как ще попадне в засада.

Мобилният телефон звънна и Мич го грабна.

— Нина?

— Не, Джаред е. Какво става?

— Пистолетът на Брок е този, който е използван при стрелбата срещу Едрик. Джар, той е в Денвър.

Почти бе изпаднал в паника. Не можеше да си позволи да я изгуби сега.

— Чу ли се с Нина?

— По дяволите. Тя се обади да пита за хотела на Брок и Лиза, но телефонът ѝ замлъкна.

Мич се извъртя и погледна към Пийт.

— Телефонът ѝ замлъкнал. Ама че работа.

Към Джаред той добави:

— Нина е тръгнала към Брок. Тя не знае, че именно той е стрелял срещу Едрик.

— Пресвета Дева Мария! Къде сте вие?

Мич отвори уста, като хвана дръжката над прозореца си, докато Пийт отби от магистралата и препусна към центъра на града.

— Отивам да си прибера жената, Джаред.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

— Детектив Конейн? Нина Уайлд се обажда.

— О, здравей, Нина. Предполагам, че си чула за пистолета, а?

— Не. Не мога да се свържа с Пийт.

— Той е, Нина. По Едрик е стреляно с пистолета на Брок.

Тя сви юмрук.

— Знаех си.

— Съжалявам, че ми трябваше толкова време да получа резултатите. Имахме увеличение на бандитските нападения в края на тази седмица и се опитвахме да изчистим нещата.

Ярко проблясване обгърна Нина, докато изплъзващото се парче от мозайката, което се опитваше да си спомни, сега изникна ясно в главата ѝ.

— О, боже... — Тя се оплете в шнура на телефона.

— Бяха ограбили колата на Брок Бодин в деня, в който пристигнах да поема задачата си. На първи май. Можеш ли да извлечеш доклада от полицията и да ми кажеш какво е откраднато от колата му? Подозирам, че той погрешно може да е подал информация, че пистолетът му е откраднат, така че да може да го използва да застреля Мич.

Конейн ѝ каза да изчака на телефона. След няколко минути тя чу шумолене от другия край.

— Нина? Подозрението ти е правилно. Бодин е докладвал, че неговият *Зиг Зауер 226* е откраднат от колата му на тази дата.

— Мамка му! Знаех си. — И тя стовари юмрук по волана. — После го е дал на Лиза, така че да не можем да го заподозрем.

Тя чу още шумолене на хартия.

— Господи...

— Какво?

— Един свидетел се е обадил по-късно същия ден и видял някого на мястото, след като са чули да се чупи стъкло. Описанието е... нека

да видим... — още шумолене на хартия — бяла жена, със среден ръст, дълга кафява коса, силно гримирана.

Лиза.

— Разбира се...

Нина пресече на червено и сърдити шофьори се развикаха и надуха клаксони около нея. Светът изглежда се движеше около оста си, докато всички парчета от мозайката застанат на мястото си. И картината, която изникна, не беше хубава. Пистолетът, писмата, бележката, която Нина *удобно* бе намерила върху колата. И Килиан, който се страхуваше само от непознати *жени*.

— Лиза Кадби е, Конейн! През цялото време е била Лиза. Тя е имала достъп до всичко, и пистолетът бе у нея.

Отговорите често се крият зад прости неща.

— Секретарката? Но защо?

Нина се улови за кръста, където трябваше да бъде пейджърът ѝ, използван при спешни случаи. Нямаше го. Просветна ѝ. Разбира се. Изтощената ѝ батерия на мобилния телефон, липсващият пейджър, всичко придобиваше смисъл. Лиза имаше достъп до всичко по време на сватбата, дори и преди това. *До всичко.*

Тревожна мисъл пропълзя в мозъка ѝ.

— О, господи! Не затваряй, Конейн.

Нина пусна телефона, като го остави да виси и да се люлее от обвития с метална мрежа шнур. Изтича до колата си, отвори рязко вратата и грабна сака си. Разтвори широко ципа и погледна вътре. Пистолетът ѝ го нямаше, точно както се опасяваше. В замяна на тежестта на оръжието, която тя иначе щеше да забележи, на дъното лежеше един плосък камък, покрит с изсъхнала кръв и надписан с червен лак за нокти. *Ти губиш, кучко.*

Дъхът ѝ секна.

— О, Господи! О, Господи!

Тя се свлече на колене, вълни на ужас замъглиха зрението ѝ, пред нея се появиха само черни петна. *Мич.* Той се доверяваше на Лиза. Вероятно бе поел към нея. Нина бе тръгнала, като бе оставила Мич в опасност. Кой знае на какво бе способна Лиза в отчаянието си...

Напълно забравила за Конейн, Нина скочи върху шофьорската седалка и се измъкна на заден ход от паркинга. Трябваше да стигне до

Лиза преди Лиза да се докопа до Мич. Тя го обичаше. Без причина, без съмнение, без да се обръща назад, *тя го обичаше*.

Мич и Пийт заблъскаха силно по кестенявата метална врата с табела 1411.

— Лиза?

Нищо. Мич удари с юмрук още веднъж.

— Мич е, Лиза. Отвори вратата.

Никакъв отговор. Някаква гостенка на хотела показва глава в коридора и ги изгледа с любопитство, после се пхна обратно в стаята си, като затръшна и заключи вратата си. Като изруга, Мич се облегна на стената и разроши с ръка косата си.

— Къде, по дяволите, може да е Лиза?

Резето на вратата се дръпна и от вратата се подаде една изрусена глава. Ококорени очи се обърнаха към Мич.

— Тренъоре?

Мич бе обзет от тревога.

— Сам? Какво правиш тук?

Очите му се мятаха насам-натам.

— Ами... чакам Лиза.

Пийт ръгна палец в мъжа.

— Садик Амин Мухтар?

И като измъкна пистолета от кобура изпод, самото си, Пийт отвори със сила вратата, като изблъска Садик вътре в стаята. Държеше мъжа на прицел.

— Какво направи с Лиза? — изръмжа той.

Полуоблеченият мъж вдигна ръце и потъна в леглото.

— Лиза? Чакай, чакай. Откога бягството от рехабилитационния център прави човека престъпник?

Той хвърли умоляващ поглед към Мич.

— Не искам никакви проблеми с теб, тренъоре. Чист съм и извън беда. От известно време насам.

Озадачен от несвързаните му признания, Мич го наблюдава известно време, без да говори. Знаеше, че Сам е безобиден.

— Знаеш ли какво? — обърна се той към Пийт. — Той не е опасен. Повярвай ми. Можеш да...

И махна с ръка към оръжието.

Пийт постави бавно пистолета обратно в кобура, а присвитите му недоверчиви очи приковаха Садик към леглото.

— Къде отиде тя?

Той сви рамене.

— Не знам. Идва и си отива през цялото време. Не съм й пазач.

— През цялото време на деня и *нощта*? — троснато попита Мич.

— А? — Садик за миг изглеждаше объркан, после започна да разбира. Вдигна ръка: — О, почакай, треньоре, двамата с Лиза сме гаджета. От известно време. Не знаеше ли?

Садик местеше поглед от единия мъж към другия и в съзнанието му проблесна нещо и промени чертите на лицето му.

— Тя да не е загазила нещо?

— Не, не е това — промърмори Пийт. — Търсим Брок Бодин, а тя е последният човек, който е разговарял с този мъж. Не си ли го виждал случайно?

— Треньорът Бодин? Да, когато се появи тук точно преди сватбата ви. Оттогава не съм го виждал. Защо?

Мич се отдръпна назад, като изгледа внимателно Сам.

— Нямах представа какво се разиграва тук, нали?

Сам сбръчка чело.

— Имаш предвид сватбата ти ли? — Мич и Пийт си размениха погледи. — Да, знаех за нея, треньоре. Прочетох във вестниците. Но си помислих, че няма да искаш да дойда на нея. Едрик каза, че много те било яд на мен заради това, че избягах от рехабилитационния център.

Мич си пое въздух, после се загледа в тавана и го изпусна. Обърна се към Пийт и посочи към Садик.

— Похлопали сме не на тази врата, на която трябва. И все още не знаем къде е Нина.

Той се плесна по бедрата, като случайно натисна червения бутон върху пейджъра, използван при спешни случаи. През стаята друг един пейджър прониза въздуха с отчетливо предупреждение.

Пийт се втурна напред, вторачи се в него, после го завря в лицето на Садик.

— Откъде го взе?

Садик сви рамене и раздражение навъси веждата му.

— Не знам, не е мой. Лиза го донесе след сватбата снощи.

Трябваше да настоява. *Да умолява*. Трябваше дори да покаже набързо нередовната си лична карта от тайните служби, за която никой не знаеше, че е задържала, но тя не се чувстваше виновна за това. Благодарение на нея получи информацията, от която имаше нужда: номера на стаята на Брок — 1511. Като се облегна на стъкления асансьор, тя се вторачи в номерата над вратата, като искаше този несигурен звяр да се придвижи по-бързо по етажите.

Осми.

Девети.

На десетия асансьорът спря. Едва се сдържа да не кресне *побързайте* на семейството туристи, мъкнещи огромна чанта в асансьора, като смотолеви нещо към преждевременно развитите им деца.

Вратата най-накрая се затвори и асансьорът започна да се изкачва отново.

Когато лампичката за петнадесетия етаж светна и асансьорът се отвори, Нина прескочи разхвърляния багаж на семейството, без да обръща внимание на озадачените им възклицания, и ги остави с отворени усти. Провери табелките и се втурна по коридора към стаята на Брок. Ако предположението ѝ бе правилно, той бе в голяма опасност. Самият факт, че би могъл да потвърди, че неговият *Зиг Зауер* е бил откраднат, го правеше мишена.

Мишена за *Лиза*. Адреналинът на Нина се качи.

Тъкмо преди да стигне до вратата, тя се прилепи до стената и се протегна за оръжието си, но стисна юмруци и устни, като си спомни, че бе изчезнало. Придвижи се внимателно към вратата, която стоеше отворена на около три сантиметра. Вътре стаята изглеждаше тъмна и тиха.

И тогава тя го чу. Един приглушен стон.

— Брок? — Тя откrehна вратата. — Вътре ли си?

През тесния отвор Нина видя част от леглото, вратата към банята. И крака.

Крака, вързани здраво със сребристо тиксо и зелено въже. Дъхът ѝ секна. Като отвори широко вратата, тя огледа стаята, после се втурна

към края на леглото. Брок лежеше сгънат на две, завързан, със запушена уста и едва бе в съзнание. Изсърхнала кръв бе напоила главата му, която се бе надула от дълбока рана.

— Брок, чуваш ли ме?

Нина протегна ръка към шията му, за да напипа пулса му. Слаб, но равномерен.

— Ще се справиш, Брок. Просто се дръж така.

Тя се помъчи да развърже ръцете му. Той изстена.

— Шшт. Не се опитвай да говориш. Нека да те развържа, после ще те закараме в болница.

Той изстена още по-силно.

— Кой ти стори това, Брок? Лиза ли беше?

Силен удар в средата на гърба ѝ я извади от равновесие. Тя изпищя, претърколи се върху неподвижното тяло на Брок, после пропълзя обратно като рак, за да се изправи лице в лице срещу един пистолет. *Нейният* пистолет.

— Най-накрая го разбра, Нина.

Пръстът на Лиза бе на милиметри пред спусъка. Гласът ѝ бе почти истеричен, а по бузите ѝ се стичаха сълзи.

— Първо майка ми отнема годеника, после Фелисити открадва Мич. Сега ти се жениш за него. Или поне се опита.

Нина преглътна бавно, като премисляше възможни пътища за бягство. Защо не бе съобщила да каже на Конейн къде отива?

— Мислех, че двете с теб сме приятелки, Лиза.

— Бихме могли да бъдем, ако просто ми беше оставила Мич.

Умът ѝ препускаше, но се насили да заговори със спокоен тон.

— Ако толкова много обичаше Мич — поде Нина, като повече налущкваше, — защо се опита да му причиниш зло? Защо отрови кучето му?

— Защото мъжете са кучета.

Гласът ѝ потрепери и тя разтърка лицето си с ръка. Ако го направеше още веднъж, Нина щеше да скочи отгоре ѝ.

— Той би трябвало да се досети, че се интересувам от него, но е прекалено глупав. Толкова глупав, че въобще не прегледа миналото ти, когато си направих труда да подхвърля името на Тревър Холбрук. Всичко, което трябваше да направи, бе да погледне досието ти, както го направих аз, и щеше да разбере каква курва си.

Тревър никога не се бе обаждал в управлението на *Лейзърс*. Всичко е било инсценировка. Като разбра, че Лиза е била дотам непочтена в продължение на толкова дълго време, Нина потрепери. Тази жена не беше луда. Тя знаеше точно какво прави. Търсеше отмъщение.

— Мич знае за Тревър, Лиза.

— Е, и? Вече не ме интересува Мич — произнесе монотонно младата жена. — Той би трябвало да умре, дори и заради това, че е толкова глупав. Може би ще умре просто за да докажа, че съм права. Но аз все още го обичам. И ще убия теб, Фелисити, майка ми и всяка кучка, която някога се опита да отнеме някой мъж от мен. — Устните на Лиза се разшириха в жестока усмивка. — Но теб първо.

И тя насочи пистолета към челото на Нина.

Мич и Пийт нахлуха във фоайето и се спряха до високия мраморен плот.

— Трябва ми номерът на стаята на Брок Бодин. Веднага! Въпросът е на живот и смърт.

— Той е в 1511 — зяпна униформеното момиче, очевидно заинтригувано. — Вие, момчета, също ли сте от тайните служби?

Мъжете си размениха мрачни погледи. Нина ги бе изпреварила. Кръвта се оттече от лицето на Мич. Той се втурна към няколкото асансьора.

— Да — изръмжа Пийт, като бягаше с гръб напред към асансьорите. — Обадете се на 911. Нека да се обадят по пейджъра на детектив Анди Мадрид и съобщете, че Пийт е казал, че операцията е в ход. Разбрахте ли ме? Вече сме започнали и нямаме време да чакаме за местните полицаи. Направете го веднага!

Младата жена грабна телефона в ръка, преди Мич дори да бе натиснал бутона на асансьора.

Промъкнаха се през вратите на асансьора още преди да се бяха отворили напълно. Мич непрекъснато натискаше бутона за петнадесетия етаж.

— Хайде, хайде — мърмореше той.

Когато вратите най-после се затвориха със свистене и те започнаха да се изкачват, Мич се обърна към Пийт.

— Заклевам се, че ако нещо се случи с нея...

— Тя е добре.

Накъсано произнесените думи на Пийт опровергаваха твърдата му увереност.

— Не мога да я загубя. Няма!

Лицето на Мич докосна стъклената стена. Като сграбчи ръкохватката, той отпусна глава и затвори очи, безутешност стягаше тежките удари на сърцето му. Не и неговата Нина.

Асансьорът изскърца и спря. Вратите се отвориха широко. Мич и Пийт си прокараха път с лакти към коридора. Пийт сграбчи Мич за рамото и прочете табелата. Посочи наляво и извика:

— Оттук! — И спринтира.

Изстрелите ги заковаха на местата им.

Пийт измъкна пистолета си от кобура.

— Остани тук. Не мърдай.

Като се сниши, той хукна по коридора. Мич го следваше по петите. Пред вратата Пийт се спря и изглежда гневно Мич. Даде му знак да се отдръпне. Мич поклати глава, като показва сватбената си халка.

— Жена ми — промълви тихо.

Като въздъхна при това лекомислие, Пийт огледа вътрешността на стаята през процепа между вратата и касата. Обърна глава към коридора и оформи думите с уста:

— На три.

Вдигна един пръст, после втори, после трети. И врѣхлетя в стаята.

— Пусни оръжието, Лиза! Веднага!

Нина залегна на земята и прилепи тяло към пода зад леглото, докато Лиза произведе още три изстрела.

— Не! — изрева Мич, като скочи върху леглото и скрита завивки и възглавници.

Преди Лиза да успее да се обърне към него, Пийт я халоса по главата с дръжката на пистолета си. Тя изпищя, после се строполи в безсъзнание на пода. Измъкна оръжието от безжизнената ѝ ръка, окова я в белезници и после прекрачи тялото ѝ, като дишаше тежко.

— Провери Брок, Пийт — обади се Нина с немощен глас.

Пийт се наведе и се вторачи в тренѳора.

— Добре ли си, приятел?

Брок успя да кимне сковано.

— Тя ме взе... летището. Удари ме по главата... един камък. Когато се събудих... бях тук.

— Камъкът е в сака ми — прошепна Нина.

Пийт поклати глава.

— Бедният той... Като си помисля, бяхме готови да те обесим за това.

И той измъкна ножа си от джоба и разряза въженцето, с което бе вързан раненият мъж, и го хвърли настрана. Брок премигна и протегна пръсти и ръце.

— Мислех си, че вие, момчета... никога няма да разберете това.

— Той погледна към Лиза. — Тя едва не ни уби и двамата.

И затвори очи.

Като се наведе над ранения крак на мъжа, Пийт изсумтя:

— Дръж се, приятел. Всичко почти свърши.

— Пийт — извика Мич. — Ела тук.

Той взе Нина в ръцете си и всичките му най-лоши страхове го споходиха. Кръвта бе напоила левия ѝ ръкав и тя се тресеше. Щеше ли да умре?

— Ранена ли си, Нина?

— Аха — изтракаха зъбите ѝ.

— Господи, федерален агент, защо не ни каза нищо?

— Куршумът просто ожули ръката ми. — Тя извади език да навлажни устните си. — Брок е по-зле. Той е тук от два дни. Не се безпокойте за мен. Аз съм добре.

Бледността ѝ говореше друго. Изпадаше в шок.

— И двамата имат нужда от линейка.

— Мирувай. — Пийт отиде бързо до нощното шкафче и вдигна слушалката. — Телефонът е прекъснат. Веднага се връщам.

Когато Пийт излезе, Нина се засмя немошно.

— Какво е толкова смешно?

Думите ѝ бяха толкова слаби, че едва се чуваха.

— Каква ирония само. Аз навлязох в живота ти да те защитавам. — Тя направи гримаса от силната болка. — Сега ролите се размениха и ти защитаваш мен. Странно. Замръзвам.

Обзе го прилив на нежност. Той я хвана по-здраво.

— Нина, ангелче... аз чух какво е станало тази сутрин. Ти трябва да си...

— Почакай. — Тя преглътна и затвори очи. — Аз вероятно ще припадна или ще повърна, но преди това искам да узная нещо.

— Всичко, ангелче.

Тънкият ѝ глас се задави от сълзи.

— Обичаш ли Фелисити Аштън? Беше ли сгоден за нея, влюбен в нея, когато прави любов с мен снощи?

Мич обсипа с целувки блесналото ѝ от пот чело.

— Не, миличка. Никога не съм я обичал. Тя вероятно е прочела за сватбата ни и е дошла тук да се опита да ме изнуди. Да изкопчи малко пари. Именно това обича Фелисити — парите. Или може би Лиза е скалпила всичко — не знам. Във всеки случай аз обичам *теб*.

— Оох. Толкова боли... — Очите ѝ трепнаха и тя направи гримаса. — Мич... всичко избледнява. Говори по-бързо.

— Нина Уайлд Халоран, има само една жена, която обичам.

Нина потрепери силно.

— Т-тес?

Той помисли.

— Добре, две. Но има само една жена, с която искам да прекарам остатъка от живота си, с която да правя любов и от която да имам деца. — Пауза. — И това си ти.

Тя затвори очи и за миг Мич си помисли, че е изпаднала в безсъзнание. Клепачите ѝ трепнаха, тя отвори очи и облиза посинелите си устни.

— Не казвай неща, които не мислиш, Мич Халоран. Не и сега, когато започнах наистина да вярвам в теб.

Той я целуна внимателно и почувства сърцето си свободно, беззащитно и отворено за нея. Завинаги.

— Обичам те, Нина! Винаги ще те обичам. Точно както се казва в нашата клетва. И заставам зад всяка своя дума.

Тя въздъхна.

— И при мен е същото. Мисля наистина всичко, в което съм се заклела. Сега ти си мой съпруг. И кучетата ни са заедно! Битката за попечителство ще бъде страхотна.

Гласът ѝ започна действително да става неясен, но тя се засмя леко.

— Не ме оставяй, Мич — прошепна Нина, преди да изгуби съзнание.

— Никога — отрони Мич, като знаеше, че веднъж завинаги тя е негова.

ЕПИЛОГ

Тъмнорусото тригодишно момиченце постави пълна шепа с полски цветя пред надгробния камък, после повдигна главица и премигна към майка си.

— Защо баба живее в камък?

Сърцето на Нина се сви. Гърлото я стегна. Знаеха още от деня, в който се роди Теси, че ще я доведат тук някога. Тя бе само на три години, но бе доста умна за възрастта си. Времето бе настъпило. Вместо да обясняват отново защо баба ѝ не живее на същата улица и не ѝ пече сладки, те я доведоха тук.

Нина клекна до дъщеря си и я привлече до себе си.

— Теси, миличка, баба не живее в камък. Тя живее на небето.

Малката Теси загледа надгробния камък, като размишляваше. Объркана, тя смръщи вежди.

— Тогава защо донесохме цветя на *камъка*?

Тя отметна къдриците от лицето си и обърна невинни очи към татко си.

Той се приближи и седна с кръстосани крака върху топлата трева, като вдигна Теси в скута си.

— Миличко, камъкът е заради нас. Това е... символ за живота на баба ти. Така имаме място, където да идваме и да се сещаме за нея.

— Аз пък се сещам за баба, където и да съм.

Мич и Нина си размениха нежна усмивка над главата на дъщеря си.

— Ние също — промълви Мич, като целуна нейната стоплена от слънцето и ухаеща на бебе коса.

Теси изтръгна стрък трева от земята.

— Двете с баба имаме едно и също име. — Тя се обърна и погледна към Нина. — Защо баба е отишла на небето?

Нина избърса сълзите от очите си.

— Баба бе твърде специална за този свят, затова сега е ангел.

Теси прехапа стиснатите си устни.

— Тя кога отиде там?

— Един месец след като двамата с татко ти се оженихме.

— Един месец по-дълго ли е от една седмица?

— В един месец има четири седмици, сладко момиченце — обясни й Мич.

Сериозна, Теси премигна към него. Тъничкото ѝ гласче стана тихо.

— Баба ще се върне ли?

Нина прехапа долната си устна, а брадичката ѝ затрепери.

— Баба не може да се върне — каза Мич на Теси. — Но тя наблюдава теб и мама и мен отгоре от небето през цялото време.

По бузата ѝ се изтърколи една сълза и Нина я избърса.

Теси погледна към нея, угрижена, както може да бъде само едно тригодишно дете.

— Не плачи, мамо. Ще се върнем до камъка и ще посетим баба отново.

Мич кимна.

— Когато моите момичета пожелаят да посетят баба, винаги ще се връщаме.

Гласът на Теси стана почти жаловит.

— Мисля, че един сладолед ще накара мама да се чувства по-добре, татко.

Мич и Нина се засмяха, станаха и избърсаха листата и тревата от дрехите си.

— Какво ще кажеш първо да изведем Килиан и Дарвин на разходка в парка? — предложи Мич.

— Да! — засия детето, като заподскача.

След като и тримата поотделно се сбогуваха с гроба, те преминаха в мълчание през слънчевото поле от цветя, което заобикаляше частното гробище. Нина и Мич държаха пухкавите ръце на дъщеря си и се наслаждаваха да слушат неспирното ѝ бърборене. От дърветата пееха птички. Нежен бриз ги целуваше. Малката Тес лудуваше, подскачаше и се извиваше от ръцете им.

С престорено мърморене Мич качи Теси на раменете си и се спусна тичешком напред. Нина се усмихна на ликуващите писъци на дъщеря си. Господи, колко обичаше семейството си...

Никога не си бе мислила, че ще има семейство, и ако не бе последното желание на една проникателна и благородна жена, тя можеше да си остане прекалено твърдоглава и да изгуби шанса си. Проследи с поглед също толкова твърдоглавия си съпруг.

И двамата можеха да го изгубят.

Нина спря и се обърна към *камъка*, после наклони глава към нежното утринно слънце и затвори очи. Масажира малкия белег от куршум върху ръката си и си спомни деня, когато мислеше, че животът ѝ е свършил, когато в действителност той само току-що бе започнал.

Тес Халоран бе спазила своето обещание. Беше оставила на Нина най-добрата част от себе си — Мич — и сега малкото тригодишно момиченце Теси носеше нейното име и въплъщаваше в себе си красивия дух на баба си.

Като отвори очи, Нина прати въздушна целувка на *камъка*.

— Благодаря ти, мамо — прошепна тя, преди да се обърне и да се присъедини към Мич и Теси — двете същества, които обичаше най-много в живота си.

Нейното собствено семейство.

Най-накрая.

И завинаги.

Издание:

Линда Сю Купър. Беззащитни сърца

ИК „Компас“, Варна, 2000

Американска. Първо издание

Редактор: Любен Любенов

Корица: Светлана Карагеоргиева

ISBN: 954-701-124-3

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.